

Брайън Перо

Амос Дарагон

ФЕНТЪЗИ СЕРИЯ

ГНЕВЪТ НА ЕНКИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

БРАЙЪН ПЕРО

ГНЕВЪТ НА ЕНКИ

Превод: Анета Илиева Тошева

chitanka.info

За да покаже своето могъщество и така да накара всички народи да му се прекланят, бог Енки изпраща на хората десет проклятия — едно от друго по-страшни. На път към кулата Ал Баб, където е държана в робство майката на Амос, той и неговите приятели водят множество битки на живот и смърт. Ала пристигането им там не слага край на изпитанията. Младият Пазител на маските трябва да се справи с магиите на първожреца Енмеркар и да премери сили със самия Енки.

ПРОЛОГ

Енки, важен бог от пантеона на шумерските божества, внушил на своя първожрец да построи огромна кула, която да стигне чак до облаци. Кулата, наречена Ал Баб, трябвало да се превърне в едно от чудесата на света и да накара всички народи на земята да се прекланят пред едно-единствено божество, да се обединят в обща религия, възхваляваща величието и великолепието на Енки.

Направена била невиждана дотогава строителна площадка, а за изпълнението на тази задача били поробени хиляди мъже и жени. Започнал строежът на кула, чиято височина била истинско предизвикателство за законите на физиката. Без да щадят сили и без да влагат много ум и разум, първожрецът Енмеркар и кралят на обширните земи на Дур Сарушен — Арат, обединили властта си за построяването на Ал Баб.

В пантеона на шумерските божества Енки бил строго смърен и порицан, задето е внушил подобно нещо на жреца си. Обвинили го в узурпиране на божествена власт и му отказали така желаната титла на върховен бог. Срещу него се образувала коалиция и самовлюбеният бог бил изхвърлен от пантеона.

Ала злото вече било сторено и кулата Ал Баб, макар завършена едва на четвъртина, оказвала толкова силно въздействие, че мощта на Енки се изравнила със силата на всичките му някогашни божествени събратя, взети заедно. Когато напускал пантеона, богът изкрещял с неудържима ярост:

— Ще си отмъстя на всички вас, като ви унижа пред лицето на хората. Ще им покажа кой е единственият бог, на когото да се кланят, и какво ще им струва, ако не повярват в мен. Без силни сте пред гнева ми и вашите поклонници ще ме умоляват да сложа край на мъките им.

Онова, което оракули, гадатели, предсказатели, знамения и хороскопи отдавна били предрекли, скоро щяло да се стовари върху обширните полупустинни земи и да разрушит стабилността в тази част на света. Гневът на великия бог щял да причини толкова ужасяващи

бедствия, че онези, които имали нещастието да ги преживеят, щели да ги нарекат „десетте проклятия на Енки“.

1

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА ВЕЛИКИЯ ЖРЕЦ

Енмеркар гледаше с гордост как огромната кула Ал Баб расте с всеки изминал ден. Първият етаж на сградата служеше за храм, голям колкото двадесетина кралски палата. Хиляди вярващи денонощно идваха да се молят в него и потокът от хора приличаше на река. Клади от благовония разнасяха силно ухание на смирна, което проникваше и по горните етажи. Близо петнайсет хиляди каменни колони крепяха гигантската тристаэтажна кула. Ала за да стигне до облаците, тя трябваше да нарасне четвърто.

Първожрецът, когото наричаха Усойницата заради съскация му смях и злите му помисли, се ползваше с абсолютна власт на територията на Ал Баб. Арата, управляващ земите на Дур Саруken и на цял Шумер, му бе дал пълна свобода за осъществяването на този план и му бе предоставил всякакви права, дори и това на пълководец. За краля беше важно Енмеркар да може да потуши евентуален бунт на робите и да защити кулата от вражески нападения.

Върху стената на Ал Баб със златни букви, високи няколко метра, бе изписан следният загадъчен текст: „Трябва да дойдеш, яздейки, и все пак да не язиш, да ми донесеш подарък и да не ми го донесеш. Всички ние, малки и големи, ще излезем да те посрещнем и ти ще трябва да накараш хората да те приемат, но и да не те приемат“.

Озадачени от тайнствените слова, вярващите се кланяха и пламенно се молеха пред тях. Загадката като че ли носеше дълбоко скрито послание. Само Енмеркар знаеше истинския й смисъл и усещаше цялата й тежест. Неговият бог Енки му бе разкрил значението й в един сън. Освен това божеството бе уточнило, че онзи, който е способен да разгадае тайнството, независимо трябва да бъде умъртвен, защото в противен случай сгромолясването на Ал Баб и гибелта на жреца ще бъдат неизбежни. И тъй като често нападението е най-добрата защита, Енмеркар накара да издълбаят двете изречения върху всички шумерски мечове, върху шлемовете на стражите му, върху

важни пергаменти, върху хиляди огърлици, накити, изящни предмети и във всички счетоводни тефтери на съюзните робовладелски народи. „За да хвана рибката — казваше си той, — трябва да хвърля стръвта и да чакам търпеливо“. Капанът бе поставен и първожрецът очакваше съперника си със спокойна увереност. Впрочем Енмеркар не очакваше само него.

Все така в съня му, Енки му бе обещал и божествена помощ в лицето на петима братя — изключителни строители, които и сами били способни да завършат строежа на горните етажи. Водени от баща си, петимата със свръхестествени възможности щели да му служат предано до окончателното завършване на Ал Баб.

В този многообещаващ ден, изпълнен с плющене на камшици и благоговейни поклони пред неговия бог, Енмеркар бе смутен в молитвите си не от пристигането на съперника му или на гениалните строители, а от орда разгневени шумерски жреци.

Близо стотина на брой, те изразяваха с крясъци недоволството си в храма на Ал Баб. Като видя суматохата, Енмеркар заповядва на войниците си да опразнят първия етаж от поклонниците и да оставят вътре само разбунените жреци. После нареди на двеста стрелци с лък да бъдат в готовност да се намесят при негов сигнал.

Заповедите бяха изпълнени незабавно.

Тогава Енмеркар се появи пред разгневените си събрата. С вирната брадичка и арогантна усмивка, той запита:

— Е, какво има пак, скъпи шумерски колеги? На какво дължа тази прекрасна изненада? Твърде рядко имаме удоволствието да се съберем всичкиnakup!

— Знаеш много добре какво ни води тук — отвърна един стар сляп жрец, приведен над черния си дървен бастун. — Великият Нанна, бог на луната и на кръговрата на времето, ме осведоми, че Енки се готви да превземе властта на целия пантеон и се стреми да стане Единствен...

— Как ли пък не! — изсмя се Енмеркар. — Не се беспокойте за това. Моят бог иска да заеме само едно място: онова, което му принадлежи!

— Тази кула трябва да бъде срината! — извика една жрица от култа към Иннана, богинята на любовта и на войната. — Всеки ден Ал

Баб отнема от нашите поклонници и разширява властта на Енки над света. Един бог не може да замести всичките!

Викове на одобрение се разнесоха от всички страни. Жреците се бяха разгорещили и бяха готови на всичко, за да си възвърнат почитта на вярващите. Енмеркар въдвори тишина и започна с бащински тон:

— Разбирам ви... и си давам сметка за моята грешка. Добре, вие печелите! Ще накарам да съборят кулата. Ще разрушава този прекрасен храм и ще освободя робите! Нали това искате? Мразя разногласията и желая добруването на всички жреци и всички богове от земите на Шумер. Дълбоко съжалявам, че съм ви обидил.

— Не! — провикна се един жрец от култа към Нуиски, бога на огъня. — Не разрушавай това великолепно творение! Нека просто си го разпределим. Нека тук, между стените на Ал Баб, да са представени всички богове и вярващите от тази част на света да идват да им отдават почести.

— Прекрасна идея! — с ирония подвикна Енмеркар. — Значи аз да строя кула за великия бог Енки, а в нея да се навре пантеон от недорасли богчета и незначителни богини. Всъщност вие не искате кулата да падне, искате да ми я откраднете! Вие не сте просто жреци, а мошеници.

— Обмисли внимателно предложението за подялба — провикна се на свой ред един жрец на Нергал, бога на смъртта. — По-добре е да си разделим онова, което е налице, отколкото да го загубим изцяло. Тук има много място. Тази кула, макар и на четвъртина готова, вече е достатъчно голяма, за да приюти всички богове, че и онези на съюзниците.

— Поредната прекрасна идея! — рече подигравателно Енмеркар. — Сега пък Ал Баб ще приютива и боговете на съюзниците! Нещо друго? Дайте да направим от тази кула един голям пазар, където вярващите да си избират днес един бог, а утре — друг! Да си разпределим молитвите... една за теб... две за мен... онази ще е за Нергал... а тази за Иннана...

— И бездруго нямаш избор! — прекъсна го слепият жрец. — Вече сме тук и смятаме да останем. Ще трябва или да ни приемеш, или да срутиш тази кула, или да си вървиш. Така решиха боговете от шумерския пантеон. Те се събраха и ни заповядаха да превземем твоето здание и да го превърнем в дом на всички богове, или... или да

го сринем до основи. Пред теб са най-могъщите жреци от земите на Шумер и не можеш да ни прогониш. Дошли сме с божествена мисия.

Стиснал гневно зъби, Енмеркар изкриви лице в лека усмивка. С дясната си ръка той посочи надписа, издълбан със златни букви в стената на кулата, и го прочете на глас:

— Трябва да дойдеш, яздейки, и все пак да не язиш, да ми донесеш подарък и да не ми го донесеш. Всички ние, малки и големи, ще излезем да те посрещнем и ти ще трябва да накараши хората да те приемат, но и да не те приемат. След това лукаво попита:

— Някой от вас разбира ли нещо от това?

Жреците се спогледаха и вдигнаха рамене. Никой не отговори на въпроса, защото никой не бе успял да разгадае тази загадка.

Като съскаше през зъби, Енмеркар прошепна:

— Следователно мога да заключа, че вие не представлявате заплаха за мен и Ал Баб. Вие сте само едно дребно затруднение! — И продължи с измамно весело изражение, за да прикрие жълчта в думите си: — Съобщавам ви, че съгласно вашата воля, ще си поделим тази кула!

Шепот на задоволство се надигна от групата на жреците. Енмеркар продължи със същия тон:

— Влезли сте в самото сърце на Ал Баб с твърдото намерение да останете тук... И ще останете!

Разнесоха се аплодисменти, които секнаха едва когато Енмеркар направи знак на стрелците да пуснат стрелите си. Вкаменени от изненада, жреците нямаха време нито да призоват боговете си, нито да направят магия. Отвсякъде полетяха стрели, които се забиваха в главата, шията, корема или гърба им. Мнозина ранени се опитаха да избягат и се втурнаха към вратата, ала първият залп от стрели бе последван от втори, още по-смъртоносен. Връхчетата на стрелите бяха старательно намазани с отрова и нито един от бегълците не остана жив. Сърцераздирателни викове изпълниха храма на Ал Баб за няколко минути, а после... после... после настана тишина.

Енмеркар заповядва на хората си да отсекат главите на жреците и да ги разпратят по местата, където са поклонниците им. На пратениците бе възложено да набучат черепите на колове, които да забият пред храма на всеки един от жреците, като добавят и следното

предупреждение: „Ето какво постига онзи, който се е опълчил на всемогъщия Енки“.

Първожрецът се разпореди също така да се извести населението на голямата шумерска земя и земите на Дур Саруken, че недостатъчният религиозен плам към Единствения щял да доведе до тежки последствия. Божественото наказание, според него напълно заслужено, щяло да накара езичниците да преклонят глава пред Енки и да измолят прошката му.

В кулата Ал Баб бе подгответа огромна клада, на която по-късно изгориха обезглавените тела на жреците. Портите на храма се отвориха отново и стотици вярващи, озовали се боси сред кръвта и пепелта, видяха овъглените останки на несъгласните с върховенството на Единствения. Енмеркар пристъпи към нарастващото множество слисани поклонници и заговори властно и убедително:

— Светът се променя, скъпи последователи. Небесните тела се бълскат помежду си и ни показват, че боговете са ни предали. Само Енки Единствения, нашият единствен бог, може да спаси душите ви и да ви обещае божествената си светлина в мига на вашата смърт. Тези разхвърляни жречески кости ни напомнят, че човекът е слаб пред лицето на Единствения и че ние трябва да се подчиним на волята му. Енки говори чрез мен. Аз съм гласът и ушите му на земята. Аз съм вашият пазител и водач! Не се бойте, защото който слави Енки, слави и неговия жрец и така ще има дълъг и благополучен живот. Горко на онези, които ви кажат обратното, защото те ще бъдат превърнати в пепел и ще служат за пример на останалите... Няма спасение извън вярата в Единствения, няма надежда за онези, които откажат да приемат Енки в сърцата си! И молете се онези, които търсят пътя, да го намерят. Молете се те да се обърнат с лице към Ал Баб, преди Ал Баб да им обърне гръб!

Обзети от ужас, поклонниците се втурнаха към жреца, за да целуват нозете му. Като ги гледаше как пълзят като голи охлюви, Енмеркар си помисли: „Човеците са като кучетата. Без клетка, без кайшка и без господар не струват и пет пари!“

2

БАРТЕЛЕМИ И МИНО

Бартелеми, този славен рицар на светлината, владетел и господар на Брател велики, човек на приключенията, мъж храбър и горд, погледна Пазителя на маските Амос Дарагон в очите и избухна в сълзи в прегръдките му. Той плака, плака и още плака, като го притискаше силно. По бузите му се изляха потоци сълзи, докато неговите хора — десетина на брой — безуспешно се опитваха да сдържат вълнението си.

След известно време Бартелеми се отдръпна от момчето и като повъзвърна достолепието си, разказа какво му се бе случило:

— Само да знаеш, Амос, какво трябаше да изтърпим от онези червеношапковци! Те са истински зверове. Нямат и най-малко уважение към живота, а съчувствието им е напълно непознато. Аз съм... толкова съм щастлив, че съм свободен! Мислех, че съм обречен да остана роб до края на живота си. Те ни сразиха морално, прекършиха ни дълбоко в душите ни. Проклетите гоблини прогониха от сърцата ни всяка надежда! Изтезаваха ни, държаха ни гладни и жадни. Само за удоволствие и забава убиваха хората ми пред очите ми, като ги измъчваха дълго, за да изтръгнат вопли на страдание. Толкова съм ти признателен, задето ме спаси, че... всъщност не знам как да ти благодаря! Ти спаси Брател велики, а ето, че спаси и мен! Вече си спечелил моята вярност и моя меч, днес ти предоставям душата си и душите на рицарите, които освободи.

Амос също бе задавен от вълнение и му трябаше известно време, за да попита:

— Я кажи, Бартелеми, що за чудо е да те срещна тук, в Арнакеш, с няколко рицари — затворник на червеношапковците и изведен като роб за продан на площада? Последния път, когато се видяхме, беше в Брател велики и те коронясаха като владетел на столицата! Как си се озовал тук?

— Не, първо ти — отговори рицарят. — Как стана така, че ти, тъкмо ти си тук, в този голям град на брега на Мрачното море, и на всичко отгоре — на пазара за роби? Твоята изненада може би е голяма, но моята е още по-голяма, вярвай ми! И какви са тези елфически уши?

Много неща се бяха случили след избавлението на Брател велики от магьосника Кармакас и неговата армия от горгони! Амос не можеше да разкаже всичко с няколко думи, затова юношата обясни само каква е целта на пътуването му към кулата Ал Баб, а приключенията отпреди това можеха да почакат. Пазителя на маските разказа накратко как майка му Фрила Дарагон също е била пленена от червеношапковците, а после отведена като робиня надалече, в земите на Шумер. Следователно Амос трябало да ѝ се притече на помощ и да я освободи. Той обясни как, за да улесни търсениято, се преоблякъл като елф и проникнал в сука на търговците на роби в Арнакеш. Така съвсем случайно съзрял на главния подиум Бартелеми и хората му, изложени на оглед, за да бъдат продадени на онзи, който предложи най-изгодна цена за тях. Момчето призна със смях, че похарчило всичките си пари, за да помогне на рицарите, като им стане собственик. Ала времето на сладките приказки изтичаше: трябаше незабавно да напуснат този сук с лоша слава и да продължат пътешествието си към Ал Баб.

— Това е за вас! — провикна се един шкембест едноок пазач и подаде на Амос връзка ключове. — Тук са всички ключове от новите вериги на робите ви. Ние ги изкъпахме, сресахме, обръснахме им брадите и косите. Препаските им са чисто нови. Сега тръгвайте, защото чакаме нова доставка и трябва да почистя клетката.

Откъм затвора на робския пазар се разнесе страховит рев.

— Сега ще видиш, мръсно говедо! — изкрещя пазачът в посока към сградата.

— Какво става? — изненада се Амос.

— Онова чудовище минотавърт, ей там, в подсилената клетка, реве като мръсно говедо — презиртелно отвърна мъжът. — Шумерите трябва да си го вземат днес и много се надявам, че ще завърши на шиша!

— Изведете моите роби на площада на сука! — заповяда Амос на пазача. — Аз ще ида да погледам минотавъра!

— Внимавайте — предупреди го пазачът. — Силен е като планина и може да ви смаже с една ръка. Убил е даже предишните си

господари.

Все така преоблечен като елф, Амос носеше кристалните уши, които бе получил от феята Гуенфадрил в гората Тарказис. Тези вълшебни уши не само придаваха способност за разбиране на всякакви езици, но и имаха една особеност — сливаха се с ушите на онзи, който ги носи, досущ като истински. Той се приближи до минотавъра.

— Мoите почтания! Тежко ли ти е? — попита го Амос, използвайки езика на животното.

— Мoите почтания — на свой ред отговори огромното същество, цялото в мускули. — Мoите почтания и заради това, че говориш езика ми! Умолявам те да ми помогнеш.

— Как мога да ти помогна? — поинтересува се Пазителя на маските.

— Освободи ме! — примоли се човекоподобното създание с глава на бик. — Освободи ме и без вериги и бой ще бъда твой слуга през следващите дванайсет луни.

— Добре, почитаеми, приемам! — рече Амос и хвана огромния катинар от клетката на минотавъра.

Юношата се съсредоточи и използвайки властта си над огъня, насочи магическите си умения върху механизма на катинара. Нагорещи го до бяло с надеждата, че вътрешните зъбци няма да издържат толкова силна топлина и ще се стопят.

Предположението му се оказа правилно, защото след неколкоминутно усилие вътрешните елементи на металната кутия се разпаднаха и освободиха езичето. Минотавърът вече беше свободен да избяга.

— Ако не въразяваш — каза Амос, без да маха катинара от мястото му, — остани в клетката, докато напусна това място. След това ела на пристанището. Имам кораб. След час вдигам платна. Мoите почтания.

— Мoите почтания също — признателно отвърна минотавърът.
— Ще направя каквото искаш. Аз съм Мино.

— Приятно ми е, аз съм Амос Дарагон — каза юношата и се отдалечи.

Амос отиде на площада при Бартелеми, освободи всички рицари от веригите им и бързо се отправи към пристанището. Още беше твърде рано и никой не видя разигралата се сцена. Макар изпълнен с

оживление през нощта, сукът се събуждаше много късно и до обяд беше пуст.

— Помниш ли Беорф Бромансон? — обърна се Амос към Бартелеми, докато крачеше припряно.

— Да, като че ли си го спомням — замисли се рицарят. — Ами да, разбира се! Ти ми го представи няколко дни след като станах владетел на Брател велики. Той все така ли е с теб?

— Да, и сега ми е много повече от приятел! — възкликна Амос.

— Стана ми като брат. Ще ти представя и Лолия, една необикновена девойка! После и горгоната Медуза, която...

— Моля? Какви ги приказваш? — Бартелеми едва не се задуши и рязко спря. — Пътуваш с горгона?

— Ами да — потвърди Амос съвсем естествено. — Това не е...

— Щом я видя — прекъсна го рицарят, — ще ѝ изтръгна очите!

— Тя не е като другите — побърза да каже Амос. — Не е от онези отвратителни създания, срещу които двамата с теб се сражавахме при Брател велики. Тя е мила, любезна, много умна и помошта ѝ е изключително ценна за мен.

— Ама ти бълнуваш наяве, скъпи Амос! — гневно извика рицарят. — Горгоните завладяха Брател велики със сила... Те ни превърнаха в каменни статуи, унизиха рицарите ми, а ти сега искаш да им ставам приятел?

— Не искам да се сприятеливаш с горгоните. — Пазителя на маските започна да губи търпение. — Искам да те запозная с моята приятелка Медуза. По-късно сам ще отсьдиш дали тя заслужава твоето приятелство!

— Ето че съм без доспехи и без оръжие — оплака се Бартелеми, като пое отново по пътя. — Също като моите хора, по препаска... почти гол! Бях взет в робство от орда диви гоблини, а сега и ще се сдружавам с горгона. Явно съм паднал твърде ниско!

— Имам един учител на име Сартиган — продължи Амос. — Също като мама, той е затворник на шумерите. Ако беше тук, сигурно щеше да ти каже, че всеки път, когато поставяме нашите разлики преди нашите прилики, задвижваме механизъм, който води към омраза и неизбежно след това — към война.

— Впрочем — подхвърли рицарят, за да смени темата — защо отиде при клетката на бикоглавото чудовище преди малко?

— Освободих го — призна Амос. — Той ще се присъедини към нас на кораба...

— Какво? — задави се Бартелеми. — Ама ти съвсем си си загубил ума! Това е опасен и глупав звяр! Той може да ни избие всички до един и да...

— Няма да направи нищо подобно — успокои го Амос. — Имам му доверие!

— Много си се променил от първата ни среща в Брател велики, Амос — продължи Бартелеми. — Извини ме, но намирам, че си понайвен, отколкото беше някога!

— Не е така — отвърна усмихнато Пазителя на маските. — Просто повече вярвам на себе си. Когато човек се съмнява в себе си, съмнява се и в другите. Сартиган ме научи да виждам отвъд външния вид и да вървя с вдигната глава, без омраза и предразсъдъци.

— Ето докъде стигнах — да ме поучава момче на дванайсет години! — прихна рицарят.

— Тринайсет! — поправи го Амос. — И скоро на четиринайсет... Погледни натам: това е нашият кораб „Мангуста“! Виждам Беорф, който ни чака да потегляме.

Новодошлите посрещна Кутубия бен Гелиз — водачът, който развеждаше юношите в Арнакеш. Той беше превъзбуден, защото малко преди това Беорф бе потвърдил, че му разрешава да ги придружи до Ал Баб. Разводачът, уморен от работата си на пристанището и отдавна запленен от приключенския живот, бе помолил за място в екипажа. Бе изтъкнал познанията си за народите, културите и обичаите в тази част на страната. Освен това познаваше добре шумерите, както и пътищата, водещи до огромната кула. Беорф реши, че присъствието му е наложително, и начаса склони да го включи в екипажа.

Щом се озова на палубата, Амос представи приятелите си на рицаря. Първата им среща беше много сърдечна, но когато Медуза пристъпи напред, Бартелеми и хората му се отдръпнаха. Инстинктивно закриха очите си с ръка. Всички те вече бяха изпитали участта да бъдат вкаменени от горгоните и я поздравиха с недоверие, макар и учтиво.

— Мисля, че сме готови за тръгване! — подвикна Беорф и се запъти към въжетата, които придържаха кораба към брега. — Имаме провизии, две камили, един водач и гребци! И нали съм сигурен, че

никога няма да ни липсва вятър, защото Амос отговаря за това, като капитан няма какво повече да желая!

— Почакай още малко — помоли го Амос. — Имаме още един пътник.

— Така ли? Кой? — учуди се Беорф.

— Спомняш ли си минотавъра, който бе продаден на шумерите вчера в сука на робите?

— Да, помня го много добре — без да се поколебае, отвърна едрото момче. — Истинска планина от мускули.

— Той идва с нас! — обяви Амос.

— Ама... ама... как... да не си го откупил от новите му господари? — втрещен, попита Беорф.

— Не, просто го освободих — развеселено отвърна Пазителя на маските. — Впрочем погледни нататък, той пристига!

В далечината, откъм центъра на Арнакеш, се носеше облак прах, както и неудържима връва, ехото от която достигаше до пристанището.

— Веднага откачи въжетата, Беорф! — бързо заповяда Амос. — Великанът наближава и със сигурност е преследван.

— Но... ама... ще го чакаме ли или не? — заекна дебеланкото.

— Да кажем, че ще вземем малка преднина.

Точно когато „Мангуста“ напускаше кея в посока открито море, екипажът видя как минотавърът се появи, преследван от двадесетина шумери. Звярът препускаше с набедена глава, с насочени право напред рога, като събaryaше всичко по пътя си. Очевидно нито бурета, нито врати, нито стени, нито оръжия можеха да го спрат. Мино продължаваше своя бяг с десетина забити в гърба стрели и с премерени удари с глава мяташе във въздуха всичко, което се изпречваше пред очите му. Решителността му изглеждаше също толкова непоклатима, колкото и внушителното му телосложение.

С крайчеца на окото си Мино видя как един кораб напуска кея. Инстинктивно усети, че е неговият кораб, и удвои бързината си, за да го стигне. С огромните си крачки бързо се озова до „Мангуста“ и преследвачите му изостанаха. Няколко стрели полетяха във въздуха, но така и не стигнаха бикоглавото създание.

Тогава Амос вдигна вятър и платното на дракара се изду.

— А сега какво ще правим? — попита нервно Беорф, който стоеше на руля.

— Да се пригответим за сътресение! — отговори Амос и се притисна към перилата.

— Сторете място за приземяване на минотавъра!

Както бе предвидил Пазителя на маските, Мино се засили по кея и направи невероятен скок, за да стигне кораба. Устремът на минотавъра беше толкова силен, че изтръгна една опорна греда от кея и така предизвика сгромолясването му. После човекоподобното бикоглаво същество прелетя петнадесетина метра и се приземи върху палубата на дракара. Когато падна върху кораба, Мино загуби равновесие, преметна се два пъти и с все сила се удари в мачтата. В този момент целият корпус на кораба издаде обезпокояващо скърцане, но нито един важен елемент не поддаде.

Мино стана, отърси се и хвърли поглед назад. Десетки шумери обсипваха дракара със стрели. Ала всички те бяха отклонени от магическия вятър на Пазителя на маските, така че нито една стрела не засегна екипажа.

С доволна усмивка минотавърът изтръгна една по една стрелите от гърба си. С помощта на Амос създанието най-сетне бе успяло да избяга и много се гордееше с това. Никой повече нямаше да му нарежда: той беше свободен! Е, почти свободен, защото бе обещал на Амос да му служи в продължение на следващите дванайсет луни. Но този път беше различно. Никой не го задължаваше да върши това, той сам бе решил каква да бъде съдбата му. Мино бе взет в робство още в най-ранна възраст, но вече никой никога нямаше да го затвори в клетка.

Екипажът оглеждаше подозително новодошлия. Рицарите стояха нащрек, Кутубия бен Гелиз трепереше в един ъгъл, а Лолия, Медуза и Беорф видимо се съмняваха в почтеността на новия пасажер. Колкото до Амос, той първо се увери, че кристалните уши бяха на мястото си, а после пристъпи към минотавъра.

— Моите почитания — усмихна му се момчето.

— Моите почитания — поклони се звярът.

— Голям скок! Добро приземяване! — с шеговит тон подхвърли Амос.

— Голям Мино, голям скок — добави развеселено съществото.

— Ами ти — малък човек с голям план за бягството на Мино. Моите почитания.

— Представяй ти моите приятели — продължи Амос и се обърна към екипажа. — Кутубия бен Гелиз е водач, Бартелеми и хората му са рицари, Беорф е беорит, тоест човеко-мечка, и капитан, Лолия е черна магьосница, Медуза е горгона...

— Ако не възразяваш — прекъсна го минотавърът, — Мино не обича горгоните. Те са врагове на бикоглавите хора. Така е от раждането на света.

— Ако не възразяваш — дружелюбно продължи Амос, — тя ми е приятелка. Давам ти правото на избор да си тръгнеш, ако тя те притеснява. Ти си свободен. Не си мой роб. Сам избери дали да изпълниш с чест или не обещанието си.

— Амос Дарагон доверява ли се на нея? — попита бикоглавият.

— Да — продължи момчето, — тя има пълното ми доверие.

— В такъв случай ще изпълня с чест обещанието си — заключи минотавърът.

Без повече церемонии, Мино любезно погали по главите двете камили, които бяха досами него, легна, свит на топка, при носа на кораба и почти веднага заспа.

Амос вдигна ръка към небето и удвои силата на вятъра в платната.

— Защо правиш това, Амос? — попита Беорф. — Вече развихме висока скорост.

— Мисля, че шумерите ще тръгнат да ни преследват — обясни Пазителя на маските. — Не са от хората, които ще изоставят плячката си. Между преследвачите на Мино разпознах Лагаш Ур Нану, търговеца на роби. Струва ми се, че скоро ще бъде по петите ни.

— Тогава издуй още повече това платно и вложи цялото си умение! — извика дебеланкото и здраво сграбчи кормилото. — Не ми се иска да ни дишат във врата!

По молба на Амос рицарите хванаха греблата и „Мангуста“ се понесе по вълните на Мрачното море в южна посока.

3

ВЛАДЕТЕЛЯТ РАЗКАЗВА ЗА СЕБЕ СИ

Нощта се бе спуснала над Мрачното море и Кутубия бен Гелиз наблюдаваше звездите, за да се ориентира. Мино все така спеше, а рицарите се готвеха да последват примера му. Лолия тихо си приказваше с Медуза, докато Беорф, още на кормилото, се прозяваше така, сякаш челюстта му всеки момент ще се откачи. Вятърът почти бе утихнал и „Мангуста“ бавно полюшваше екипажа в ритъма на лекото движение на вълните. Под бледната светлина на кръглата луна топлата и влажна нощ предразполагаше към разговори и откровения.

— Както знаеш, Амос, когато ти напусна Брател велики и се отправи с Жюно към Берион — припомни му Бартелеми, — аз поех управлението на столицата и започнахме да възстановяваме града.

Наведен над перилата и с поглед, зареян в далечината, Бартелеми продължи да разказва на Пазителя на маските за перипетиите, които по-късно бяха довели него и хората му в Арнакеш.

— Горгоните бяха разрушили града изцяло — говореше той — и жителите здраво запретнаха ръкави, за да възродят града от пепелищата. Жюно ни оказа безценна помощ, като ни изпрати майстори-зидари, работници и най-вече — много пари, необходими за възстановителните работи. След това бързо възвърнахме мястото си в търговията на областта и подновихме връзките си с другите кралства. Вечно ще съм признателен на Жюно за помощта му и с удоволствие щях да му го кажа, ако... ако беше между живите.

— Лъжеш се, Бартелеми, той е жив и здрав! — увери го Амос. — Аз го освободих от гоблините по време на войната в Рамусбергет. Берион също бе сринат до основи, но не от горгоните, а от червеношапковците. Последния път, когато видях Жюно, той се връщаше в града си, за да го възстанови.

— Така ли? Чудесно! — възклика Бартелеми. — Най-сетне една добра новина! Нали тъкмо докато препускахме към Берион, за да му се притечим на помощ, попаднах като хлапак в ръцете на гоблините. По-

късно ще ти обясня. Та както ти казвах, бяхме започнали възстановяването на Брател велики и нашият крал дори реши да ни посети няколко седмици след освобождането...

— Мислех, че ти си единственият владетел в Брател велики — учуди се Амос.

— Така е, но ние сме част от федерация на кралства, която надхвърля страната на Рицарите на светлината — обясни владетелят.

— Брател велики е една от столиците на обединени в съюз петнайсет кралства, в които господари са рицарите. На всеки десет години избираме върховен владетел от едно от тези кралства. Тази структура позволява по-добър търговски обмен и ни осигурява превъзходна защита на териториите. Е... не беше кой знае каква защита срещу горгоните и червеношапковците, но трябва да се съберем, за да обсъдим тази тема по-подробно.

— Другите кралства също ли са в ръцете на гоблините? — с повишен интерес попита Амос.

— Не — отвърна Бартелеми. — Само Берион бе тежко засегнат. Останалите столици устояха и скоро гоблините бяха изтласкани на север. Проклети гоблини! Когато Берион бе нападнат, пощенски гълъби ни донесоха известия за надвисналата беда. С двадесетина от хората ми незабавно тръгнах на разузнаване, ала бях подценил силата на врага. Имахме един ден преднина пред армията ми — тя също бе на път към Берион, — когато един батальон червеношапковци връхлятя върху нас. Шестима от рицарите ми паднаха в бой с тези чудовища и... понеже бяхме по-малобройни, взеха ни в плен. После тези твари ни превърнаха в роби и трябваше да им слугуваме, сякаш са крале. Биеха ни с камшици и ни изтезаваха, унижаваха ни и ни оскърбяваха! Кълна се, че ако открия начин да си отмъстя на тези създания и на нечистата кръв, която тече във вените им, аз... кълна се... че...

Очите на Бартелеми се напълниха със сълзи, ала той се прокашля, за да ги прикрие. Като помълча известно време, продължи:

— Само да знаеш на какви ужасии са способни тези изверги... това е... невъобразимо. И аз... благодаря ти... задето ни измъкна оттам. Признателен съм ти много.

— Това си е в реда на нещата, Бартелеми, и ти щеше да направиш същото за мен.

— Да, разбира се, че щях да постъпя така — потвърди рицарят и продължи: — Червеношапковците ни отведоха в Арнакеш, за да ни продадат и да се сдобият с по-хубави оръжия. Говори се, че въпреки разгрома им в Северните кралства, те все още са многобройни и чакат само някой добър главатар да обедини отделните им кланове. Мнозина твърдят, че техният дракон не бил умрял и все още дишал в Северната планина. Трябва съвсем да си загубил ума си, че да вярваш в дракони!

Амос продължи да мълчи и предпочете да не говори на Бартелеми за Мелстрьом. Въпреки доверието и приятелското чувство, което изпитваше към владетеля на Брател велики, Пазителя на маските прецени, че сигурността на младия дракон зависи най-вече от пазенето в тайна на неговото съществуване. Той си спомни за яйцето, което бе донесъл от пещерата на Древния, и за малкото създание, което вече набираше сили в старата подземна крепост на хълма край Упсгран. Младият дракон, оставен на грижите на Гезер Михсон, растеше в пълна секретност.

— Надявам се скоро да се върна в Брател велики — въздъхна Бартелеми. — Толкова работа имам да свърша за хората ми...

— Ще се върнем, няма да се бавим — увери го Амос. — А с нас ще бъдат и майка ми Фрила, и моят учител Сартиган.

— Да, имаш право, трябва да запазим надежда. Е, отивам да заместя Беорф на руля — каза рицарят, за да приключи разговора. — Уговорихме си график за дежурства и на мен се пада да поема първата нощна смяна.

— Да, разбрах. И понеже аз не съм дежурен тази нощ — развесели се момчето, — ще спя за двама!

Бартелеми се усмихна и отиде да смени беорита.

Амос стоеше облегнат на перилата, загледан в танца на вълните под лунната светлина. Не остана сам задълго, защото дойде Лолия и застана съвсем близо до него.

— Е, как си? — попита го тя.

— Много добре — отвърна момчето и я перна по рамото, за да я ядоса.

— Ей, да не би да ти се иска да се биеш? — върна му удара Лолия.

— Във всеки случай не и с теб! Ти си прекалено силна за моите нищожни умения.

— Вярно, че си от слабичките! — подкачи го отново Лолия. — Мога да ти счупя костите с едно шамарче.

Амос се позасмя, а и раменете на Лолия започнаха да потрепват. После двамата се спогледаха с крайчеца на окото и без повече да се сдържат, избухнаха в смях. Умората от деня си бе взела своя пай и известно време те искрено се забавляваха.

Когато възвърнаха сериозността си, Лолия се прокашля и каза:

— Знаеш ли, Амос, преди малко си говорехме с Медуза и тя ме посъветва да... как да кажа... Каза ми, че... аз трябва...

— Какво се опитваш да ми кажеш? — с усмивка я прекъсна Амос. — Нямаш навик да говориш със заобикалки. Бих казал дори, че обикновено си твърде пряма! Нещо притеснява ли те?

— Да... тъй... не. Ами нали разбиращ... — поде Лолия, все по-неуверено. — Доста е трудно да се каже и се боя, че ще пострада приятелството ни. Ами нали при първата ни среща в Берион, когато бях под въздействието на драконита, ти ме спаси и оттогава така и не успях да ти се отблагодаря...

— Напротив — възрази Амос. — Благодари ми, даже няколко пъти...

— Не, не е това — прекъсна го Лолия. — Как да ти кажа... Щом видя състоянието, в което бях изпаднала, ти веднага разбра какво трябва да направиш. Помня, че много бързо измъкна камъка от гърлото ми и така осъзнах, че съм била във властта на барон Самди! Не ти ли се струва, че твоята интуиция означава нещо по-специално?

— Ами щом повдигна този въпрос — отвърна Амос, — трябва да ти призная, че често се връщам към онази история. Точно след приключението в Берион сънувам странни сънища, в които ям златна ябълка, а след това избухвам в силна светлина. В тези сънища понякога виждам един чернокож елф с бели коси, сгущен във фотьойл, който ми протяга ръка. В крайна сметка все още не мога да разбера защо в онази утрин, когато ти пристигна, зъбите ми бяха съвършено черни.

— Не мислиш ли, че това е знамение? — Лолия нервно оправи косите си.

— Да, да — съгласи се Амос замислено. — Вярно, тези сънища наистина сякаш са пълни със символи...

— Добре, съгласна съм, обаче виж... Не исках да кажа точно това — заекна девойката. — Искам да кажа, че се завърнах при теб

заради някои сънища, които ми посочиха, че мястото ми не е при догоните, а и защото в едно видение разпознах майка ти. Върнах се също и за да... заради... защото аз те... аз съм...

— Да? Ти си...? — окуражи я момчето, все по-заинтригувано.

— Ами да, така е... всъщност аз съм влю... в... в... вечна твоя приятелка, ето това е! Аз съм вечна твоя приятелка! — завърши най-после Лолия, не намерила сили да признае любовта си.

— О! Ами и аз съм „вечен твой приятел“ — отвърна Амос и ѝ намигна. — Чуй ме, много се радвам, че си тук. Уверявам те, че твоето приятелство ми е много скъпо и няма защо да се боиш да ми го признаеш.

Очевидно Амос не бе схванал посланието на Лолия, но тя все пак се усмихна, като се питаше защо не бе успяла да разкрие тайната си. Искаше ѝ се да му каже, че се е върнала от догоните, защото животът ѝ далече от него изглеждаше безцветен и ненужен. Желаеше той да узнае колко важен е за нея и че още от първата им среща сърцето ѝ биеше само за него. Младата магьосница се бе опитала да скрие чувствата си, но Медуза скоро бе забелязала щастливото ѝ изражение. Накрая Лолия се довери на приятелката си, която я посъветва да разкрие чувствата си пред Амос. Младата тъмнокожа девойка, която иначе умееше да прави татуировки, да общува с духове и да разговаря с мъртвите, не бе успяла да се преобри със страха си да не стане за присмех и да претърпи унижение, като се разкрие.

Откакто се бе върнала при Амос, Лолия често изпитваше неразположение заради привличането, което Пазителя на маските упражняваше върху нея. Често я болеше глава, сърцето ѝ биеше до пръсване, а стомахът ѝ постоянно беше сбит. Ту нямаше апетит, ту разкъсваше храната като ламя. Освен че страдаше от безсъние, когато успяваше да заспи, сънищата ѝ често бяха населени с ужасяващи създания и страховити чудовища, изпълзели от дълбините на съзнанието и. Да не говорим за изтръпването, гаденето и главозамайването, които идваха на пристъпи, когато Амос я гледаше или, още по-лошо, когато я докоснеше.

Амос нахлуваше в мислите ѝ по начин, който тя не можеше да контролира, и може би понеже знаеше, че е още твърде малка, за да се хареса на Пазителя на маските по друг начин, освен като приятелка, магьосницата се люшкаше между надеждата любовта ѝ да бъде

споделена и желанието ѝ да остане равнодушна. Освен всичко това, страхът, че чувствата ѝ може да отблъснат Амос, я занимаваше твърде много. Емоциите ѝ я поглъщаха изцяло — като във въртележка, в една и съща минута тя преминаваше от възбуда до крайно отчаяние. За девойката с абаносова кожа вече беше трудно да се съсредоточава и да изпълнява магиите си както трябва. Умът ѝ беше другаде и духовете мигом ѝ обърнаха гръб.

— Е, аз отивам да спя! — прозя се Амос. — До утре, Лолия... и лека нощ. А, да! Беорф е подредил завивките в задната част на кораба. Да ти извадя ли една?

— Да, много мило. О, я недей! Остави, ще отида да си взема сама — отвърна девойката, все още смутена. — И аз скоро ще си легна... Аз... аз... ще остана тук още малко... Значи до утре. Лека нощ!

Загледана в танцуващите около дракара вълни, Лолия изпусна една въздишка в лунната нощ. Бе пропуснала чудесен случай!

4

ПЪТУВАНЕТО НА САРТИГАН

По време на пребиваването си в Упсгран, докато Амос все още беше на острова на Фрея, Лолия бе споделила с жителите на селището своите видения и сънища. В един сън майката на Амос бе доверила на магьосницата, че е пленница на шумерите заедно със Сартиган и че двамата работят като роби на строежа на кулата. В действителност това видение не разказваше истинската история на учителя и неговото пътуване към Ал Баб. Лолия си бе измислила няколко събития и бе скальпила от съновидението си една логична история.

В деня, когато Амос бе напуснал Упсгран на път за острова на Фрея, Сартиган бе метнал на рамо вързопчето си и бе поел на дълъг път на изток. Старият учител бе казал на възпитаника си, че има свои лични планове и възнамерява да ги изпълни. В действителност планът на Сартиган се свеждаше до това да открие майката на Амос, Фрила Дарагон.

С цялата си мъдрост старият учител знаеше, че онова, което търсим, също ни търси. За него това просто означаваше, че желанието му да намери Фрила неизбежно щеше да го заведе при нея. Трябваше само да се остави на течението на събитията, без да се опитва да променя техния ход. Всяка негова стъпка бе проникната от тази мисъл и всеки нов ден носеше отпечатъка на тази увереност.

Старецът вървя дълго, без нищо да смuti ритъма на ситните му крачки. Прекоси множество села, понякога негостоприемни, и най-сетне навлезе чак в самото сърце на варварските земи. Дотогава нито веднъж не му се наложи да се крие или да бяга от някаква опасност, нито дори да заобикаля препятствие. С бодро вдигната глава и бистър ум, той продължи да върви все напред. При все това, един ден случайно мина през центъра на едно село на роботърговци. Още щом се озова там, Сартиган бе наобиколен от враждебни яки войници, въоръжени до зъби, и не им оказа никаква съпротива. Учителят много лесно можеше сам да укроти мъжагите и да превърне това земеделско

поселище в пепелище, но когато го замъкнаха при вожда на племето, само благо се усмихна.

Господарят на селото — грубиян с оцъклени очи и арогантен вид — го разпита, но старецът не можа да отговори на нито един въпрос. Разбира се, той би желал да си поговори с вожда, ала не говореше неговия език. Имаше само бегло понятие от нордическия език и следователно не разполагаше със знания, необходими за разгадаването на смисъла на този варварски диалект. Накрая, излязъл извън кожата си заради безмълвието на Сартиган, вождът загуби търпение и заповяда да му отсекат главата.

Друг едър грубиян незабавно измъкна меча си от ножницата и се нахвърли срещу старика. Учителят леко наведе глава, за да отбие удара, хвана юмрука на гиганта с палеца и показалеца си и с учудващо сръчно движение обърна оръжието срещу нападателя. Варваринът се прониза сам и се строполи мъртъв. Сартиган пак само се усмихна и остана неподвижен.

Почервял от гняв, вождът скочи от стола си и сграбчи огромната бойна секира, която му подаде един от хората му. После с неудържима ярост нападна Сартиган. Учителят с лекота избягна нападателя си, който се озова с лице върху земята. Унижен, вождът се изправи на крака и отново се хвърли с необуздан рев. Този път старецът успя ловко да се отдръпне, като приложи една хватка с крак, от която господарят на селото се просна в прахоляка. Треперещ от несдържан гняв, той повтори атаката и претърпя ново поражение; така десетки пъти се просваше на земята, докато най-накрая заповяда на хората си да хванат Сартиган и да го затворят в клетка. Само че никой вече не се осмеляваше да приближи старика и с пресилена любезнотът варварите посочиха на учителя пътя към клетките с роби. Сартиган се включи в играта и позволи да го затворят, без да се съпротивлява.

След като заключи клетката, вождът — изтощен от двубоя и все още задъхан — почувства, че дясната му ръка изтръпва. Няколко часа по-късно той се бе проснал по гръб, повален от сърден удар. Същата нощ умря.

Противно на очакваното, Сартиган с удоволствие се присъедини към групата на робите. Понеже беше философ, старицът си казваше, че стъпките му без съмнение са го довели в това селище поради съвсем конкретна причина. Каква? Все още не знаеше, но рано или късно

щеше да разбере. Докато чакаше съдбата да му се разкрие сама, щеше да се възползва от благоприятното влияние на принудителния труд върху тялото и ума му. За разлика от останалите затворници, учителят знаеше, че само да поиска, може да избяга и да възвърне свободата си. Той притежаваше мъдростта и знанието, които му отваряха всички врати, дори и онези, които изглеждаха заключени с девет катинара. Стоеше си зад решетките, за да следва още по-отблизо пътя, който водеше до Фрила; за него това беше различен начин да следва собствения си път.

По време на пребиваването му на тяхна земя варварите не издевателстваха над Сартиган. Отнасяха се към него предпазливо и скоро се отказаха от идеята да го бият с камшик, та дори станаха по-малко груби и към останалите роби. Мълчаливото присъствие на старика, усмивката му и ведрият му вид съумяха да намалят напрежението между пленниците и техните пазачи. Въпреки все така неприятния му дъх, старецът се превърна в образец за подражание и скоро робите започнаха да имитират поведението му.

Всяка вечер след непосилния труд през деня, заместо да се жалват, да се отдават на черни мисли и да обвиняват боговете за страданията си, пленниците започваха да слушат поученията на учителя Сартиган и не след дълго потъваха в спокойно медитиране. С кръстосани крака и изправен гръб, насядали в дъното на клетките си, жените и мъжете съзнаваха, че мисълта действа директно върху чувствата им. Бистрият ум им позволяваше да установят контакт с емоциите и да превъзмогнат страданията, породени от принудителния труд. Така можеха да освободят мислите си и да си представят по-добро бъдеще. Сартиган им говореше, че медитацията ще им позволи да опознаят по-добре не само себе си, а и онези, които ги заобикалят. Така, вечер след вечер, той ги приучаваше да се освобождават от натрупаната омраза и да изживяват пълноценно настоящия миг.

После дойде денят, когато Сартиган и всички пленници бяха натоварени в една голяма клетка, монтирана върху колела, която пое по пътя към Арнакеш. Варварите бяха решили, че е време да ги продадат на шумерите. Тъкмо при това пътуване старецът реши да разкаже, използвайки някакво подобие на нордически език, няколко стари истории от своето детство. Открай време тези приказки и легенди

служеха за основа на неговото учение и пленниците поглъщаха жадно новите слова на учителя.

Сартиган разказа историята на един велик цар, на когото веднъж му се прищяло да си има красиви пръчици от слонова кост, с които да яде ориз от купичката си. При тази заповед, опасявайки се, че ще възникнат огромни проблеми, министърът на финансите изпаднал в паника и забранил на занаятчите в царството да изработват тези драгоценни прибори. Крайно недоволен, владетелят повикал своя министър и му поискал обяснение за неподчинението. От страх да не го накажат, човекът хиляди пъти поискал прошка, но обясnil, че според него това е единственият начин да се спаси царството от разруха.

— Ваше величество, красивите пръчици от слонова кост със сигурност няма да подхождат на обикновена дървена купичка. Несъмнено ще ви потрябва златна купа, за да отدادете дължимото на вашите пръчици, нали?

— Точно така — отвърнал великият цар. — Помислих си го.

— А след това ще ви доставя ли удоволствие да пияте в обикновени чаши? — запитал съветникът. — Знаете добре, че ще са ви нужни чаши от кехлибар и нови чинии, богато украсени със скъпоценни камъни, които да съответстват на вашата златна купичка и пръчиците от слонова кост. После сигурно ще е абсолютно невъзможно да ви сервират обикновени ястия в тези великолепни съдове. Как ли пък не! Ще пожелаете екзотични блюда и отбрани меса. Деликатесни бульони ще допълват ястията на вас и на вашите гости, защото несъмнено ще ви се иска да се похвалите с пищната и скъпа трапеза. Без да се смята и това, че цялата тази помпозност ще налага да сте облечен в дрехи от фина коприна и други редки тъкани. Ще ви се прище също така да обновите двореца, да построите допълнителен етаж за светските ви приеми и да разширите градините си. Докато се усетите, богатството от вашата съкровищница ще се стопи и вие няма да имате друг избор, освен да тръгнете на война, за да се сдобиете с нови богатства и да обложите с данъци новозавоюваните територии. Разбира се, ще си създадете многобройни врагове, които ще се стремят да ви свалят от трона. Напрежението ще помрачи разсъдъка ви и това ще ви принуди да вземете едно, да, само едно лошо тактическо и фатално решение! Армиите ви ще бъдат победени и вашият братовчед,

владетел на съседното царство, ще сложи ръка на земите ви и без капчица свян ще разруши всичко, което сте градили с години. И всичко това, защото един ден ви е хрумнало да ядете с пръчици от слонова кост. Велики царю, за ваше добро и за добруването на царството, умолявам ви да си останете скромен и да продължавате да използвате вашите превъзходни дървени пръчици.

— Всъщност имаш право. Признавам, че си мъдър, скъпи министре — отвърнал царят. — Благодаря ти, че ме предупреди за евентуалната разруха, която би довела и до разорение на потомството ми. Ще бъдеш възнаграден за твоята лоялност.

— Поуката от тази история е — завърши Сартиган, — че бъдещето на народите — както на малките, така и на големите — зависи от действията, макар и съвсем малки, на техните управници. Тази логика се прилага и към отделния индивид. Човек трябва да умеет да разчита знаците и да предвижда хода на живота. Впрочем — обеща им той — още преди края на това пътуване вие ще бъдете свободни.

Учителят бе забелязал, че след избора на нов вожд племето бе разделено на два клана. Напрежението се усещаше във въздуха и смяната на властта беше напълно възможна.

Варварите нямаха други коне, освен този, който теглеше, клетката с плениците, и бяха принудени да придружат пеша робите до Арнакеш. Сартиган нарочно се протягаше в клетката, прозяваше се и без стеснение се излягаше, за да покаже недвусмислено колко невероятен късмет има, че не върви пеш. Тази явна несправедливост, примесена с умората от пътуването, създаде твърде нездравословна обстановка сред варварите и след неколкоседмично пътуване бунтът избухна. Дивите роботърговци взаимно се избиха и кланът на недоволните взе властта със сила.

Новият вожд тутакси реши робите да вървят пеша, а варварите да се изтягат в клетката. Освободиха затворниците и много доволни от успеха си, пазачите се настаниха вътре, като се шегуваха, пееха и танцуваха. Тогава Сартиган заключи вратата на клетката, което съвсем естествено постави варварите зад решетките. За огромна покруса на бившите господари, само за няколко секунди положението се преобрърна наопаки. Вече свободните роби благодариха на стареца и всеки от тях пое в своята посока. Тогава учителят хвана юздите на

коня, който теглеше подвижния затвор, и бавно продължи пътуването към Арнакеш.

Щом пристигна в големия град на брега на Мрачното море, Сартиган лесно откри сука с робите и продаде с отстъпка варварите на шумерите. Един от тях на име Лагаш Ур Нану купи цялата партида. С помощта на знаци учителят успя да обясни на шумерския търговец, че иска да го придружи до неговите земи. Лагаш се възползва от молбата, за да си поискан обратно парите под предлог, че пътуването струва много скъпо. Доволен, старецът му върна припеченото от продажбата на робите и се качи на шумерския кораб, който отплава за Ал Баб.

Най-сетне, след няколко седмици пътуване по море и дълги дни друсане върху гърба на камила под палещото слънце, Сартиган стигна до огромната кула. През дългия си живот старецът бе виждал много страни и чудновати неща, но никога не бе срещал нещо подобно. Строежът беше с гигантски размери и на него под ударите на камшиците работеха до изнемога хиляди роби. Стотици каменоделци вдигаха адски шум с инструментите си, десетки зидари надзираха приготвянето на хоросана. Товари от огромни трупи, идващи от обширните гори на Северните земи, всеки час се изсипваха в подножието на кулата. Към Ал Баб се стичаха вярващи от всички краища на страната, за да изрекат пламенните си молитви към бога на божовете — Енки. Като в същински мравуняк, всеки човек си имаше определена функция и заемаше мястото си в йерархията на строежа.

Близо до мястото, където стоеше Сартиган, в съседната на кулата пустиня, бяха живи заровени до шия няколко десетки мъже и жени, хуманоиди и страни създания. Много от тях вече бяха мъртви и огромни лешояди разкъсваха лицата им. Тези роби бяха опитали да избягат и ето какво наказание им бяха наложили шумерите. Това постоянно и злокобно зрелище представляваше метод за назидание, който да обезкуражи други подобни постъпки.

Учителят благодари на Лагаш Ур Нану за пътуването и скоро изчезна в потока от поклонници, който се стичаше към храма. Сартиган започна да разпитва хората за строежа с надеждата да открие майката на Амос.

Той намери отнякъде грубо издялан бастун и заприлича на поклонник на Енки. Придаде си вид на безобидно старче, полуглуло и

почти безсловесно, но симпатично и усмихнато. Така стражите, майсторите, жреците и дори пазачите на роби го оставяха да се разхожда където му скимне, без много да ги е грижа за него. Никой не можеше да заподозре, че слабоумният стариц е учител по бойни изкуства, който може сам да удържи цял батальон разбеснели се шумери. С дългата си брада, увита около шията, чудноватите си оранжеви дрехи и зловонния си дъх той повече приличаше на просяк, отколкото на мъдрец или убиец на дракони, дошъл от Източните земи.

Минаха няколко седмици в търсене, докато най-сетне Сартиган успя да открие Фрила Дарагон. Тя бе станала кожа и кости, а някога искрящите ѝ очи бяха загубили блесъка от щастливите времена. Шумерите я бяха зачислили към персонала в кухнята, където десетки жени приготвяха ежедневно гъста вонлива каша за храна на робите.

Тъй като старецът не познаваше нито лицето, нито гласа на Фрила Дарагон, той бе изbral пристра стратегия, с която да я открие. По цял ден сновеше насам-натам и не спираше да повтаря:

— А... А... Амос Дарагон. А... А... Амос Дарагон...

Все някой ден пътят му щеше да се пресече с този на Фрила и тя щеше да разпознае името на сина си. Нещо повече, това поведение наистина му придаваше вид на вдетинен стариц.

— Вие познавате сина ми? — попита го един ден някаква жена, която той виждаше за първи път.

— Хм — каза Сартиган. — Ти майка на Амос Дарагон, да?

— Да, аз съм майка му! — потвърди жената. — Къде е той? Какво прави? Кажете ми нещо за него, с всеки изминал ден все повече се топя от тревога!

— Ваш син — продължи учителят — много добре телом и духом. Съм приятел. Съм тук, за да пази вас, Фрила. Амос Дарагон идва за теб.

— Най-после някакви новини! — с облекчение възклика жената. — Толкова мислех за него...

— Той също — рече Сартиган — има теб в сърце и много беспокой. Сега всичко бъде добре.

— Ами Беорф? — не престана да пита Фрила.

— Беорф Бромансон — отвърна Сартиган — добре, но твърде дебел. Нужда диета.

Фрила избухна в смях на облекчение. Явно нищо не се бе променило в живота на децата. Тези добри новини отново запалиха живеца в очите ѝ и изпълниха сърцето ѝ с надежда.

Точно в този момент един шумерски пазач на роби я удари с тояга по гърба и ѝ заповяда незабавно да се върне на работа. Жената се строполи на колене. Сартиган светкавично скочи върху войника, обезоръжи го с един пръст и с умела хватка прекърши врата му. Мъжът тупна мъртъв на земята.

— Но кой сте вие? — попита Фрила, като се надигаше. — Много по-пъргав и по-сilen сте, отколкото изглеждате.

— Съм приятел на Амос... и... и... учител да се изправи човек срещу всички — произнесе старецът, малко несигурен в изречението си.

— Не разбирам нищо от това, което казвате — заяви майката на Амос, — но съм много щастлива, че се запознахме. Надявам се, че ще станем приятели и скоро ще ви науча добре да говорите нордически език, за да ми разкажете всичко за сина ми. Как мислите, кога ще дойде Амос?

— Той още далече, остров на Фрея — опита се да обясни Сартиган. — Далече в море... опасност... но ще върне... няколко месеца.

— Това е прекрасно — заяви Фрила и запретна ръкави. — Скоро ще излезем оттук. Важното е да не губим надежда. Починалият ми съпруг Урбан винаги казваше, че на първо място в живота трябва да поставяме надеждата. Аз се връщам на работа, преди да е дошъл друг пазач. Ще останете ли наблизо? Ще ви видя ли скоро?

— Аз остава — усмихна се Сартиган. — Око върху теб! Ти има пазач само теб. Аз държа отворени очи за теб. Ти... нямаш вече проблеми... О, не, никога вече проблеми тук.

5

АТАКАТА В МРАЧНОТО МОРЕ

Екипажът на „Мангуста“ се събуди от яростен рев. Мино виеше и тропаше с крака в средната част на кораба. Два огромни шумерски кораба, оборудвани с таран на носа, се движеха с голяма скорост право към тях. Дежурният рицар бе заспал на руля и никой не бе вдигнал тревога, преди минотавърът да усети неминуемата катастрофа. Беше повече от ясно, че двата плаващи гиганта щяха да потопят малкия дракар и никой нямаше да оцелее.

Изтръгнат от съня си от рева на бикоглавия, Амос схвана тутакси сериозността на обстановката. Той се съсредоточи, за да използва умението си да контролира вятъра и да създаде силна вихрушка, която да изведе кораба в безопасност. Докато силните въздушни маси се надигаха, Беорф се хвърли към кормилото и се опита да насочи „Мангуста“ успоредно на шумерските кораби. Въпреки бързите реакции на двете момчета, техните спасителни действия се оказаха несполучливи. Магическите способности на Пазителя на маските не можаха да отместят достатъчно бързо дракара и първият шумерски кораб грубо се бълсна в него.

Таранът на противника разби перилата на „Мангуста“ и Беорф бе изхвърлен във водата. Задната част на кораба бе изтърбушена под натиска на вражеския кораб, което принуди и останалата част от екипажа да вземе студена баня. Единствен Мино, сграбчил мачтата, се задържа на палубата. Ужасен, той стана свидетел на разрушителната атака на втория кораб, който с тарана си разби „Мангуста“ на хиляди парчета.

Под противните радостни възгласи на шумерите двата плавателни съда продължиха пътя си, без дори да помогнат на корабокрушенците. Зашеметен, но с глава над водата, Амос бе разпознал върху единния от корабите Лагаш Ур Нану. Докато минаваше край него, търговецът на роби бе поздравил момчето с иронична любезност. „Сега сме наравно! — сякаш казваше той. — Така е!“ Амос

бе отнел неговия роб минотавъра, но той от своя страна бе потопил дракара му. Сметките бяха изравнени и за Лагаш справедливостта бе възтържествувала. Най-сетне шумерските кораби се стопиха в далечината, оставяйки след себе си осемнадесет кандидат-удавници.

Като плюеше вода, Бартелеми нареди на хората си да съберат колкото може повече от плуващите на повърхността предмети. Дървени каси, бъчонки, дъски от обшивката, парчета от палубата, дори дървената скулптура на мангуста от носа на кораба — всичко можеше да бъде използвано за направата на сал. Колкото до Мино, той не умееше да плува и продължаваше да стиска мачтата, докато Кутубия бен Гелиз, който плуваше до него, му повтаряше безспир:

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам. Кълна ти се. Това е невероятно!

Жаждата на младия водач на туристи за бурни приключения бе повече от довлетворена.

Сред останките от кораба Лолия намери чантата си с магически съставки, която се бе задържала на повърхността благодарение на въздуха в шишенцата. За щастие записките й бяха съхранени!

Сграбчил фигурата от носа на кораба си, Беорф бе потънал в дълбоко отчаяние. Той бе обикнал „Мангуста“ от пръв поглед още щом я зърна в пристанището на кралството на Харалд Синия зъб. Оттогава страстта му към този кораб се бе засилила. Сега дракарът му беше на парчета, пръснати на дъното на далечно море, и никой не можеше да го слюби отново. Не обратима загуба! Това беше първият му дракар, първата любов за един млад капитан и беоритът едва се удържаше да не заплаче. Мъката от бедата го парализираше и не му позволяваше да мисли нормално. Обикновено силен и смел, сега Беорф приличаше на малко дете, счупило любимата си играчка.

— Какво ще правим? — обърна се Бартелеми към Амос.

— Първо ще се опитаме да построим сал, на който да можем да се редуваме да почиваме — предложи Пазителя на маските. — Мисля, че сме обречени да прекараме доста време в това море. Острови не се виждат, а брегът е твърде далече, за да се опитваме да го достигнем с плуване.

— Съгласен съм — каза рицарят. — Трябва всички да можем да поспиваме. Трябва да измислим и как да помогнем на минотавъра да

плува. Погледни го! Както се мята, за да се задържи на повърхността, много скоро ще загуби сили и ще потъне като камък.

— Аз ще се заема — отзова се незабавно Амос. — Ще му измайсторя нещо като юзда от въжетата, които плават наоколо.

Като използваме тези две бурета, Мино ще има на разположение две шамандури, които ще задържат главата и раменете му над водата. Освен това само аз мога да го разбера с моите кристални уши и... О! Неее! Ушите ми! Бях ги сложил в чантата, а... чантата ми потъна!

Амос трескаво се заоглежда. Личните му вещи бяха отишли на дъното.

— Беорф! — провикна се Амос. — Успя ли да си спасиш кристалните уши?

— Нищо не можах да спася — отвърна с покрусен глас момчето.

— Вече нямам нищо, Амос. Загубихме всичко, дори камилите.

— О, не! — посърна Амос. — Сега какво ще правим? Без кристалните уши не мога да разговарям с Мино и въобще... те са много важни за мен.

— Бих искала да ти помогна, Амос — доплува при него Лолия, — но и мен събитията ме изненадаха. Ние сме загубени в морето и макар че упорито търсих някакъв изход, не виждам как ще се измъкнем от бедата. В подобна ситуация магията ми е безполезна.

— О, не... — в гласа на Амос пак прозвуча тревога. — Сетих се, че съм изгубил и книгата „Ал-Катрум, териториите на мрака“. Тя беше там, при вещите ми, точно до червената кутийка с кристалните уши.

— Знаете ли какво ви е нужно? — намеси се на свой ред Медуза, като заплува към тях. — Една добра приятелка, която умеет дълго да задържа дъха си! Късметлии сте, защото тя е пред вас!

— Какво искаш да кажеш? — погледна я Амос с очи, пълни с надежда.

— Искам да кажа, че ще се спусна на дъното и ще се опитам да събера вещите ви — отговори му тя. — Още не познавате добре горгоните, приятели! Ние сме и водни същества с удивителни умения, за които нямате представа, както изглежда. Забравихте ли, че имам ципести крака и те не са само украсение?

— Но... Медуза... тук е много, много дълбоко — каза Амос, зяпнал от учудване.

— Във водата — започна да обяснява Медуза — използвам крилата си като два огромни плавника, с които се изтласквам. Мога лесно и бързо да се спусна в дълбините на морето. Е, да се гмуркам ли?

— Медуза, опасно е, но съм сигурен, че можеш да се справиш!
— възклика Амос.

— Е, тогава доскоро! — рече горгоната и се гмурна към дъното.

— Удивителна! Тя е удивителна! — каза Бартелеми, когато Медуза изчезна във водата.

— Да, невероятна е! — съгласи се Пазителя на маските.

— Как да кажа... — поколеба се рицарят. — Никога не съм и помислял, че една горгона може да си предложи услугите на друг. Изглежда, съм виждал тази раса само в най-лошата й светлина и аз...

— Защото Медуза е нещо специално — прекъсна го Лолия. — Ако умееш да гледаш отвъд зелената й кожа и косите й от змии, ще откриеш едно мило момиче, чувствително и много отзивчиво.

Докато на повърхността течеше този разговор, Медуза навлизаше все по-дълбоко в Мрачното море. Тласкана от водните си криле, тя скоро стигна дълбочина, невъзможна за човешките същества. Тогава изпусна малко въздух, за да възстанови налягането в дробовете си, след което се гмурна още по-надолу. Миг по-късно съмъкна лурнетките си, за да вижда по-добре в сгъстяващия се мрак. Очите на Медуза можеха да вкаменяват смъртните, но имаха и други способности. Под водата зениците й се превръщаха в две кръгли жълти топчета, които можеха да виждат в тъмното. Промяната се извършваше автоматично веднага щом бъдеха подложени на налягане под водата.

Медуза беше вече на няколко метра от дъното. Огледа наоколо и съзря вещите на Амос и Беорф. Пясъчното дъно бе осеяно и с многобройните останки от „Мангуста“. Наоколо имаше делви, все още пълни с храна, както и огромно количество метални парчета от дракара. Без да губи повече време, горгоната грабна чантите на приятелите си, ала тъкмо се готовше да се издигне, когато забеляза малко по-нататък останките от огромен боен кораб. И понеже все още можеше да задържа дъха си, Медуза реши да отиде и да хвърли един поглед.

С няколко удара с крила и крака тя се озова край останките. Корабът явно лежеше тук от векове и бавно се разпадаше, покрит от

невъобразимо дебел слой водорасли. Когато се приближи, горгоната забеляза, че твърде малко риби са направили обиталищата си вътре и само два-три рака се обезпокоиха от присъствието ѝ. Медуза влезе през голям отвор в кила на кораба и заплува във вътрешността на разпадащия се корпус. Като поразмисли, заключи, че такава зейнала дупка не може да е причинена от атаката на един таран, както се бе случило с „Мангуста“. Почти навсякъде върху корпуса бяха пръснати мечове и други части от оръжия, разядени от морската вода. Имаше и много говежди черепи, както и впечатляващо количество сандъци, бъчви, мебели и... огледала!

Огледала! Медуза потрепери и бавно отстъпи. С горгоната щеше да е свършено, ако за зла беда погледнеше в някое от тях! Както се връщаше заднишком, тя сграбчи един тежък кръгъл предмет с размери на голяма чиния. Без дори да погледне какво държи, горгоната с всичка сила се заизкачва към повърхността. И бездруго кислородът ѝ беше на свършване и дробовете ѝ се нуждаеха от дълбока гълтка въздух. И така, отличната плувкиня уверено се насочи към светлината.

Когато измина половината разстояние, Медуза си постави отново лурнетките и след няколко мига изскочи на чист въздух и пое дълбоко дъх.

— Ето! Това са твоите вещи, Амос! — подвикна тя и му подаде каквото носеше. — Виж, намерих и нещата на Беорф.

— Леле! — възклика Пазителя на маските. — А аз си мислех, че завинаги съм загубил и книгата, и кристалните уши.

— Намерих и това!

— Какво е? — полюбопитства Лолия.

— Беше в останките от потънал кораб — обясни горгоната, докато показваше странния предмет. — Там имаше и много сандъци, бурета, ръждяали оръжия и доспехи, които са неизползваеми. Тъкмо си казвах, че трябва непременно да се гмурна втори път, за да разгледам по- внимателно, когато видях невъобразимо количество огледала! И кому са били нужни толкова много? Може би корабът е бил търговски...

— А случайно между останките да имаше няколко черепа на крави, волове или бикове? — попита Амос и взе чудноватия предмет от ръцете на Медуза.

— А... ама... ти как отгатна? — втрещи се горгоната. — Да, имаше десетки черепи!

— Просто така, интуиция — замислено измърмори Амос.

Предметът, който Пазителя на маските държеше в ръце, приличаше на кръгъл диск, върху който бяха издълбани рунически знаци. В центъра имаше много голям бледорозов скъпоценен камък, оформен с връхче. Очевидно дискът беше предназначен за връх на жречески жезъл. Амос затърка с все сила по периферията на камъка и видя как се появиха малки калиграфски изработени надписи, които, изглежда, разказваха историята на расата на минотаврите.

— Позволяваш ли малко да го задържа у себе си? — помоли той Медуза.

— Колкото искаш — отвърна горгоната. — Зная, че е в добри ръце! Обаче не го изпускат. Нямам никакво желание да се гмуркам отново към онзи ужасен кораб с огледала.

— Оставям го на сигурно място в тази малка празна бъчонка — каза Пазителя на маските. — Понеже тя няма да потъне...

В този момент ги прекъсна Бартелеми, който плуваше към Амос.

— Салът е завършен! Кутубия вече се качи да го изпробва, изглежда здрав. Може да поеме половината от нас едновременно. Както каза ти, предлагам да го използваме на групи, като се редуваме.

— Да, мисля, че това е най-доброто решение — одобри Амос. И момчето се обърна към горгоната:

— Ще ни помогнеш ли още, Медуза?

— С удоволствие — гордо отвърна девойката, доволна, че може да е полезна на приятелите си.

— Понеже си отлична плувкиня, моля те да отидеш да провериш дали наоколо няма да се намери някой остров, риф или пък кораб, който да плава по тия места. Трябва да открием начин да се измъкнем оттук. Няма да издържим и седмица върху този временен сал.

— Добре! — каза Медуза, решена да спаси всички. — Обещавам да намеря помощ, Амос.

С умел плясък с крака горгоната напусна приятелите си и изчезна под водата.

6

ДЕСЕТТЕ ПРОКЛЯТИЯ НА ЕНКИ

Енмеркар, първожрецът на кулата Ал Баб, се бе отдал на горещи молитви. Беше се проснал по корем в центъра на въображаем триъгълник, образуван от три огромни статуи, всяка от които изобразяваше едно от трите митични лица на Енки: позлатен свещен скарабей — символ на възраждането на божеството, кехлибарена пустинна усойница с остра глава, символизираща смъртта на неверниците, и най-сетне крава, издялана от бял мрамор, която носеше идеята за вечната благодат, обещана на вярващите.

И така, в личното си място за молитви на седмия етаж на кулата първожрецът се молеше вече дълги часове. Просторната зала, посветена на Енки, беше също и негово основно обиталище. Тук той дълго бе призовавал своя бог, тук вземаше всички решения, свързани с бъдещето на тази религия. Ала днес жрецът беше особено уморен и докато рецитираше молитвите, задрямваше.

Тъкмо в един такъв момент, когато се намираше между съня и действителността, видя как главата на кехлибарената усойница помръдна. Наполовина в съзнание и наполовина спящ, Енмеркар забеляза, че златният скарабей също се раздвижи — крачетата и крилцата му бясно затрепериха! На свой ред и митичната крава се съживи, отдели се от цокъла и запрепуска около него в дяволски кръгове. Пренебрегвайки закона за земното притегляне, мраморното животно препускаше по кръглата стена на огромното помещение. Макар статуите да оживяваха за първи път, първожрецът Енмеркар ни най-малко не се изненада. Той усещаше как душата му се изпъльва с мощта на бог Енки, който се обърна към него чрез устата на усойницата:

— Трябва да накажа онези, които се усъмниха в мен. Трябва да накажа неверниците — мъже и жени. Скоро ще бъда Единствения и за да покажа силата си, ще унижа другите богове, които се противопоставят на издигането ми. Ще ги принудя да се разтворят в

мен, да слеят същността си с моята. Чуй какво имам да ти кажа, първожрецо, защото само Ал Баб ще бъде пощадена от гнева ми.

Енмеркар се приготви да чуе откровенията на своя бог, просна се по корем и полугласно изрече:

— Часът на идването ти е добре избран, о, велики! Светът се разкъсва от конфликти между духовното и материалното. На това бойно поле преживяваме големи сътресения и огромни трудности. Имаме нужда от любов и благочестивост, от разбирателство и молитви. Сега ни се представя случай да те приемем в сърцата и душите си, за да спасиш човеците от тяхната склонност към низост и разруха. Само заповядай и ще пием словата ти като вода, ще ти се подчиняваме саможертвено.

Доволен от благочестивостта на своя първожрец, Енки продължи:

— Чуй ме добре, Енмеркар. Ще изпратя на земята десет язви за десет дни. Десет проклятия, които ще разрушат цял Шумер и обширните земи на Дур Саруken. Ще възродя моята религия наново и ще отстрания онези, които се кланят на другите богове от шумерския пантеон. Проводи пратеник до крал Арата и го предупреди, че ако иска да оцелее след гнева ми, трябва да дойде да се подслони с хората си тук, в сянката на Ал Баб. Нека Арата опразни столицата си и да заповядда на жителите на своята страна да напуснат домовете си, защото онези, които не ми се подчинят, ще познаят смъртта в най-ужасни страдания.

В знак на подчинение първожрецът издигна ръце към небето и отново се просна по корем. Енки продължи излиянията си:

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, ще превърне в кръв цялата вода на тази част от света. От големите реки до малките поточета, от подземните извори до голямото Мрачно море всеки кладенец, всяка чешма и всяка делва ще имат кръв наместо вода за пиене. През тези десет дни всички риби, ракообразни и други водни създания ще умрат, защото животът във водата ще бъде унищожен. Само изворът при Ал Баб ще утолява жаждата на онези, които се присъединят към мен. Противно на другите живи същества, човеците имат съзнанието, че са ограничени, но в същото време са отворени към безкрай. Тъкмо заради тази тяхна нужда от абсолютна, ще утоля жаждата и на душите им... Нека се знае, че Енки, Единствения,

господар на боговете и хората, на втория ден ще накара да изскочат от кървавите води милиони гладни жаби. Тези земноводни, символ на плодовитостта и възраждането, ще нападнат насекомите и ще ги унищожат до крак. Така ще унизя боговете и богините на насекомите и ще ги принудя да се присъединят към мен. Вярващите, които се молят в този злокобен ден в голямата кула, няма да видят това нашествие и ще бъдат защитени от моята сила и воля.

Енмеркар, все така в полуусъзнание, пое дълбоко дъх и с крясък даде израз на цялото си обожание към своя бог. Това свидетелство за вярност удвои настървението на божеството и чрез тялото на кехлибарената змия то заговори още по-пламенно:

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, на третия ден ще превърне всяка песъчинка от пустинята в хищно насекомо. Облаци от двукрили с дълги смукала, жадни за кръвта на неверниците, ще нахлюят в градове и села и ще принудят жени и мъже да коленичат и да ми се молят, за да оживеят. Ще бъдат пощадени само онези, които тръгнат към Ал Баб със сърца, изпълнени с вяра в мен...

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, на четвъртия ден от своя гняв ще пусне ята от стъртели, оси и пчели върху цялата страна. Те ще завладеят къщите и дворците, пещерите и избите, и ще накажат онези, които се съпротивляват на волята ми. Непокорните ще бъдат жилени до смърт и ще умрат в дълга и болезнена агония...

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, на петия ден ще предизвика нашествие от милиарди мухи, които ще пръснат болест из цялата страна. Под крилата си те ще донесат черната чума и други заразни и смъртоносни болести. Боговете лечители ще са безсилни да помогнат на хората и също ще се принудят да се присъединят към мен. Нито едно лекарство, никакво лечение не ще може да сложи край на пандемията. Всичкият добитък ще измре и неверниците ще намерят кравите, овцете, кокошките и свинете, кучетата и котките си, покрити с гнойни циреи и зеещи рани. Нито едно от животните — домашни или диви — няма да оцелее в този злокобен ден. Повтарям, че само вярващите, които са дошли в кулата Ал Баб и са познали светлината у мен, ще бъдат имунизирани, а

стадата им — спасени. Всеки човек, който няма вяра в мен, Енки, ще има съдбата на своя добитък и ще изгние намясто.

Все по-замаян от апокалиптичните думи на своя бог, Енмеркар вложи още повече плам в молитвите си, мърморейки хвалебствия към божеството. Кръв, насекоми и трупове — всичко се смесваше в съзнанието му в ужасяваща картина на бъдещето. Сладостната болка, която тези откровения предизвикваха в душата на жреца, беше толкова остра, че стенанията му се засилиха и това прекрасно страдание беше толкова изтънчено и пронизващо, че на жреца не му се искаше то да свърши.

Статуята заговори за шестото проклятие:

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, на шестия ден от божествения си гняв ще накара от небето да се изсипе градушка. Облаците ще се превърнат в кристал горе в небесата и ще се разтрошат над земята. Под ударите на този леден потоп градовете и селата ще бъдат унищожени. Храмовете на другите шумерски богове ще се срутят, а дворците на непокорните крале ще бъдат превърнати в прах. Нищо няма да остане непокътнато, дори стените на уж непревземаемите крепости ще се сринат като пясъчни кули. Само кулата Ал Баб ще устои и ще запази онези, които вярват в мен...

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, ще унизи боговете на плодородието и ще разрушчи полета, градини паркове и цялата растителност, процъфтяваща из шумерските земи и в земите на Дур Саруken. В деня след градушката от шестия ден от небето ще се спуснат скакалци и ще изядат растенията. Нито едно дърво, нито едно цвете няма да оцелее в този седми ден. От най-малкото стръкче трева до най-красивата палма с фурми всичко ще бъде погълнато, смляно и изхвърлено като стерилна каша. Само житото и растенията около голямата кула ще имат шанса да пораснат и да предложат плодовете си на вярващите.

Пред очите на Енмеркар пророчествата за гнева на Енки започнаха да се изписват с огнени букви върху три площи, които изведнъж се появиха; издялани наравно с каменния под, те се отделиха, издигнаха се във въздуха и закръжаха из помещението. Докато всяка отделна буква се гравираше в камъка, гласът на бог Енки продължаваше да кънти:

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, ще скрие слънцето и ще спусне нощта. Осмият ден ще е ден на мрака. Ще изтръгна от сърцата на човеците надеждата и доверието. Потънали в тъмнина, изпълнени със съмнение и несигурност, онези, които още не ме виждат, ще съзрат светлината на кулата Ал Баб и ще се насочат към нея. Като пътеводен фар светлината ще ги доведе при мен и те ще са готови да ме приемат в сърцата си...

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, ще направи да загинат първородните деца на всички земни владетели. Докъдето се простира властта ми, отрочетата на нашите врагове ще умрат и ще оставят троновете без наследници. Това проклятие ще доведе до нестабилност в околните кралства и армиите на Енки лесно ще ги покорят. Така ще разпростра властта си над света, а после постепенно ще сваля боговете от другите пантеони и за всички създания във вселената ще стана единствената небесна светлина. Ще заместя Бялата дама...

— Нека се знае, че Енки, Единствения, господар на боговете и хората, ще изпрати десетото и последно наказание срещу онзи, който намери отговора на следната загадка: „Трябва да дойдеш, яздейки, и все пак да не язиш, да ми донесеш подарък и да не ми го донесеш. Всички ние, малки и големи, ще излезем да те посрещнем и ти ще трябва да накараш хората да те приемат, но и да не те приемат“. Защото казано е, че който я разбере, той ще предизвика разрушаването на Ал Баб и за нещастие — края на Единствения. Тогава Избрания ще бъде хвърлен в ада.

Щом произнесе последната си дума, Енки изчезна и мястото за молитви възвърна обичайния си вид.

След известно мълчание Енмеркар се събуди стреснато. Сърцето му биеше до пръсване, а дланите му бяха влажни. От челото му бе рукала едра пот, докато се опитваше да събере мислите си.

— Ама че сън! — каза си той, докато бършеше потта от челото си.

Ала не беше сън. Жрецът забеляза, че пред очите му вече имаше три каменни плохи с три надписа. Още димящите букви доказваха, че не е сънувал кошмар.

Първата плоча съдържаше следните думи: водата в кръв — жаби — насекоми. Върху втората се четеше: стъртели — епидемия —

градушка. И върху последната бяха издълбани словата: скакалци — мрак — смърт на пъвродните.

Енмеркар забеляза, че последното пророчество, което предсказваше смърт на евентуалния избранник, липсваше върху каменните плочи. Дали защото то засягаше само божеството? Скоро бъдещето щеше да разкрие това.

7

ПРОИЗХОДЪТ НА МЕДУЗА

Горгоната плува дълго, без да открие нищо, което би могло да помогне на бедстващите ѝ приятели. Напразно оглеждаше хоризонта — наблюдо нямаше нито острови, нито рифове, нито дори кораби. От дълбокото море с меко пясъчно дъно никъде не се издигаше равна скала или каквото и да е възвишение, подходящо за отдых.

Обезкуражена, Медуза се оглеждаше още и още, но докъдето стигаше погледът ѝ, не виждаше друго, освен вода. Как щеше да помогне на приятелите си? Бе обещала на Амос да намери начин да ги измъкне оттам и той ѝ вярваше. Значи сега не можеше и дума да става тя да се върне при сала с празни ръце, без решение. Пазителя на маските имаше изключителни умения, Беорф беше храбър боец, а Лолия — магьосница, способна с магиите си да се справи с почти всякаакви отчайващи ситуации. Колкото до самата нея, Медуза чувстваше, че досега твърде малко е допринесла за успеха на групата. Истина беше и това, че заради необичайнния ѝ външен вид за нея беше по-трудно да спечели доверието на хората и да се наложи, но сега беше моментът да се намеси, това беше нейният шанс да покаже истинската си стойност, сега или никога!

Докато горгоната все по-тревожно обмисляше един-два плана за спасение, около нея започнаха да се образуват малки мехурчета и скоро се оказа в центъра на същинско кипене. И ето че на повърхността се показаха десетина глави, чиито коси се движеха, сякаш бяха съставени от малки змийчета. Това... това бяха горгони!

Макар и изненадана, Медуза забеляза, че жените имаха красива гладка кожа, леко синкава. Косите-змии бяха руси като нейните и въпреки че видимо бяха в зряла възраст, от устите им не се разнасяше отвратителната воня на глиган. В действителност бяха много красиви жени, които мило се усмихваха. Една от тях я поздрави:

— Здравей, сестричке, да не си се загубила?

— Ами... ъъ... не, тоест да, но... аз... — заекна Медуза, очарована от срещата със себеподобните си.

— Ако не си се загубила по пътя, значи нещо си смутена! — пошегува се друга горгона.

— Простете странната ми реакция — съвзе се Медуза. — За първи път в живота си срещам себеподобни и също за първи път чувам този прекрасен говор. Разбира се, вие говорите като горгони, но... в същото време толкова различно... толкова по-нежно, по-изискано... толкова красиво!

Жените във водата се разсмяха с кристални гласчета, наподобяващи ромона на ситен дъждец върху спокойно езеро.

— Но това е и твой език! — забеляза друга от тях.

— Много се радвам, че ме открихте — заяви Медуза, която възвръщаше смелостта си. — С вас имам чувството, че съм се върнала у дома. Толкова е необичайно, едно странно чувство на спокойствие и щастие. За първи път го усещам толкова силно.

— Хм — изхъмка една горгона. — По вида ти разбирам, че си родом от Мрачното море, като нас. Но не си отраснала тук, нали?

— Да, наистина, бях отгледана при ужасните зелени горгони — призна Медуза. — Те бяха грозни и зли, неспособни на нежност и на най-дребно благородство. Стоях си винаги самотна в моя ъгъл, обучавана от един магьосник, когото наричах „татко“. Живях така до пристигането си в Брател велики, където едно прекрасно момче ми разкри силата на приятелството.

— Ясно. Има много горгонски раси — обясни най-красивата от групата. — Онези, които живеят в пустинните страни, са ужасни жени, изпитващи удоволствие да воюват и да разрушават живота наоколо.

— Но физически аз съм като тях, не като вас! Аз съм от тяхната раса, кожата ми е зелена, вижте! — възклика Медуза, която не схващаща съвсем думите им.

— Не е истина — отвърна красавицата. — Кожата ти е синя.

Невярваща, младата горгона погледна ръцете си. Кожата ѝ наистина беше синкава!

— Но какво става с мен? Нищо не разбирам! — извика горгоната, леко замаяна. — Наистина не разбирам.

— Позволи ми да довърша и ще намериш отговора, който търсиш, сестричке! Когато съществата от нашата раса продължително

стоят на въздух, кожата им се обезводнява и придобива зелен цвят. Но ако се потопи за няколко часа в солена вода, тя постепенно възвръща истинския си цвят. Така става с всички създания от нашата раса. Сега позволи ми да обясня какво най-вероятно ти се е случило. Мисля, че знам защо си израснала със сухоземни горгони, а не с нас тук, в Мрачното море. Не, почакай. Я ела с мен, искам да ти покажа нещо.

Без да забравя нито за миг бедствящите си приятели, Медуза побърза да последва горгоните, които се гмурнаха със смях и закачки. Заедно поплуваха под водата, после заслизаха все по-надолу, докато стигнаха до един град... подводен град!

С приближаването си Медуза виждаше десетки горгони, които плуваха грациозно в подстъпите на това удивително поселище, изградено от останки на потънали кораби. Многобройни скелети от изоставени плавателни съдове се съединяваха един с друг и образуваха жилищни сгради. На едно място големи тримачтови платноходи съседстваха със стари рибарски лодки в умела комбинация с приказен вид. Лесно се разпознаваха няколко шумерски кораба, няколко старинни дракара и доста търговски платноходи, каквито изработваха в Арнакеш. Окачени по къщите, платна и знамена на всякакви народи се люлееха свободно от морските течения. Малко по-наблизо Медуза забеляза, че всички плавателни съдове — от обикновения до най-едрия — бяха старателно запазени и съчетани, което създаваше впечатляваща гледка от преплетени коруби, парчета дърво или желязо, покрити с водорасли. От хиляди години горгоните работеха върху изграждането на този град. Тук бяха отгледали паркове с анемонии и пищни планации с морски звезди и морски краставици. Имаше и няколко ферми за раци и други морски дарове, огромни рибни пасажи, отглеждани като стада овце, и множество стопанства за водорасли, сунгери и корали. Имаше и немалко статуи на воини-минотаври, хора и хуманоиди в различни пози на атака или защита — и всички те имаха отпечатък на ужас върху лицата си. Тези някогашни вкаменени врагове сега служеха за декорация на града.

Групичката горгони навлезе в града и заплува към източния квартал. В тази част на града се намираха най-малките плавателни съдове. След като се промушиха между няколко пригодени за живот руини, приятелките минаха през люка на един прекатурен рибарски кораб и стигнаха до очарователен дом! За огромно нейно облекчение

Медуза най-сетне можа да дишаш, защото излязоха от водата. С изключение на Медуза, която предпочете да остане права, другите насядаха по пода на единственото помещение на постройката.

— Сигурно се питаш защо има въздух тук, под хилядите тонове вода — каза една от горгоните.

— Да, тъкмо се чудех — отвърна Медуза. — Във всеки случай, приятно е. Не съм свикнала да си задържам дъха толкова дълго и ми се искаше да си поема въздух.

— Ще видиш колко хитро е измислено. Целият град е построен върху едно въздушно течение, което излиза от подземна пукнатина — това е една огромна подводна пещера, която непрекъснато освобождава кислород. Прадедите ни са намерили начин да събират този въздух и да го прокарат във всички останки от кораби. Само не ме питай как работи всичко това! Та така... Тук си в моя дом. Казвам се Дориуза. Доведохме те, за да видиш нашия град, това искахме да ти покажем! Не е зле, нали?

Все още под впечатлението на всичко видяно, Медуза кимна утвърдително. Ала умът ѝ беше твърде зает с мисълта за приятелите, останали на повърхността, за да може да оцени това гостуване.

— Ще потърся нещо за ядене! — внезапно се обади една горгона и се хвърли във водата през люка.

— Обичаш ли ракообразни? — попита Дориуза гостенката си.

— Не зная. Обикновено ям насекоми! — отвърна Медуза.

— Уф, каква гадост! — едновременно възкликаха горгоните.

— Истинска сухоземна диета! — присмя се Дориуза. — Тук ядем само първокачествена храна! Тя е на основата на морските дарове, които сами отглеждаме. Седни и си почини. Чувствай се като у дома си!

Медуза се настани върху голяма възглавница, изработена от корабно платно.

— Преди малко на повърхността — продължи Дориуза — се опитвах да ти обясня, че има няколко раси горгони. Но според легендата всички произлизат от една майка, красивата Медуза. Предполагам, не ще научиш нищо ново, ако ти кажа, че всеки път, когато губим по една змия от косите си, се ражда нова горгона.

— Знам това наистина — потвърди Медуза, която внимателно слушаше.

— В нашата общност — продължи Дориуза — вземаме тези млади змийчета и ги поставяме в инкубатор. След това проследяваме всички етапи на растежа им, докато станат ето такива красавици като нас!

— Следователно, щом толкова много приличам на вас, вероятно съм се родила във вашия град! — възклика Медуза. — Дълбоко в себе си знаех, че съм различна от онези отвратителни сухоземни горгони! А това означава ли, че няма да се превърна в чудовище, когато навърша деветнадесет години и половина?

— Не, ще останеш такава, каквато си — успокои я Дориуза. — Тази мутация се случва само при земните горгони. Ти си горгона от Мрачното море и никоя от нас не се видоизменя — нито в главата, нито в лицето!

— Но всичко това не обяснява как съм се озовала на сушата!

— Значи така. Преди много години земетресение, причинено от земната пукнатина, разруши инкубатора и десетки малки горгони, все още във вид на змийчета, бяха изпуснати в морето. Ти вероятно си една от тях!

— Което може да обясни много неща — продължи Медуза. — След това съм се озовала на някой плаж и магьосникът Кармакас ме е прибрали, отгледал ме е и ме е принудил да се включва в армията му от горгони. Другите никога не са ми казвали, че не принадлежат към тяхната раса! Правеха си с мен злобни шеги и ме унижаваха, задето бях различна! В действителност малко са ми завиждали.

— В живота — подхвърли Дориуза — трябва да знаеш кой си и откъде идваш, но на първо място трябва да си сит! Да ядем! Храната пристига.

Само след миг една горгона от групата се промъкна през люка с ръце, натежали от хранителни продукти. Всички се нахвърлиха върху храната.

Докато хрупащи раци, миди и скариди и дъвчеше анемонии, Медуза разказа на новите си приятелки за срещата си с Беорф в Брател велики. После заговори и за Амос и странната му мисия на Пазител на маските, отдели време на Лолия и нейните магии и описа приключението, което я бе довело тук, в Мрачното море. Разказа и историята на лурнетките и дори сподели с тях тайната любов, която младата магьосница изпитваше към Беорф. Увлечена от разказа на

Медуза, Дориуза я обсипа с въпроси. Обитателките на подводния град никога не бяха пътешествали надалеч и външният свят ги вълнуваше и привличаше.

— А този Беорф — намеси се една горгона, — той много ли означава за теб?

— Да, обичам го много — прошепна Медуза и се изчерви. — Благодарение на него все още съм жива. Той е добър и верен приятел, който никога няма да се поколебае да изложи на рисък живота си, за да помогне на останалите. Във времето, което прекарах с него, научих много за благородството на чувствата. Впрочем така искам да му помогна сега, но не зная как...

— Кажи, Медуза — попита Дориуза, — дали ние не можем някак да помогнем?

— Нашият дракар беше потопен от шумерите и приятелите ми сега са корабокрушенци върху импровизиран сал — обясни Медуза. — Понеже съм добра плувкиня, изпратиха ме да разузная дали наоколо няма остров, риф или кораб. Всъщност каквото и да е, стига да може да ги измъкне от бедата! Хубаво е, че ви открих, ала това с нищо не подобрява положението им. Не знам какво да сторя и съм на път да се отчая. Амос, Лолия и Беорф винаги намират решение на всичко, докато аз...

— Не се тревожи, сестричке — успокои я Дориуза, — ние ще ви се притечим на помощ! Изглежда, приятелите ти означават много за теб. Трябва да ти призная, че малко ти завиждам. Горгоните никога не успяват да се харесат на другите раси и ние сме принудени да живеем винаги скрити, в планините или в морето. Но ти си успяла там, където всички ние се провалихме! Съумяла си да накарааш две човешки същества и едно човеко-животно да те обикнат и уважават! Заради това заслужаваш да ти помогнем.

— Имаш ли план? — развълнува се Медуза.

— При това много прост — продължи горгоната. — Ти спомена, че приятелите ти плават върху сал? Така ли е?

— Да, точно така.

— Значи ще го изтеглим до брега! Ако се впрегнем всички заедно, ще стигнем, мисля, до Южния бряг за по-малко от два дни. Ако сте съгласни, приятелки, предстои ни да преживеем истинско приключение! Да съберем провизии за нас и за корабокрушенците.

Горгоните нададоха одобрителни викове и се засуетиха по подготовката на спасителната акция. Викът на Медуза беше от радост — мисията ѝ завърши с успех!

* * *

На сала Амос и Лолия очакваха завръщането на горгоната. Беорф се бе посъзвел от загубата на дракара и се тревожеше за Медуза.

— Трябваше да ме попитате, преди да я оставите да тръгне! — упрекна момчето двамата си приятели. — Тя е съвсем малка, а морето е толкова голямо. Сигурен съм, че е изпаднала в беда.

— Успокой се, Беорф! — сгълча го Лолия. — Медуза е и моя приятелка и аз вярвам в нея. Вярно, че я няма вече почти цял ден, но това не е повод да се отчайваме. Ако ѝ се беше случила беда, сигурна съм, че щях да почувствам.

— Лесно е да се каже! — отвърна беоритът, разяждан от тревога. — Сигурно се е загубила в морето! Мисля, че понякога е неразумна, но най-вече е неопитна! Ако Амос беше тръгнал да дири помощ, щях да си спя спокойно. Амос Дарагон винаги постига целта си, но Медуза...

— Много ти благодаря, Беорф — леко изненадан отвърна Амос.
— Значи никога не се тревожиш за мен?

— Е, тревожа се, но не е същото! — изгуби търпение Беорф. — Медуза е... тя е крехка...

В този момент се чу познат глас:

— Така значи, крехка съм била! — изсмя се горгоната, облакътена на ръба на сала.

— Уф, върна се! — въздъхна дебеланкото с облекчение. — Най-после ще съм спокоен.

— Отдавна ли си тук? — запита Лолия, много радостна, задето отново е с приятелката си.

— Достатъчно дълго, за да видя, че Беорф беше много разтревожен, а вие с Амос — не чак толкова!

— Като те гледам така радостна — добави Пазителя на маските, — сигурен съм, че ни носиш някакво решение! Но... ама... Ти имаш друг цвят! Сега си синя!

— И таз добра! — възкликна Беорф. — Надявам се, не е нещо сериозно?

— Не, ще ви обясня по-късно. Засега хванете тези въжета и се постарайте всички да се съберете накуп върху сала. Предлагам ви една малка разходка към брега!

Изведнъж Бартелеми ревна:

— Горгони! Тук, точно тук, под водата! Обкръжени сме от горгони! Твоята приятелка ни предаде, Амос! Нападат ни!

— Не е така! — загуби търпение Медуза. — Не съм ви предала! Това са приятелки и не се показват на повърхността само за да не застрашат живота ви и да ви превърнат в камък. Носят ви и храна, но... ако предпочитате, мога да им кажа да си вървят. Несъмнено можете да се справите и сам, господин велик и недоверчив рицарю!

Бартелеми се начумери и без да се извини, продължи с ирония:

— Трябва да предупреждаваш, малката, когато ни водиш от твоите приятелки. Ние, рицарите, сме свикнали по-скоро да ви режем главите, отколкото да ви се доверяваме!

— Ако си спомням добре — не му остана дължна Медуза, — вие бяхте превърнат в камък много преди да отрежете дори една глава в Брател велики! Да не би да се лъжа?

Рицарят почервения и едва прегълтна яда си.

Минотаврите и горгоните също много не мелеха брашно заедно. Тази внезапна поява на морските създания напълно обърка человека-бик. Мино изпадна в силна възбуда и Амос трябваше да му каже няколко думи на неговия език, за да го успокои.

Въпреки междурасовото напрежение, горгоните и рицарите успяха да се сработят. Салът бе привързан със здрави въжета и групата на Дориуза започна да тегли корабокрушенците към Южния бряг. Медуза беше начело на плувкините, горда и щастлива, че е помогнала на приятелите си.

8

ВОДАТА В КРЪВ

Корабокрушението остана далеч зад гърба на Амос и другарите му, много, много далече.

Близо три седмици вече Кутубия бен Гелиз беше водач на групата из почти безводните шумерски земи на юг от Мрачното море. Беорф бе проявил наистина добър нюх, когато го прие да участва в пътуването. Макар и да не знаеше наизуст всички пътища към Ал Баб, той говореше местния език и схващаше добре напътствията на случайно срещаните по пътя хора. Всяка вечер Кутубия намираше за групата място за отдых, където растяха множество плодни дървета, а водата бе годна за пие.

С изключение на Мино, който стоеше настрани, пътешествениците пътуваха вкупом. Заради необичайния си външен вид, който би могъл да уплаши жителите, той не се приближаваше до селата, а следваше групата от разстояние. Всъщност Кутубия бе предложил този начин на пътуване, защото познаваше много местни легенди, които описваха биковглавите хора като кръвожадни зверове. Едрият минотавър добре разбра положението и не се засегна, че е изключен от групата.

От своя страна Медуза трябваше да се старае да прикрива добре косите си — репутацията, с която се ползваха горгоните по тия места, не беше по-добра от тази на минотаврите!

— Значи така — обясни Кутубия на групичката. — Намираме се на кръстопът. Имаме избор: ако тръгнем наляво, след няколко дни ще стигнем в голямата столица на крал Арата. Там имам приятели, които могат да ни помогнат — ще ни доставят камили и храна за остатъка от пътуването. Ще можем и да отседнем при тях, за да си починем добре. Само че Мино ще трябва да се скрие в околните хълмове и да ни чака там.

— А ако изберем да тръгнем надясно? — попита Амос.

— Този път ще ни отведе в сърцето на шумерската земя. Ще напуснем територията на Дур Саруken и по права линия ще се отправим към Ал Баб. След десетина дни би трябвало да се озовем съвсем близо до кулата. Пътят следва извивките на тази река и...

Тъкмо в този момент Амос и приятелите му бяха застигнати от група от петдесетина поклонници, които поеха надясно към Ал Баб. Всички бяха облечени в бяло и полугласно рецитираха молитви. Всички до един, мъже и жени, вървяха непоколебимо и сякаш много бързаха да пристигнат в крайната цел на пътуването им.

— Ама тия какво си мърморят? — обърна се Амос към Кутубиа.

— И какво правят? Вече срещнахме десетки групи като тази, откакто сме тръгнали от Мрачното море.

— Казват, че отиват към Ал Баб, за да спасят душите си — преведе Кутубиа. — Рядко съм виждал такъв религиозен плам у шумери! Молитвите им прославят великия Енки, когото наричат „спасителят на човеците“. Казват, или по-скоро викат, че краят на света наближава и само Единствения може да донесе спасението. Последната група ни призовава да ги последваме.

— Имат право — намеси се Лолия. — И аз усещам разни неща... как да кажа... скоро ще настъпи голяма суматоха и животът на хиляди хора е в опасност. Иска ми се да ви кажа повече, но от известно време усещанията ми малко са изкривени.

— С нещо да ти помогнем? — разтревожи се Беорф.

— Не, няма нищо. Знам какво става с мен — стеснително отвърна тъмнокожата девойка. — Колкото до моите предчувствия, онова, което има да се случи, е във властта на боговете, не на хората. Усещам, че наближават смутни времена.

— Ами тогава... — заразъждava на глас Амос. — Изкушавам се малко да си почина в главния град на крал Арата, но с тези предчувствия на Лолия се колебая. Мисля, че трябва да продължим към Ал Баб и да пристигнем колкото може по-скоро. Изглежда, всички проблеми на тази земя идват от оная кула и ще постъпим добре, ако не губим време, а отидем час по-скоро.

— Но каква работа имаме там? — възнегодува Бартелеми. — Може би да я съборим? Не, изобщо не съм съгласен. Хората ми имат нужда от почивка и отбивката в града ще ни дойде добре. Аз гласувам да тръгнем към града.

Настъпи кратка тишина.

— Ти какво ще кажеш, Беорф? Кулата или града? — подхвърли Амос.

— Аз отивам там, където и ти! — не се поколеба най-добрият му приятел.

— И ние сме с теб — в един глас заявиха Лолия и Медуза.

— Твоето решение ще бъде и наше — добави абносовата девойка.

— Аз — на свой ред се обади Кутубия — също съм на страната на Амос и избирам пътя вдясно, ако той реши да опита късмета си по него. Бартелеми, мога да ви обясня къде живеят приятелите ми. Само ще им кажете, че аз ви изпращам и те ще ви бъдат предани колкото и на мен.

— А огромният рогат звяр? — запита язвително Бартелеми, като посочи Мино. — Няма ли да поискате и неговото мнение? В края на краищата говедото също е част от екипа. Може да измучи някоя умна мисъл!

— Задето го освободих — обясни Амос, — Мино се закле да ми служи в продължение на дванайсет луни. Той ще ме последва... надясно.

— Поне ще си имате някой да ви пази! — подхвърли Бартелеми вместо довиждане. — Аз и хората ми тръгваме към града. Всичко най-добро! Приемам предложението ви, Кутубия. Ще ми обясните ли, моля, как да стигна до приятелите ви?

Групата щеше да се раздели.

Амос беше тъжен, но не се издаде външно. Бартелеми наистина се беше променил, и то много! Владетелят на Брател велики бе забравил тържественото обещание: „вече си спечелил моята вярност и моя меч, днес ти предоставям душата си и душите на рицарите, които ти в този ден освободи“.

Ала какво ли бе довело до такава промяна? Може би изтезанията бяха променили неговата личност? А може би, свикнал да господства и да взема решения сам, без да носи отговорност за последствията, му бе омръзно да изпълнява заповеди на деца? За съжаление, каквато и да бе причината, Амос Дарагон и владетелят Бартелеми от Брател велики се разделиха на това кръстовище и всеки пое по свой път.

Рицарите тръгнаха и с пълно безразличие оставиха децата зад гърба си. Пазителя на маските погледа как приятелят му се отдалечава и от все сърце му пожела лесно да намери пътя до Брател велики.

— Хайде, Амос! — подвикна Беорф, като мъжки го удари по гърба за утешение. — Трябва да тръгваме! Не се бой, те са достатъчно големи и знаят какво правят. Възрастни хора са в края на краищата!

— Да, знам — отвърна Амос, — прав си. Няма за какво да се притеснявам. Бартелеми е безстрашен рицар, а той и хората му имат голям опит. Само че, нали разбиращ, не ме натъжава толкова това, че си тръгна, а студеното му отношение към мен.

— Хич да не те е грижа! — възклика Беорф. — Имаме си поважна работа!

И така, Кутубия и юношите поеха към Ал Баб, следвани на разстояние от Мино. Минотавърът ни най-малко не се трогна от заминаването на рицарите. За него хората бяха странни, неуравновесени същества, на които много-много не хващаше вяра. Беше обещал да служи на Амос и това беше единственото, което го интересуваше. Това момче говореше много добре неговия език, беше учтиво, почтително и независимо — три качества, които присъстваха и бяха на почит при минотаврите.

След един дълъг ден пътуване към Ал Баб Кутубия откри симпатична полянка, на която да пренощуват. Тук имаше предостатъчно количество фурми и смокини, както и други дървета, отрупани с екзотични плодове, а също и река, гъмжаща от риба. Беорф получи задача да набере плодове, Медуза отиде на риболов, Амос и Лолия заедно стъкнаха огъня, а след това от клони и листа пригответиха четири легла за през нощта. Мино дойде при групата с един овен, готов за печене на шиш. Къде ли беше успял да го хване? Никой не се осмели да попита, но всички бяха въодушевени от мисълта за трапезата. На свой ред Кутубия разузна терена, за да се ориентира по-лесно предвид заминаването на следващата сутрин.

Преди вечерята Медуза си хрусна няколко насекоми за предястие и си припомни вкуснотиите, които нейните посестрими от Мрачното море си хапваха всеки ден. Тези зальгалки за апетита вече ѝ се струваха твърде безвкусни.

Вечерта премина в празнично настроение. Дори Мино се опита да впечатли юношите, като изпълни до огъня традиционен танц от своя

роден край. Лолия беше много заинтересувана от гъвкавостта и ритмичността на двестакилограмовия гигант. Този танц, обясни им той, целял така да смути врага на бойното поле, че да го откаже от всяка идея за атака. Хореографията на танца, състояща се от диви звуци, насечени жестове и най-разнообразни съчетания от груби движения, винаги оказвала възпиращ ефект върху противника. Така народът на бикоглавите редовно печелел войни, без да се налага да се бие, защото уплашенните врагове хуквали да бягат като зайци.

С пълен стомах, уморени от пътя и от пиршеството, скоро приятелите заспаха под светлика на великолепния лунен сърп.

На сутринта всички се събудиха от паническия вик на Беорф:

— Ставайте! Събудете се! Става нещо невероятно! Хайде, ставайте!

— Какво има пак? — недоволно попита Медуза. — Остави ни да спим, Беорф. По-късно ще го видим!

— Вече няма вода! — не отстъпи момчето. — Цялата вода се е превърнала в кръв! Навсякъде има кръв!

Амос скочи на крака и заедно с беорита се втурна към реката. Скоро към тях се присъединиха Лолия, Медуза и Кутубиа, а Мино остана да си хърка.

Беорф имаше право! Водата в реката беше червена и лепка. По бреговете съхнеха съсиреци и разнасяха воня на развалено месо. Стотици мъртви риби плуваха по гръб. Гледката беше отблъскваща!

— Но какво става? — обърна се Амос към Кутубиа. — Да не би да е явление, характерно за тия места?

— Със сигурност не — отвърна водачът, онемял от видяното. — Никога не съм чувал за нещо подобно. Никога, кълна се!

— А ти, Лолия — продължи Пазителя на маските, — мислиш ли, че може да има връзка със света на духовете или на боговете?

— Не съм получавала никакъв знак или конкретно предупреждение, като се изключи, разбира се, интуицията ми — призна Лолия. — Не разбирам... Обаче аз би трябало... Съжалявам, не мога да ти дам никакъв отговор.

— Вижте! — намеси се Медуза. — Дори водата в манерката ми се е превърнала в кръв! А снощи си беше съвсем нормална!

— Такова явление може да идва само от боговете — заразмишлява на глас младата магьосница. — Наистина предусетих

нещо, но не очаквах това!

— Вече нямаме питейна вода! — оплака се Беорф. — Ето това вече става проблем за пътуването!

— Можем да си пием сок от плодовете! — предложи Кутубиа. — Знам няколко много освежаващи.

— Да си събираме нещата и да си обираме крушите оттук — реши Амос. — Нямам представа дали това явление е ограничено в района, или се разпростира върху цялата страна, но във всеки случай от полза ще ни е, ако не се размотаваме.

— Чудесна идея — одобри Беорф. — От тази кръв ми се повдига, а вонята е направо непоносима!

Групичката бързо се изкачи към бивака и всеки започна да си събира багажа. Амос събуди Мини и нахлузи кристалните си уши, накратко му обясни положението. Гигантът се отърси с бързи движения и само за минути всички бяха готови за път.

— Тревожа се, Амос — сподели Лолия след известно време. — Мисля, че това превръщане на водата в кръв е само началото на нещо още по-ужасно. Това е началото на поредица от бедствия, които ще причинят много страдания.

— Надявам се да се лъжеш — отвърна Амос, не по-малко обезпокоен. — Откакто напуснах кралство Омен, съм виждал много странни неща, но такова нещо... никога! Трябва постоянно да сме нашрек, за да реагираме бързо, ако ни изненадат и други явления.

— Съгласен съм — каза Беорф, който слушаше отстрани. — Този, който притежава силата да превърне речната вода в кръв, може да ни смаже като мравки. Трябва да сме бдителни.

— Само се надявам, че Мрачното море не е засегнато — присъедини се и Медуза. — Тъкмо разбрах произхода си и срещнах сестрите си горгони — не искам в никакъв случай да им се случи беда.

— Нищо не може да се предвиди — отговори ѝ Амос, — но ти не се притеснявай, струва ми се, че те са доста изобретателни и ще се измъкнат от всякаква каша.

В този момент на един завой групичката бе пресрещната от възрастен слепец, яхнал магарето си, който повтаряше полугласно:

— Дойде краят на света! Това е краят на света! Молете се, кучета крастави, и се поклонете пред Единствения! Утрешният ден е мъртъв,

днешният е в агония! Молете се, хора с малко вяра, защото краят на света тропа на вратата! Молете се, боклуци!

9

ЖАБИТЕ

На следващата сутрин първи отбори очи Кутубия бен Гелиз. Водачът се изправи и трескаво се заоглежда, за да се увери, че всичко е нормално. Сънищата му бяха изпълнени с кървави реки, обезобразени удавници и полудели от жажда живи трупове. Злокобната изненада от предния ден го бе разтърсила до дъното на душата му.

Около лагера нищо не даваше вид на странно или неестествено, като се изключи Мино, който се бе наместил удобно върху един каменен къс и бе заспал по време на нощната си стража. Съньцето едва бе надигнало глава, когато един горещ лъч стигна до Кутубия и го утеши, сякаш бе нежна милувка. Водачът притихна успокоен и пак си легна.

Кутубия бен Гелиз намести възглавницата, която сам си бе направил, и легна на дясната си страна, свит като зародиш. От твърдата земя долната част на гърба му го болеше и тази нова поза го накара да се усмихне доволно. Тогава в ума му се запечата един образ: образът на жаба.

Почти заспал отново, Кутубия се запита дали наистина е видял онова, което си мисли, че е видял! Дали погледът му действително бе спрял върху жаба. И на всичко отгоре жаба, която го гледаше настойчиво.

Както се опитваше да прогони от съзнанието си тази глупава илюзия, дочу квакане. Все така в полуслън, той отвори едно око и видя на няколко сантиметра от носа си една зелена жаба с две огромни топчети очи, които го гледаха втренчено.

— Ти пък какво правиш тук? — изруга водачът, вече поразсънен.
— Изчезвай и ме остави да спя!

— Квааак! — за втори път се чу от инатливото земноводно.

Раздразнен, водачът се извърна наляво в удобна поза. Така обърна гръб на нахалницата с надеждата да потъне бързо в царството на сънищата.

Само след няколко мига, усещайки, че още е наблюдаван, той повдигна единия си клепач и... видя жабата все още да стои пред него! Животинчето също се бе преместило от другата страна!

— Няма ли да ме оставиш да спя, мръсно животно? — изухна Кутубия и се върна в първоначалното си положение. — Имам нужда от сън, а ти ми пречиш.

Като си обеща, че ще смачка жабата, ако продължава да стои залепена към него, водачът пак се опита да заспи. Все пак реши да отвори едно око, за да се увери, че натрапницата си е отишла. Ала Кутубия видя две жabi, които го гледаха!

— Аз явно не съм на себе си! — възклика той на висок глас, като търкаше очи.

Зрението му ставаше още по-мътно, защото откри вече не две, а четири жabi.

— Ама тия откъде извират? — зачуди се водачът, изнервен и вече напълно събуден.

Тъкмо в този миг един великолепен слънчев лъч окъпа целия лагер и като по божествен знак събуди всички земноводни, които се намираха в него. Бяха хиляди!

Жабите започнаха да квакат едновременно и този оглушителен шум, като вибрация на разбеснял се вулкан, изведнъж изтръгна от съня всички от групата на Амос.

Още недоразсънен, Мино скочи на двата си крака и сигурен, че пред него стои цял полк кавалеристи, атакува едно палмово дръвче.

Беорф нададе уплашен вик и почти незабавно се преобрази на мечка. Пристегнато в завивката си, едрото момче се изтъркаля от импровизираното легло, като по пътя си премаза Лолия с цялото си тегло. Ужасените викове на младата магьосница задействаха извънредно бързите рефлекси на Медуза, която незабавно се хвърли върху Беорф, като го взе за чудовище. Амос, с разчорлени коси, разтуптяно сърце и крайно изумен, се изправи със скок. Кракът му се подхълзна върху една жаба и той се озова с лице върху земята. При падането си юмрукът му удари с все сила лицето на Кутубия, което изпрати последния право в прегръдките на сънja. Водачът искаше да спи — е, сега вече спеше!

— Но какъв е този шум? — попита Амос сред цялата какофония.
— Адски силен е!

— Ще ме премажеш, Беорф! — изкрещя Лолия, притисната под тежестта на беорита.

— Ти ли си това, Беорф? — изненада се Медуза, като не спираше обаче да обсипва с удари мнимия си враг.

— Спри! Стига си ме удряла, Медуза! — провикна се дебеланкото, докато приемаше отново човешката си форма. — Не съм чудовище, аз съм Беорф! Просто се бях оплел в одеялото!

— Уф! Навсякъде има жаби! — извика Амос, отвратен при вида на лепкавото гъмжило. — Те са хиляди! Хиляди жаби! Квакането им причинява целия този шум! Бързо да се махаме оттук! Сигурно идват от онази рекичка! Да си вземаме вещите и да бягаме до онзи хълм! Оттам ще видим най-добре какво е положението!

Никой не чака втора покана, всички хукнаха презглава. Само Кутубия остана неподвижен, все още замаян от случайния удар, който Амос му бе нанесъл. Като видя това, Беорф се върна, за да го събуди. Водачът трудно дойде на себе си и с олюяване последва другаря си.

Скоро групичката се озова в безопасност на върха на хълма. Всички обаче бяха слисани от гледката на пълчищата земноводни, които се стелеха докъдето поглед стига.

— Но какво става пак? — почеса се по главата Беорф. — Вчера — кръв, днес — жаби! Намираме се в странна земя.

— Погледни! — Амос посочи с пръст към хоризонта. — Извират с хиляди от кървавата река. Както е тръгнало, скоро ще покрият цялата страна!

— Всичко това не е нормално! — добави беоритът. — Какво става тук?

— Ами ако това е краят на света? — подсказа с половин уста Кутубия. — Слепецът, когото срещнахме вчера, може би е прозрял истината. Да се молим и да се надяваме боговете да ни пощадят.

— Е, на добър час! — иронично му пожела Амос. — И те уверявам, Кутубия, че няма смисъл да се молим. От опит знам, че на боговете не им е до нашата съдба. Дали са на страната на доброто или на злото, те се интересуват повече от собствената им сила и дребните им крамоли. Само това наистина ги вълнува! Обаче се случва боговете да си служат с вярващите, за да увеличат влиянието си върху света, и ако въобще някога удостоят с милост някой човек, то е само защото знаят, че ще извлекат големи ползи от това.

Всички запазиха мълчание. Амос нямаше навик да се изказва така рязко и юношите бяха изненадани от думите му.

— Трябваше да предприема това пътуване, за да помогна на майка ми — продължи Пазителя на маските след известен размисъл, — но в действителност Фрила е само повод за тази експедиция. Убеден съм, че кулата е свързана с целия този хаос и аз съм тук, за да се справя със случая Енки. Това е моята мисия на Пазител на маските — да се изправя срещу волята на боговете! За мен е все по-ясно, че Ал Баб трябва да бъде разрушена.

— Да разрушим кулата? Нали не говориш сериозно, Амос? И как ще я бутнем тази кула? — скептично попита Беорф.

— Още не знам — сериозно, отвърна юношата. — И точно това ме тревожи.

Изведнъж силен земен трус прекъсна Пазителя на маските.

— Вижте! — извика Медуза. — Сега се виждат хиляди и хиляди насекоми! Като че ли бягат!

— Леле! Вярно! — забеляза и Беорф. — Гледайте! Виждат се мравки, всякакви бръмбари и дори личинки! Всички отиват в една посока.

— Това е необичайно! — прибави огладнялата горгона. — Изглежда, тези насекоми са преследвани.

След последната забележка групата едновременно се обърна и...

— Да бягаме! Бързо! Да се спасяваме! — ревна Амос, макар да остана като вцепенен на мястото си.

Милиони прескачащи се жаби създаваха приливна вълна, която залива земята и помиташе всичко по пътя си. Дивата лепка гмеж бе образувана от дългокраки дървесници с огромни, налети с кръв очи, от едри червени крастави жаби, покрити с меухури, от хищни озверели жаби с рогчета, явно отровни. Сред огромен облак прах гладните вероятно земноводни караха земята да трепери. Беше повече от ясно защо подлудяваха при наближаването на насекомите. Те желаеха само едно — да ги изядат!

— Да бягаме? — възклика Кутубия, парализиран и паникьосан като останалите. — Но къде?

— Там, откъдето дойдохме! Където прекарахме нощта. Ще се покатерим на палмовите дървета! — отвърна Амос и изведнъж хукна като див заек.

Без да чака повече, Беорф се преобрази в мечка и по примера на Амос, с пълна скорост се спусна по хълма. Благодарение на сръчността си и с помощта на ноктите си, за рекордно кратко време той се озова на самия връх на гигантска палма. Амос пусна пред себе си Лолия, Медуза и Кутубия. Само Мино остана долу, тъй като не можеше да се катери по дърветата с копитата си. Затова огромният минотавър се облегна на палмовото дърво с надеждата, че необятната вълна от жаби ще премине, без да му причини твърде голяма болка.

Като същинско цунами, животните помляха всичко, не бе пощадена и палмата, приютила Кутубия и юношите. Точно преди тя да се сгромоляса, Беорф погледна Амос. Пазителя на маските разбра, че този поглед е последен поздрав на приятел, който никак не е сигурен, че ще оживее от тази беда. После дървото сухо се прекърши и тежко се стовари върху приливната вълна от лепкави жаби.

Мино също не можа да удържи дървото. Повлечен от потока жаби, той се озова на няколко десетки метра встрани.

Докато палмата падаше, Медуза разгъна крилата си, после сграбчи Лолия и с нея се стрелна към небето. Пазителя на маските едва смогна да ѝ осигури една вихрушка, която да я отнесе към облаците. Той бе схванал, че положението е безизходно, но за щастие двете приятелки успяха да се измъкнат.

Докато се вдигаше във въздуха, младата магьосница с ужас видя как Амос, Беорф и Кутубия изчезват в жабешкия водовъртеж, без да може да им се притече на помощ.

* * *

— Амос! Събуди се, Амос! — настоятелно повтори Лолия, като леко го разтърсваше. — Медуза, погледни! Като че ли бавно идва на себе си! Отвори си очите, Амос!

Момчето отвори очи и с радост видя своята приятелка, магьосницата.

— Спасени ли сме? — с едва доловим глас попита юношата. — Какво стана? Къде съм? А, да, жабите...

— Ти загуби съзнание малко след като получи пристъп — обясни му Лолия. — Видях всичко отгоре! Ама че гледка беше!

— Така ли? — Амос се опитваше да си припомни случилото се.

— Какво съм направил? Вече нищо не помня.

— Великолепна загуба на самоконтрол! — уточни Медуза.

— Както в доброто старо време! — пошегува се Беорф, покрит с пепел и сажди от глава до пети. — Нали помниш Берион? Е, да кажем, че и този път ти направи пълна програма!

— Странно — прошепна Амос. — Нямам никакъв спомен за пристъп, но... съм толкова уморен, усещам се така отпаднал...

— Господин Дарагон ни спаси живота! — изведнъж се провикна Кутубия.

— Но какво съм направил?

— Ако позволите — обади се Лолия, — нека му разкажа. Когато падна в морето от жаби, си помислих, че си умрял. Като те гледахме от облаците, двете с Медуза не вярвяхме, че може да оцелееш. После видяхме, че от мястото, където падна, се вдигна малко торнадо, което започна да мята жаби във всички посоки. Кутубия беше в краката ти, на сигурно място в центъра на вихрушката. После видях как Беорф се бие с жабите, за да стигне до теб, а накрая и Мино дойде да потърси закрила при теб. Когато всички се събраха в центъра на торнадото... ти... ти... Леле мале! Как да го опиша с думи?

— Ти сякаш обезумя! — продължи на свой ред Беорф. — Започна да си говориш сам и да призоваваш народа на огъня, после изведнъж торнадото се запали. Ти опече хиляди жаби и ги разхвърля из равнината. Като метеоритен дъжд!

— Благодарение на тази топлина и този вятър — обясни Медуза — можах да се задържа във въздуха, като използвах топлите въздушни вълни.

— Твоята магия продължи много дълго — поде пак Лолия. — Чак докато загуби съзнание. За щастие по-голямата част от жабешката напаст бе преминала, така че Беорф и Мино се заеха да унищожат последните живи от тях. Тогава с Медуза се спуснахме от небето и се опитахме да те събудим.

— Дълго ли се опитвахте, преди да успеете да ме върнете в съзнание? — попита Амос. — И... брр! Каква е тази смрад?

— Опитваме може би от час — отвърна Лолия.

— А колкото до смрадта, тя е от овъглените жаби! Ти превърна околността в същинска пещ. Погледни сам!

Амос вдигна глава и разбра какво иска да каже приятелката му. Долината беше една пустиня от пепел, откъдето се издигаха струйки дим. Реката от кръв бе засъхнала и овъглена на повърхността си. Всички дървета бяха изгорели, а прахта от хиляди земноводни изпълваше въздуха с воня.

— Да тръгваме — реши Амос и с мъка се изправи. — Има още много път до Ал Баб, а ме е обзело чувството, че това съвсем не е краят на всички беди.

— Но ти как се чувствуаш? — тревожно попита Лолия.

— Болят ме всички кости — призна Пазителя на маските. — Замаян съм и силна мигрена притиска черепа ми като в менгеме. Въобще имам крайно неприятното усещане, че цял табун коне ме е тъпкал в продължение на часове. Като изключим тези дребни подробности, аз съм в много добра форма!

— Радвам се да видя, че си добре — изсмя се Беорф. — За да продължим с добрите новини, трябва да знаеш, че вече нямаме нищо за ядене, нито за пие и най-вероятно ни очакват нови изненади.

— Уф! — въздъхна Амос. — Тази сутрин трябваше да си остана да се излежавам.

10

НАСЕКОМИТЕ

Бартелеми и хората му бяха ускорили ход и само за два дни бяха стигнали до столицата на крал Арата. Видяха как водата се превърна в кръв и оцеляха след жабешкото нашествие. За късмет, когато земноводните покриха цялата страна, рицарите вече се намираха на склона на една планина. Приливната вълна не ги бе засегнала и рицарят още благодареше на небесата за оказаната му милост. Някой наистина бдеше над него.

В деня преди влизането им в столицата, един от хората му бе умрял по пътя. Горкият беше толкова жаден, че пи кръв от един поток. Резултатът бе настъпил не след дълго. Пронизващи болки в корема, силна треска и тежки пристъпи на повръщане бяха стопили до неузнаваемост здравеняка. Болестта го бе отнесла за по-малко от час.

Владетелят на Брател велики и неговите рицари пристигнаха в главния град на Арата няколко часа преди изгрев-слънце. Както ги бе упътил Кутубия бен Гелиз, Бартелеми отиде при приятелите на водача. Навсякъде цареше пустота: жителите бяха напуснали домовете си. Когато запалиха свещ, за да прогонят утринната дрезгавина, откриха на стената следния надпис: „Молете се! Краят на света наближава. Ал Баб ще ви закриля“.

Бартелеми се настани в къщата като в своя и нареди да бъде претърсена за провизии. На втория етаж имаше таванско помещение, пълно с хранителни продукти, което сякаш очакваше да бъде намерено. Водата беше негодна за пиене заради кръвта, но имаше вино, бира и голямо количество странни ликьори. В добре запечатани делви мъжете откриха и мариновани зеленчуци, овнешко месо и неизмеримо количество кускус. От гредите на тавана висяха сущени наденици и парчета пушено телешко.

Цялата храна бързо бе свалена от тавана и рицарите се отдадоха на чревоугодничество чак до изгрев-слънце.

След пиршеството Бартелеми, натъпкан до шия и замаян от алкохола, хвърли бегъл поглед навън. Хората му бяха изпозаспали на пода или по леглата, из стаичките на къщата. Рицарят искаше да се увери, че около сградата всичко е спокойно, преди да се отпусне на свой ред в прегръдките на съня. Ала забеляза, че въпреки ранния утринен час, десетки жители вече напускаха града.

„Така значи! — помисли си той. — Заминарайте и падайте на колене пред вашия бог! Шайка страхливци. Вървете да се молите за живота си и не забравяйте да циврите като дечурлига!“

Нежен глас прекъсна мислите на рицаря:

— Няма нищо лошо да се молиш на бог, когото обичаш.

Рицарят се извърна и видя до кухненската маса прекрасна млада жена. Кожата ѝ блестеше като утринна роса, очите ѝ бяха светли като първите слънчеви лъчи, а буйната ѝ бяла коса приличаше на ситен сняг, посипан по раменете ѝ. Усмивката ѝ напомняше най-красивите изгреви, а самото ѝ присъствие разнасяше наоколо ухание на нежен парфюм на пробуждаща се земя.

Бартелеми тръсна глава, невярващ на очите си. Реши, че е прекалил с алкохола.

— От онзи странен ликър трябва да съм получил халюцинации — измърмори той и разтърка очи.

Владетелят тръсна глава и се ощипа няколко пъти, но напразно: видението така и не изчезваше.

— Коя си ти, жено? — запита той с изумление. — Да не би да сме в твоя дом?

— Не си в дома ми — отвърна великолепната дама. — Живея много далеч оттук, в свят, който ти не познаваш.

— Тогава що дириш тук? — запита пияният рицар. — Какво искаш от мен?

— Идвам да те помоля да ми съдействаш — отвърна жената. — Аз съм Заря-Зорница и съм дошла да търся помощта ти. Вярно ли е, че рицарите никога не отказват да се притекат на помощ на жена, изпаднала в беда?

— Вярно е! — потвърди Бартелеми наперено.

— Дори ако тази жена е дребна незначителна богиня от голям пантеон на противни богове — убийци и войнолюбци?

— Закрилям всички дами, изпаднали в беда — обяви Бартелеми с известна доза дързост. — Кажете ми какво ви тревожи, красива Заря-Зорница, и ще видя какво мога да направя.

— Много добре — отговори богинята и се премести смущаващо близо до рицаря.

— Аз съм далече от дома си... както впрочем и ти! И двамата не принадлежим към тази страна, към тази култура и тези хора. Онова, което се случва извън стените на къщата, не ни засяга! Ще има още големи сътресения и стотици ще умрат. Необходими са ми твоята сила и смелост, но най-вече си ми нужен жив! Не рискувай напразно живота си и останни в това жилище още осем дни. Не отваряй на никого! Имаш достатъчно храна и се нуждаеш от дълга почивка. След това може да започне и нашият романс.

Богинята се приближи до рицаря и нежно го целуна. От тази целувка Бартелеми бе окончателно сразен. Сърцето му пламна в пожара на първата голяма любов и той попадна в плен на очарованието на богинята.

Видимо доволна от произведенияния ефект, тя продължи:

— Чуй ме добре, аз съм много слаба и съм на път да изчезна в космическата бездна. Нужна ми е много силна проява на любовта ти към мен, за да ме спасиш от гибел. Ако искаш нашият романс да продължи и да се върна да те целуна отново, ще трябва да жертваш по един от твоите хора при настъпването на всяко ново утро. Всяко жертвоприношение ще ми вдъхва сили да се връщам и за няколко мига да бъда с теб. В замяна на това ще закрилям тази къща и нито едно от бедствията, които ще връхлетят, няма да те застраши. После ще ти помогна да се завърнеш в твоята страна и да станеш онзи, който трябва да бъдеш.

— Ще ми помогнеш да стана крал на петнадесетте кралства? — запита рицарят, вече пронизан от стрелите на любовта.

— Да! — тържествено се зарече Заря-Зорница. — И ще обединиш войските на петнайсетте за голям рицарски поход за моята слава. Заедно ще отстраним веднъж завинаги цялото зло, което разяжда света.

— Но хората ми са доблестни мъже, които имат доверие в мен! — разтревожено каза Бартелеми, проявявайки въпреки всичко проблясък на разум. — Не мога да ги предам така.

— Какво са хората ти в сравнение с мен? — нацупи се богинята и погали ръката на рицаря. — За моя народ аз съм богинята, която поражда утрото и първите нежни зари на слънцето. Ако ми помогнеш, ще стана много повече от обикновена низша богиня. Пожертвай тези мъже за моята слава и ти обещавам, че няма да съжаляваш за това.

— Добре — съгласи се Бартелеми след кратко колебание. — Ще ти служа... и ще ти помогна!

След няколко минути — поверително продължи богинята — облаци комари ще нахлуят в този град. Изхвърли трима от твоите рицари навън. Те ще умрат, нахапани от насекомите, и това тройно жертвоприношение ще ми даде сила да запечатам по-здраво тази къща, та нищо да не проникне вътре. Стори го бързо, аз приемам човешка форма само по изгрев-слънце и силата ми е още твърде ограничена.

Заря-Зорница целуна за последен път рицаря и се изпари във въздуха. Пиян и олюляващ се, Бартелеми отвори вратата на къщата и изрита трима от хората си на улицата. Полузаспали и тежко пияни, те не оказаха особена съпротива. После владетелят на Брател велики запречи вратата с кухненската маса, затвори всички капаци на къщата и зачака появата на комарите.

Както богинята бе предрекла, облаци жилещи насекоми нахлуха в града. На фона на ужасяващите крясъци на хората му, Бартелеми най-спокойно потъна в сладък сън. Никой в къщата не се събуди, за да им се притече на помощ.

Беорф, Лолия, Медуза, Кутубия и Мино бяха нажилени от глава до пети. Само Амос, под закрилата на маската на земята, беше в отлично здраве. Още при изгрев-слънце групичката беше изненадана от облаци насекоми, зажаднели за свежа кръв. За щастие Кутубия бе съзрял малка долчинка с множество пещери. В една от тях юношите намериха убежище и сега тъкмо си поемаха дъх.

За да попречи на хищните насекоми да нахлuyят в пещерата, Амос бе създал на входа стена от вятър, която да ги държи на разстояние. Пазителя на маските беше много уморен, но концентрацията му все още беше добра. За сметка на това силите му бързо се изчерпваха.

— Амос няма да издържи още дълго — отбеляза Беорф с почервеняло от ужилванията лице. — Загубата на контрол при

жабешкото нашествие го източи докрай и концентрацията му бързо спада! Погледнете го, едва се държи буден!

— Трябва да намерим някакво решение — вметна Лолия, като бясно се чешеше. — Мислете бързо, защото ако Амос отстъпи, проклетите буболечки ще ни разкъсат накуп!

— Колкото и да мисля, нищо не мога да измисля! — включи се Медуза. — Как да се освободим от тази напаст? Има ли въобще начин за това?

— Знам, че прашеца на хризантемата е мощно средство за отблъскване на насекоми — осведоми ги Кутубия. — Но е нужно голямо количество, а нямаме време да берем цветя.

— В моите магически съставки имам и прашец от хризантеми — каза Лолия, като се позамисли. — Не е кой знае какво количество, но ако намерим начин да го пръснем по най-ефикасен начин.

— Мисля, че имам идея. — Беорф погледна минотавъра. — Мино е такъв здравеняк, че едва се провря през входа на пещерата. Космите му са естествен щит срещу насекомите. Вижте го само — ужилен е единствено по лицето и вътрешността на ушите.

— Е, и? — насырчи го Кутубия с интерес и с надежда, че решението е намерено.

— Мисля, че трябва да намажем с цветния прашец гърба на Мино. После той просто ще застане на входа на пещерата и ще я запуши с тялото си. Достатъчно широк е, за да го затвори целия.

— Чудесна идея! — възклика Лолия. — Лицето и гърдите му ще са вътре, а гърбът — навън. Ще бъде нещо като огромна тапа! А през това време и той ще може да си почива.

— А Амос ще може да поспи! — продължи Медуза.

— Хайде, Беорф — заповяда младата магьосница, — слагай си кристалните уши и обясни твоя план на Мино. Аз ще пригответя прашеца.

— Ще кажа на Амос, че скоро ще може да си почине — обяви Кутубия и се запъти към входа на пещерата.

Беорф обясни хрумването си на Мино и гигантът намери идеята за превъзходна. Човекът-бик бе поръсен с цветен прашец от хризантема и намести гърба си в отвора на пещерата. Мускулите на тялото му прилепнаха към скалата и входът бе почти херметически затворен. Дори най-дръзките комари, които надушваха прясната кръв

във вътрешността на дупката, не се осмелиха да се приближат към огромната косместа маса, миришеща на противния им цветен прашец.

Щом Амос бе освободен от задълженията си, Кутубия се зае да му помогне да се придвижи до приятелите си. Когато стигна при тях, Пазителя на маските се строполи и потъна в дълбок сън. Магията на природните стихии бе изчерпала и последните му сили.

— Да го оставим да си поспи — рече Беорф и метна една завивка върху приятеля си. — Има нужда.

— Аз ще го наглеждам, за да съм сигурна, че никой няма да го обезпокои — каза Лолия и нежно погали косите му.

— Аз пък ще изследвам дъното на пещерата. Медуза, идваш ли с мен? — предложи беоритът.

— Където отива владетелят на Упсран, идват и аз! — пошегува се горгоната. — Надявам се при това, че ще се намери и някое насекомо за ядене, защото наистина почнах да огладнявам. Откакто жабите опустошиха всичко, не съм сложила залък в устата си.

— Не ви съветвам да ходите — намеси се Кутубия. — За тези места се носят странни предания. Говори се, че пещерите се насяват от зли духове. Който се загуби в тях, не се връща!

— Още една причина да ги изследваме! — радостно възклика Медуза. — Според легендите всички горгони са отвратителни зли създания, които ненавиждат човеците. Но ето че аз не съм такава!

— Не, ти си по-лоша! — подразни я Беорф. — Ти си противна любителка на бели червеи, хлебарки и паяци.

— Я върви напред — заплаши го Медуза, — преди да съм загубила търпение и да те науча как да бъдеш мил с момичетата!

С импровизирана факла в ръка Беорф и Медуза навлязоха във вътрешността на пещерата, като се шегуваха. Когато бяха заедно, двамата нямаха страх от нищо. Юношите знаеха, че притежават необикновени способности, с които да се защитават, но най-вече имаха непоклатимо доверие в приятелството, което ги свързваше.

На светлината на няколко свещи Лолия и Кутубия останаха да бдят над съня на Пазителя на маските.

11

СТЪРШЕЛИТЕ

Беорф и Медуза бяха тръгнали да изследват пещерите преди доста време и Лолия започна да се беспокоя. Мино, който бе затулил входа на пещерата и блокираше нашествието на насекомите, хъркаше така, че планината трепереше. Тъкмо грохотът от дишането на минотавъра събуди Амос.

— Ама какво става? — изведнъж попита момчето, като отбори очи. — Пак ли земетресение?

— Не! — засмя се Лолия. — Това е дълбокият сън на един изтощен бикоглав човек!

— Но... той хърка по-лошо от Беорф! — рече развеселен Амос и се протегна.

— Как се чувствуваш? — попита девойката с абаносова кожа. — Беше изтощен до крайност!

— Добре съм — увери я Амос. — Още съм малко замаян, но възстанових силите си. Откога спя?

— От тази сутрин — отговори Лолия. — Спа почти през целия ден, след няколко часа слънцето ще залезе.

— А Беорф и Медуза няма ли ги?

— Не — притеснено отвърна магьосницата. — Мина много време, откакто тръгнаха да изследват пещерата. Трябва да ти призная, че малко се тревожа.

Лолия тъкмо произнасяше последните думи, когато между стените на пещерата отекна звънък смях. Гласовете на Медуза и Беорф идваха откъм дълбините на земята и не след дълго двамата приятели се появиха засмени и в чудесно разположение на духа.

— Крайно време беше! — възклика Лолия. — Открихте ли нещо?

— Дали сме открили нещо? — провикна се Беорф. — Последвайте ни, няма да повярвате на очите си!

— Но... — рече колебливо Лолия и докосна косите на дебеланкото. — Ти си мокър?

— Защото се окъпах! — отвърна беоритът. — Изкъпах се, наядох се и оставил няколко риби да се пекат за вас. Трябва да побързаме, преди да са изгорели!

— Тъкмо коремът ми се е залепил за гърба! — зарадва се Амос и скочи на крака.

— Ще предупредя Мино. — Кутубия се втурна към минотавъра. — Той дали ще може да мине с този ръст?

— Струва ми се, че долу всичко ще му бъде по мярка! — отговори Беорф.

Някога, преди стотици години, минотаврите обитавали земите на Шумер. Обичайно за тях било да прокопават тунели и да строят градове и села под планини и хълмове. Храмовете им винаги били под земята, в центъра на огромни лабиринти, в които се губели и най-умелите водачи, а най-опитните армии се обърквали. На такива места те оставяли запаси от оръжия и провизии, молели се на боговете си и се пречиствали преди битките.

Според традицията на бикоглавите хора, в средата на скритите храмове имало голямо, пълно с риба езеро, захранвано от подземните потоци, което служело за пречистваща баня на войните. Мощта на минотавърските жреци закриляла тези светилища така, че никакво проклятие и никаква външна сила да не оскверни свещеното място. Тъкмо едно такова светилище бе открил Беорф, воден от миризмата на прясна риба.

Предвождана от беорита, групата тръгна по дълъг лабиринт и скоро стигна до минотавърския храм. Гигантски статуи на бикоглави се издигаха около свещеното езеро. Мино навлезе във водата и се пречисти според древните ритуали на своя народ. Стените на светилището бяха изработени от бял мрамор и отразяваха светлината на огромни ритуални газени лампи, които Беорф предварително бе запалил. Техният огън беше толкова силен, че дебеланкото бе сложил до тях да се пекат риби. Когато пристигнаха, ястието им беше готово!

Водата беше бистра, прозрачна и добра за пие. Амос и Лолия бяха напълно обезводнени и изпиха по няколко литра, след което се присъединиха към Мино в очистващото му къпане. Кутубия направи

същото, докато Беорф, влязъл в ролята си на майстор-готвач, ловеше още риби.

Пазителя на маските извади от вещите си странния диск, който Медуза бе изнесла от дъното на Мрачното море. Моментът беше удачен да го почисти и може би да разбере за какво служи.

Когато предметът докосна водата от свещеното езеро, цялата натрупана върху него мръсотия като по чудо се разнесе. Бледорозовият скъпоценен камък в центъра на диска слабо просветна. Амос видя как съвсем отчетливо се очертават калиграфските надписи, разказващи историята на минотаврите.

Тогава Мино почтително се приближи до момчето, помоли го да си сложи кристалните уши и започна да му чете надписа върху диска. Расата на минотаврите била родена от непреодолимата и забранена любов между една жена и един бял бик. Царят на голямо крайбрежно царство отказал да принесе животното в жертва на бога на океаните и отмъщението тласнало бога на водите да предизвика насилиствено противоестествен съюз между царицата и звяра. От тази любов се родил бащата на минойския род.

След раждането на първия минотавър построили огромен дворец с многобройни коридори, където да скрият чудовището — получовек-полубик. Срамът на царя бил такъв, че умъртвил царицата и решил да обрече на забрава отвратителното създание в лабиринта.

За да засища глада на звяра и да заглуши пронизителните му вопли на самота, в продължение на цяло десетилетие ежегодно му предоставяли по седем девойки. Ала една от тях от жалост и от любов към Минотавъра му помогнала да избяга. Така расата се размножила по земята и народът на бикоглавите построил храмове в сърцето на други лабиринти в прослава на първия от тяхната раса и за да отправят молитвите към големия бял бик, върховен бог в техния пантеон.

Дискът също принадлежеше към тази легенда. Той бе намерен на дъното на Мрачното море в останките на боен кораб, потопен при битка с горгоните. Това обясняваше многото огледала на борда и наличието на оръжия, бойно снаряжение и множество черепи от минотавърски трупове.

Този магически предмет вероятно е бил предоставен на силен отряд минотаври от техния върховен жрец, за да им помогне да изтребят горгоните и да спечелят окончателно войната. Ала корабът

бил атакуван в открито море и потопен, като отнесъл със себе си божествената реликва.

— Многоуважаеми, имам още въпроси — каза Амос. — Каква сила има този свещен диск?

— Безпогрешна — отговори Мино. — Той призовава Тримата.

— Какви са тези Трима? — продължи момчето.

— Три въплъщения на боговете — обясни минотавърът. — Ако дискът се счупи, ще се появят циклопът Бронтес, който разкъсва хора и овни, кентавърът Нес, великан, получовек-полукон, и самият велик Минотавър, първият от минотаврите.

— Извинявай... Искаш да кажеш, че този диск призовава богове?

— попита недоверчиво Пазителя на маските.

— Безотказно. Той призовава духовете на Тримата — уточни Мино. — Ще се появят титаните!

— А какво е титан?

— Гигант, на ръст колкото планина — обясни минотавърът, — по-силен и от най-силната армия, по-опасен от най-великия измежду кралете, по-страшен от най-свиредата буря. Титаните са непокорни като вятъра, разрушителни като огъня, неукротими като вълните и твърди като камъка. Те са сдържаната ярост на варварските богове, която избухва над света. Те са първите богове, забравени от човешкия род. Принадлежат към религията на получовеците като Мино. Титаните също са мои богове.

— Сега вече ми е по-ясно и ти давам диска — каза Амос и подаде ритуалния предмет.

— Моите почитания, но не мога да го взема — отказа Мино. — Само жрец минотавър може да го докосне. Пази го. Ти не си от нашите и за теб дискът не е свещен. Почтай моята раса и бъди пазач на реликвата.

— Благодаря за честта — рече Пазителя на маските. — Ще бдя над него и ще чакам да срещна жрец от твоята раса, за да му го върна.

— Мино ти изказва своите почитания — завърши човекът-бик.

В минотавърския храм пътниците можаха да си починат достатъчно и да хапнат риба до насита. Амос възстанови напълно силите си, Беорф — смелостта си, Кутубия възвърна надеждата си, Мино пречисти душата си, а двете девойки се наспаха на спокойствие.

Този храм се намираше в сърцето на планината и беше най-сигурното място за почивка. Закрилян от богощите на Мино, храмът бе избегнал гнева на Енки и проявите на разрушителната му власт над страната.

По времето, когато пълчища освирепели стърчели умъртвяваха хиляди мъже, жени и деца, като жилата им разкъсваха кожата на невярващите и изтръгваха кръсъци от болка, и когато хищните насекоми проникваха и в най-дълбоките пещери и най-закътаните скривалища, преследвайки враговете на Енки, нашите любители на приключения си почиваха необезпокоявани.

— Какво ще правим сега? — обръна се Лолия към Амос. — Не можем да стоим тукечно!

— Знам — отвърна Пазителя на маските. — Говорих с Кутубия и Мино. Минотавърът познава добре лабиринтите и смята, че може да ни изведе оттук през друга врата, по на изток. Според Кутубия това малко пътешествие под земята ще ни спести почти цял ден ходене пеш на слънце.

— Добра новина! — зарадва се младата магьосница. — Много съм доволна, но има нещо, което не ми дава мира. Иска ми се да поговорим за това.

— Слушам те.

— Според гадателските ми кости... как да ти кажа... — поколеба се Лолия.

— Казвай направо, готов съм на всичко! — помоли я Пазителя на маските.

— Ами такова... според моите предсказания... след известно време ти вече няма да съществуваш.

— Няма да съществувам ли? — учуди се юношата. — Ще умра ли?

— Не... не умираш, но изчезваш — обясни Лолия. — Не разбирам много добре знаците и може би греша, но съм убедена, че ще ти се случи нещо ужасно... и... и се тревожа. Нали знаеш, моите предсказания никога не са нито съвсем верни, нито съвсем неверни, те показват тенденцията, голямата посока на съдбата и...

— Не се тревожи, Лолия — прекъсна я Амос. — Откакто сирената Кривания ме помоли да отида в гората Тарказис, животът ми стана доста по-сложен. Имам чувството, че за две години съм

преживял толкова приключения, колкото десетина души за целия им живот. Ще следвам съдбата си въпреки добрите и лошите предзнаменования.

— А пък аз — пошегува се Беорф, който слушаше отстрани — чакам момента, когато Амос най-после ще изчезне, за да се върна в Упсран и повече да не мърдам оттам! Ще ям и ще спя през остатъка от дните ми, такава е моята съдба!

— Беорф ще поиска ръката ми — продължи в същия тон Медуза — и аз ще му пригответ вкусни гозбички от хлебарки, супи от паяци и десерти от червеи през остатъка от дните му! Такава е неговата съдба!

Беоритът направи гримаса на отвращение и се престори, че загубва съзнание. Дебеланкото тежко се отпусна във водата, като опръска приятелите си. Звънливият смях на Медуза огласи храма и предизвика всеобщ кикот. Дори статуите на минотаври около храма сякаш се смееха на горкия Беорф. Амос не се бе забавлявал така отдавна и това разпускане му се отрази много добре. Твърде бързо бе загубил безгрижието на детството и подобни моменти му връщаха душата на дете.

С крайчеца на окото Мино наблюдаваше сцената и се усмихваше. Никога не бе изпитвал голямо уважение към човеците, но се възхищаваше на силните характери и смелостта, които проявяваха тези деца. Дори Медуза, чиято раса предизвикваше у него дълбоко отвращение, сега му се струваше по-симпатична и не толкова плашеща. Тази изпълнена с детска чистота сцена му напомни собствените му игри като дете в родната му страна, в по-южната част на континента. Пленен като малък и отведен в робство, Мино не бе имал много късмет. Мисълта, че скоро може да види малки минотавърчета да се карят, да се бълскат и с течение на времето да се превърнат в свирепи воини, го окрили с надежда. След като изпълни дълга си към Амос, той щеше да е свободен да се върне при своите.

С тази мисъл гигантът затвори очи и потъна в сън — последна почивка, преди отново да поеме на път.

12

ЕПИДЕМИЯТА

При изгрев-слънце Енмеркар се изкачи на върха на кулата, за да се порадва на силата на своя бог. Първожрецът се наслаждаваше на гледката на милиарди мухи, които извираха от земята и превземаха страната. Цели облаци заразени щръклици, едри като кълбета, се издигаха и разпръскаха в четирите посоки. Страцисмиси с широк корем на жълти и бели ивици, носещи смъртоносния бацил на чумата, долетяха при Енмеркар да го поздравят, преди да отлетят. Милиони огромни мухи-ежовки, готови да снесат яйцата си и да заразят стадата, също се представиха пред погледа на жреца. В петия ден на великия си гняв Енки бе надминал себе си! От всички язви, които бе създал, тази беше най-смъртоносната!

Както всяка сутрин, жрецът се увери с очите си, че строежът на Ал Баб напредва. Робите работеха добре, но бавно. Енки му бе обещал помощта на петима строители, способни сами да издигнат кулата до облаците. Но дните минаваха и те все не идваха. На Енмеркар му се искаше кулата да расте по-бързо и по-скоро да стане духовен фар на новия свят. Нетърпението все повече го разяждаше и помрачаваше настроението му. Жрецът знаеше, че търпението е добродетел, която неговият бог винаги щедро възнаграждаваше, но чакането започна да става тягостно! Енмеркар се върна в покоите си, като тропаше невъздържано с крака.

Стотици хора прииждаха всеки ден към Ал Баб. Няколко хиляди палатки и набързо стъкмени колиби бяха изникнали около голямата кула и образуваха около нея нещо като жилищен пояс.

Храмът постоянно бе пълен с поклонници и шествията на вярващите бяха денонощни.

Всички тези хора, паднали на колене пред Енки, бяха дошли, за да избягат от смъртта. Цели селища се бяха преселили заедно със стадата, като уседналите им жители се бяха превърнали в неуверениnomadi. Заради огромното население наличните хранителни продукти

бяха силно намалели и скоро започнаха да се търгуват на черно. Шумерските войници, твърде заети с робите, бяха безсилни да се противопоставят. За няколко дни кражбите се превърнаха в нещо обичайно, а изнудването — в начин на живот.

Сартиган не изпускаше от поглед майката на Амос и под прикритието си на изкуфяло старче не се набиваше много на очи. За няколко месеца той успя да научи нордическия език благодарение на Фрила, както и малко шумерски. Говореше достатъчно, за да разбере, че земите, в които се намираше кулата Ал Баб, бяха подложени на големи сътресения и че стълпотворението от вярващи бе предизвикано от поредица зли беди.

— Мислите ли, че Амос е успял да оцелее при всички тези изпитания? — тревожно попита Фрила.

— Както вие понякога казвате, мила госпожо — отвърна учителят, — човек трябва да умее да изпитва доверие: който се се метър, жъне пури!

— Не — поправи го госпожа Дарагон. — Поговорката е: „Който се се вятър, жъне бури!“. Обаче не виждам с какво тя може да бъде полезна в мята случай.

— Нито пък аз — призна си Сартиган с усмивка, — но много ми се искаше да я кажа. Харесвам вашия език, той е жив и пълен със странни изрази. Колкото до Амос, имам доверие в способностите му. Нали се казва, че крачето винаги мирише на риба?

— Не крачето, Сартиган, качето! Качето!

— Хм... качето значи?

— Да. Това е буренце, в което се налага рибата. Качето за риба винаги мирише на риба! Което означава, че винаги се долавя нашето минало, произходът ни — обясни жената. — И да си кажа правата, това пак няма нищо общо с нашето положение.

— Онова, което най-много ме тревожи — призна Сартиган, — са мухите, които се въртят около върха на кулата! Тези насекоми винаги пренасят ужасни болести. Амос може да обезвреди най-едрия и най-силния великан, но дали ще може да победи най-дребните си врагове? Хм... всъщност ще огладнеем, ще видим!

— Ще поживеем, ще видим! — поправи го пак Фрила.

* * *

Добре отпочинали, пътешествениците напуснаха храма и последваха Мино в лабиринта. Всеки носеше запаси от питейна вода, а Беорф бе изпекъл няколко риби за из път. Тази храна щеше да им стигне за известно време.

След дълго вървене из плетениците на свещеното място минотавърът стигна до източния вход на пещерата, както бе предвидено. Инстинктът му го бе отвел право на точното място. Силната слънчева светлина ги заслепи и ги задържа в порива им към изхода. Достатъчно дълго, за да може Лолия да открие нещо:

— Не мърдайте! — заповядала магьосницата. — Назад! Бързо!

Всички се подчиниха, без да задават въпроси. Кутубия обясни на Мино да не помръдва.

— Какво става? — попита Амос. — Видя ли нещо?

— Погледнете там, на земята! — посочи Лолия. — Десетки мъртви прилепи. Когато светлината ме заслепи, наведох поглед и видях ей това животинче, покрито с мехури и агонизиращо. После забелязах, че навсякъде са пръснати трупове на прилепи.

— Е, и какво? — загуби търпение Беорф. — Те са болни! Това е!

— Точно това ме беспокои! — отвърна тъмнокожата девойка. — Нашите лечители разказват, че прилепите са чувствителни към някои болести, които засягат човека и няколко други животински видове. Ако те са заболели от някаква болест, ние също ще се разболеем, щом излезем оттук.

— Умно заключение! — възклика Амос. — Щом те умират първи, тъй като са по-чувствителни, това означава, че ви служат като знак за наближаваща епидемия, нали така?

— Именно! — отговори Лолия. — Мисля, че извън това място страната е заразена с нещо много лошо. Но какво?

— Значи сме затворени тук? — разтревожи се Кутубия. — Има ли начин да избегнем заразяването с тази болест?

Лолия замълча. Пристъпи към прилепа и внимателно го огледа. Задържа дъха си и тръгна към изхода, за да погледне навън. Внезапно я осени идея.

— Ето какво мисля! За да отговоря на въпросите ти, Кутубиа, ще кажа, че не сме затворници и има начин да не се заразим с болестта. Забелязах наличието на невъобразимо количество мухи при входа на лабиринта. Смятам, че те пренасят болестта, умъртвила прилепите.

— Значи трябва да избягваме мухите? — попита Беорф, втрещен.

— Не, само да избягваме да дишаме! — уточни Лолия. — У нас се казва, че болестите, които се лепят по мухите, летят с мухите. Насекомите ги разпространяват във въздуха.

— Следователно единственият от нас, който ще оцелее, е Медуза! — възклика беоритът. — Не познавам никой друг, освен нея, който да умее да задържа дъха си задълго!

— Не се притеснявай, Беорф, имам идея — успокои го Лолия.

Младата магьосница откъсна шест парчета плат от роклята си и затършува в магическите си съставки. Оттам измъкна няколко шишенца, след което започна да приготвя някаква сложна смес. Цялата група мълчаливо я наблюдаваше. Магьосницата беше погълната единствено от заниманието си и нейното умение да обработва съставките направи голямо впечатление на Амос. Никога не бе виждал приятелката си да работи така вещо.

След петнадесетина минути Лолия го помоли да кипне получената от нея смес. Момчето сложи пръста си в сместа и с помощта на маската на огъня концентрира магическите си умения върху нокътя си. Червеникав пробляськ като от разпалена жарава лумна в сиропа на Лолия. За по-малко от минута течността кипна.

Магьосницата внимателно потопи шестте парчета плат в сместа. Провери старательно дали тъканта е напоена равномерно и след това разпъна парчетата да съхнат.

— Готово! Когато изсъхнат, тези ленти ще ни служат за маски — обясни тъмнокожата девойка. — Те съдържат комбинация от няколко защитни прахове и еликсири. Трябва добре да си закриете носа и устата, така че въздухът да минава само през тъканта. С тях спокойно ще можем да излезем и да продължим пътуването.

— Сигурна ли си, че хитрината ти е ефикасна? — попита Кутубиа. — Не ми се ще да свърша дните си покрит с мехури и агонизиращ край пътя!

— Моля те, имай ми доверие — отговори му магьосницата. — Аз вярвам в силата на моите отвари и съм сигурна, че няма да пипнеш

нищо, което да застраши здравето ти. Сместа не е много приятна на мириз, но гарантирам, че е ефикасна.

— Трябва да обясним на Мино за какво става дума — подсказа Медуза, когато съзря неразбирането в очите на великана.

— Аз ще го направя — побърза да каже Амос.

Пазителя на маските се обърна към Лолия и я попита:

— След колко време ще можем да сложим тези маски и да тръгнем?

— Най-много след час! — изчисли тя.

— Много добре — заключи Амос. — Нека да си починем, доколкото можем, защото предчувствам, че останалата част от пътуването ни няма да е разходка за удоволствие.

Енки бе изпратил на земята една от най-ужасните болести, които човек можеше да си представи: разрушителен вирус, който можеше да повали и най-силните животни и да обезобрази и най-изваяните човешки тела. Болестта започваше с пристъпи на мигrena и болки в гърлото, скоро след това в кръвта се образуваха съсиреци и забавяха оросяването на органите. После, няколко часа след заразяването, започваше кървене от устата, венците и слюнчените жлези. Лигавицата на езика, гърлото и трахеята се отлепваше и проникваше в дробовете. Болния започваше да повръща черна кръв. След повръщанията настъпваха кръвоизливи в очите, а сърцето на болния започваше да отслабва и едва-едва да отцепяда кръвта. В последната фаза смъртникът трябваше да изтърпи отлепяне на коремните стени и силни конвулсии. При настъпването на смъртта, тялото му се покриваше с мехури, пълни с кръв.

Когато напуснаха пещерата, юношите видяха навсякъде да лежат трупове на хора, котки и кучета. Видяха бебета с изкривени от болка лица, издъхнали в ръцете на майките си. Други деца, малко по-големи, лежаха на земята в собствената си кръв. Цели стада овце,олове и кози се печаха на слънцето под непрестанните атаки на заразените мухи. Болестта бе покосила цели села и кръвта на жертвите оцветяваше пейзажа наоколо. Невъзможно беше да отвърнеш очи! Всеки завой разкриваше нова ужасяваща гледка!

От едната страна на пътя виждаха агонизиращ старец с обърнати очи, който повръщаше вътрешностите си и протягаше ръка за помощ към тях, а от другата — цели семейства бяха надянали въже на шиите си и провесени по дърветата, бавно се олюляваха на вятъра.

И тези мухи! Бяха навсякъде. Бяха повсеместни и плашещи, преситени от инфектирани изпражнения на жертвите им. Нямаше спасение от мухите! Непрестанно се въртяха около главите на Амос и приятелите му. Насекомите тежко кацаха върху пътниците с надеждата, че ще им предадат вируса, ала маските на Лолия осигуряваха идеална защита.

За Амос ужасът вече имаше лице. Момчето бе виждало страховити неща през живота си, но това тук надминаваше всичко видяно досега. Беорф също беше в шок, а Лолия, неспособна да спаси от гибел когото и да е, плачеше с горещи сълзи, докато вървеше. Медуза ходеше с наведена глава по стъпките на Мино и старательно избягваше да гледа наоколо. Човекът-бик гледаше право пред себе си и изпълняваше указанията, които му даваше с жестове Кутубиа. А на водача му се искаше да креци от отчаяние и желание да бъде някъде другаде.

Този ден пътуването премина в пълно мълчание. Дори когато настъпи време да се установяват на бивак, никой не промълви дума. Амос понечи да определи дежурен, но се отказа — за какво ли? Всички жители на страната бяха мъртви. Тази вечер всеки заспа, без да вечеря, с надеждата, че когато се събуди, кошмарът ще е отминал.

13

ГРАДУШКАТА

Още с първите утринни зари заваля силна градушка.

Едри парчета лед, понякога с размера на яйце, се сипеха върху града на крал Арата и рушаха всички сгради. Къщите бяха превърнати в руини, а укрепените защитни стени се бяха срутили, предизвиквайки същинско земетресение. Нито една постройка от камък, дърво или тухли не бе устояла на непрекъснатите ударни вълни на проклетата градушка. Пазарният площад се бе превърнал в планина от ледени топчета, те се топяха и образуваха широки потоци, които можеха да отнесат и най-здравите основи. Още не беше съмнително съвсем, а градът вече беше в развалини.

В хаоса на новия ден само убежището на Бартелеми още се държеше. Невъзмутим, рицарят гледаше, без да трепне, как градът наоколо се сгромолясва. Както бе поискала Заря-Зорница, всяка сутрин той бе жертввал по един от хората си за слабата на богинята. За благодарност тя бе удържала на думата си и го закриляше от проклятието на Енки.

И тази сутрин, точно преди изгрев-слънце, Бартелеми бе извикал един от рицарите си и го бе изхвърлил извън убежището. Горкият човек бе тичал с все сили към един заслон, за да се спаси от градушката, но един голям леден къс се бе стоварил върху черепа му тъкмо преди да достигне целта си. Умря начаса, забил лице в праха.

Бартелеми бе пожертввал трима от своите рицари за комарите, един за хищните стършели, двама за заразените мухи и сега един за градушката. От десетимата, които бяха оцелели при гоблините и бяха преживели несреата на робството редом с него, бяха останали само трима. Трима нещастни мъже, овързани като наденици, очакваха да бъдат пожертвани в името на Заря-Зорница от онзи, в когото имаха сляпо доверие. Владетелят, на когото бяха служили с плам и преданост, ги бе изльгал! Той, който трябваше да се жертва първи за спасението на хората си, сега ги убиваше един след друг. И за какво? Заради

любовта на една безчувствена и egoистична богиня, красива като зората, но и жестока като изгарящите ѝ лъчи.

— Здравей, велики мой рицарю — произнесе сластен глас зад Бартелеми.

— Здравей, красива Заря — отвърна владетелят, омагьосан от мелодията на думите ѝ. — Чаках те с нетърпение. Как си тази сутрин?

— Добре съм — увери го богинята. — Всъщност съм все по-добре. Вярата ти в мен и любовта ти увеличават силата ми с всеки изминат ден. По-силна съм благодарение на теб.

— И аз съм по-силен благодарение на теб — добери ѝ Бартелеми и я взе в прегръдките си. — Все по-добре разбирам мисията си на земята и искам да бъда твой слуга до последния си дъх. Толкова си красива.

— Благодаря — прошепна в ухото му Заря-Зорница. — Обещавам нашата връзка да продължи отвъд времето. Когато умреш, ще дойдеш при мен в селенията на божествите и заедно ще властваме над всички утрини на този свят. Заедно ще бъдем първата светлина на земята.

— Ще станем символ на надежда за човечеството — допълни рицарят, като милваше нежното лице на любимата си. — Брател велики ще има своя бог и рицарите ще ми отправят молитви всяка сутрин.

— Между другото, когато се прибереш у дома, как ще поемеш властта над петнайсетте кралства? — запита Заря-Зорница и нежно отблъсна Бартелеми.

— Знам какво да направя — обяви той. — Имах време да го обмисля. Орденът на Рицарите на светлината, който оглавявам въпреки отсъствието ми, ще се преименува на Орден на Рицарите на зората. Ще сменим знамената и гербовете си. Наместо слънце, пръскащо светлина, ще имаме полуслънце, символ на здрача.

— И само това! — изненада се богинята.

— О, не, прекрасна Заря — успокои я Бартелеми. — Разполагам и с няколко солидни връзки в гилдията на разбойниците и ще поръчам да убият краля на петнайсетте. Нямам време да чакам нови избори! После ще изляза пред съвета на рицарите и ще стана новия господар на обединените кралства. Така ще обединя живата сила на всички рицари в Ордена на зората. Ще разполагам с най-голямата армия в

света и ще завоювам тази земя за теб. Ще ми кажеш къде трябва да се бия и ще се бия! Няма да има граница за силата ни. Ще прогоним злото и ще направим да възтържествува доброто. Твоето великолепие ще е нашият предводител, твоята изящност — силата ни, а твоята любов ще е моята причина да побеждавам!

— Планът е изключителен! — провикна се богинята и се хвърли в прегръдките на рицаря.

Заря-Зорница нежно го целуна и като фина утринна роса се изпари между ръцете му.

В този миг един от хората на рицаря извика от съседната стая:

— Ти си полудял, Бартелеми! Боговете никога не споделят нищо с хората! Хванал си се заради красотата на тази богиня и дълго ще съжаляваш за любовта си!

— Млъквай! — заповядда му Бартелеми и се изкиска. — Не знаеш какво говориш! Казваш го, защото те е страх да умреш. Ха! Имам за теб една добра новина — ти си следващият.

— Никога няма да вземеш властта над петнайсетте рицарски кралства — продължи другият, обезумял от гняв. — Знаеш добре, че ако кралят умре, с доверието на съвета се ползва Жюно от Рицарите на равновесието в Берион. Той ще бъде избран!

— Жюно ще застане на моя страна — отсече Бартелеми — или ще умре!

— Ще осъдиш на смърт спасителя на Брател велики? — удиви се пленникът. — Благодарение на него градът ни е свободен, благодарение на него успяхме да го възстановим и благодарение на него ти си владетел на града! Нима ще отхвърлиш приятелството му заради твоята egoистична и безчовечна богиня?

С няколко крачки Бартелеми се озова при непокорния рицар и грубо го удари в лицето.

— Когато човек не знае какво да каже, си мълчи! Ще ти запуша устата, за да мога да мисля на спокойствие. Ако чуя още веднъж гласа ти, ще ти отрежа езика. Ясно?

Пленникът се оставил безпрекословно да му бъде запушена устата. Затвори очи и се помоли на небесата за бърза и безболезнена смърт.

* * *

Навсякъде беше осеяно с трупове и Амос вървеше сам по този неестествен килим. Беше мрачно и вонята на разлагашите се тела го замайваше. В този пейзаж без хоризонт момчето крачеше безцелно. Подмина безжизнените тела на Беорф, Лолия и малко по-нататък — на Медуза. Кутубия бе свит на топка и обезобразен. На няколкостотин метра от това място Пазителя на маските попадна и на Мино, чийто крайници бяха отрязани.

Небето беше мрачно, без светлинка. На този сив и мътен фон душите на мъртвите бавно се отделяха от телата им. Изведенъж в средата на долината се появи голяма река. Водите ѝ бяха дълбоки и зловонни. Големи мехури се издигаха на повърхността ѝ и изпускаха лек зелен дим. Душите на мъртвите се раздвижаха и един голям боен кораб, с белези на многобройни морски битки, се появи в далечината. Тримачтовата шхуна с разкъсани платна се плъзна по смрадливите води на реката, спря съвсем близо до Амос и спусна подвижното мостче.

Душите се наредиха на дълга опашка и започнаха да се качват на борда. Капитанът — старецъ със зловещо лице — изрева командите си към два скелета-моряци и като разблъска душите, които се тълпяха по мостчето, слезе от кораба. Той се запъти право към Амос. Пазителя на маските отстъпи няколко крачки, а капитанът се хвърли да го прегръща дружески.

— Не ме ли помниш? — провикна се той със смях. — Аз съм Харон! Не, не можеш да се сетиш!

Амос понечи да каже нещо, но не можа да произнесе нито звук.

— Чуй ме, млади приятелю — почна Харон, — ти остави прекрасен спомен в Браха, макар че връщането ти във времето е заличило всичко в паметта ти! За щастие големият град на мъртвите нищо не забравя! Ха-ха-ха! Да откажеш да станеш бог... само ти можеш да направиш това!

Пазителя на маските не разбираше нищо от този брътвеж. Искаше му се да попита за някакви подробности, но не беше способен на това. Устните му бяха слепнати!

Капитанът продължи монолога си:

— Бъди нащрек, млади Амос, защото Аркийон скоро ще ти изпрати подарък. Не ме питай как, не знам. Този подарък ще ти бъде полезен за... хм... за пътуването ти... е, не мога нищо да ти кажа! Млади ми приятелю, твоето място не е между мъртвите! Е, все още не... За мен беше удоволствие да те срещна. Сега си отвори очите. А, имаш много поздрави от Сянката и от Угосил!

Пазителя на маските се събуди стреснато. Дишаше на пресекулки и сърцето му биеше до пръсване. Той трескаво се огледа: всичко изглеждаше нормално. Никакви мъртъвци, никакъв кораб и река, още по-малко капитан с олюляваща се походка. Бе сънувал кошмар.

Амос тръсна глава, за да прогони картините от лошия сън. Беорф и Мино хъркаха като заклани, Лолия и Кутубия кратко си спяха, а Медуза гледаше как последните звезди се стапяха в първите светлинки на утрото. Горгоната не носеше лурнетките си. Без да поглежда към приятеля си, тя тихо попита:

— Ти ли си, Амос?

— Да — потвърди юношата. — Сънувах ужасен кошмар. А ти, не спиш ли?

— Будна съм отпреди близо час — сподели Медуза. — Знаеш ли, много обичам да гледам звездите. Обичам да свалям лурнетките, за да видя света със собствените си очи. Така си почивам. Горгоните са създания на мрака и откакто съм на път с теб, дневният ми режим е обърнат! Затова понякога ми се случва да се събудя посред нощ. Естественият ми ритъм взема връх!

— От известно време поне сме сигурни, че нощта не крие опасност — забеляза Амос. — Бедите настъпват през деня! Питам се какво ни готви новият ден.

— Трудно е да се каже — въздъхна Медуза. — Изглежда, на боговете не им липсва въображение да причиняват страдания на хората. Искаш ли да ми разкажеш какво сънува?

— А, не, много е потискащо! — отвърна Амос. — Но мога да ти кажа, че един стар капитан на кораб ми повери, че някой си Аркийон ще ми прати подарък.

— Ти познаваш ли го този Аркийон? — заинтересува се горгоната.

— Не — отвърна юношата. — Обаче си спомням една история на Сартиган за древен Пазител на маските. Името му приличаше на това.

— Е, добре. — Медуза се протегна. — Някой се появява в съня ти и ти казва, че ще получиш подарък, това не го наричам кошмар! Ще потърся съчки да запаля огън и да кипна малко вода от запасите ни. Ще дойдеш ли с мен?

— Остави. Възползвай се да погледаш последните звезди, аз ще свърша това — предложи момчето.

— Щом настояваш, с удоволствие оставям работата на теб.

Амос стана и се поразходи около бивака. Събра малко съчки, ала вниманието му скоро бе привлечено от някакъв човешки силует в далечината. Погледът му не проникваше през сивкавата пелена на ранното утро и той се приближи предпазливо.

Откри статуя на елф. Издялана от черен камък, скулптурата беше изключително красива и изражението ѝ беше приветливо. Неподвижният елф подаваше на момчето изящно украсено сандъче. Следвайки инстинкта си, Амос внимателно пое предмета.

В мига, когато ковчежето премина в ръцете на Пазителя на маските, се вдигна силен вятър, който помете статуята като пясък.

Амос се сети за своя кошмар. Дали това не беше подаръкът, за който го бяха предупредили? Юношата отвори сандъчето и намери вътре четири камъка. Пред очите му сияеха един рубин, един светъл и полупрозрачен диамант, един сапфир и един черен ивичест турмалин.

Пазителя на маските зяпна от изненада. Да не би това да бяха истински камъни на силата? Четири едновременно?

Докато Амос си задаваше въпроси за странния подарък, дошъл от никъде, един голям леден къс се стовари от небето в краката му. Момчето вдигна глава към облаците и схвана начаса, че скоро по тези земи ще се изсипе смъртоносна градушка. Хукна да предупреди приятелите си.

— Ставайте всички! — ревна то. — Скоро ще падне здрава градушка и хич не ми се иска да ме пребие!

— Трябва да си намерим скривалище — още несъбуден, каза Беорф. — Като се скрием на сигурно място, ще можем да си дремнем!

— Не виждам къде наоколо можем да се приютим — разтревожено добави Лолия, докато скачаше от мястото си. — А ти, Кутубия?

— В тази околност няма нищо подходящо — потвърди водачът.
— Нито пещери, нито заслони! Последното село, през което минахме, е на час път оттук, а пред нас има само пасища.

В този миг от небето тупнаха няколко ледени топчета и се пръснаха с трясък на хиляди парченца в центъра на бивака. Градоносната буря идваше неумолимо.

— Трябва да намерим нещо — панически се развика Медуза. — След няколко минути ще сме със счупени глави и изпотрошени кости!

— Виждам само един изход — каза накрая Амос. — Ще поставя тези камъни и ще видим какво ще стане!

— Ама ти откъде ги намери? — удиви се Беорф. — Това камъни на силата ли са?

— По-късно ще ти обясня — отвърна Амос. — И се надявам, че наистина са камъни на силата, защото това е единственият ни шанс да оцелеем от градушката! Трябва да подсиля магическите си способности, за да излезем от безизходицата. Трябва да създам защитен купол или... или нещо подобно!

— Всичките ли ще поставиш? — запита дебеланкото. — Всички едновременно?

— Едновременно! — решително отсече Амос.

— Нали знаеш, че така рискуваш да загубиш контрол? — напомни му разтревожено беоритът.

— Да, знам. Имаш ли по-добро предложение?

Градушката беше започнала и с всяка изминалата секунда ставаше все по-силна. Амос сграбчи рубина и като не знаеше как да го интегрира в маската си, го загледа подозрително. За негова голяма изненада камъкът започна да се втечнява и да прониква в дланта му.

— Не знаех, че е толкова просто! — учуди се Пазителя на маските. — Е, вземам всички камъни.

Диамантът, сапфирът и турмалинът, поставени до рубина в дланта на юношата, започнаха полека да се разтапят. Амос усети как го завладява някаква сила. По кръвта му се разнасяше усещане за изгаряне, което си прокарваше път към сърцето. Пазителя на маските искаше да извика, но болката парализираше гърлото и дробовете му.

Градушката вече се сипеше без прекъсване.

Амос изпадна в конвулсии и почна да се мята неудържимо по земята. Отведнъж бе поел твърде много магическа мощ!

— Какво ще правим? — отчаяно попита Кутубиа. — Това е краят ни! Дойде и нашият час! Всички ще умрем!

Върху групата се посипаха едри късове лед и нараниха леко главата на Лолия и крака на Мино.

— Това е краят! — повтори водачът. — Краят на всичко! Но... но кой е този човек? Там, точно зад Амос!

Юношите се извърнаха и съзряха Мекус Грюмсон, закрилника на етера, който се бе навел над Пазителя на маските.

Той хвана момчето и здраво го притисна към себе си. Конвулсите намаляха и Амос се успокои. Тогава Мекус се разтопи, сля се с него и овладя тялото му.

Около пътниците откъм земята се надигна силна топлина, а после ги обхвана вихрушка. Последва ситет освежителен дъждец, като онзи, който вали по морския бряг, и меко овлажни кожата им. Амос се надигна и каза съвършено спокойно:

— Ето мощта на силите на етера! От земята изтръгнах топлина, която бе понесена от вятъра и разтопи леда, който ви застрашаваше. Разбих водата на леки капчици и ги смесих с въздуха, за да...

— Как си, Амос? — прекъсна го Беорф с беспокойство. — Не изглеждаш много добре.

— Аз не съм Амос, а Мекус — отвърна юнощата. — Аз съм в него и хармонизирам магията. Вашият приятел е твърде смел, но му липсва благоразумие. Интегрирането на четири камъка наведнъж е истинско самоубийство за който и да е Пазител на маските. За щастие бях предупреден и се явих навреме.

— Кой е този? Какво става тук? — попита Кутубиа, смяян от гледката.

— Ще ти обясним по-късно — отговори му Лолия. — Мекус е приятел, с когото се запознахме, преди да пристигнем в Арнакеш.

Безразличен към разговора, Мино измуча от радост, щом усети насладата от освежаващия дъждец. Изплези език и лакомо облиза крайчеца на муцуната си, за да навлажни устата си. Мекус се усмихна разнежено:

— Ще ви приджурявам през целия ден и ще осигуря безопасността ви. Амос трябва да се възстанови от шока при интегрирането на камъните на силата, а разсьдъкът му е под мой контрол. Не се тревожете за него, ние говорим и работим

едновременно за новата хармония на камъните на силата. Да тръгваме към кулата Ал Баб — градушката, която бие тази земя, няма да ни засегне.

14

СКААЛЦИТЕ

За Амос и неговите спътници събуждането беше внезапно и грубо. Нито миг покой: групата трябваше да бяга с всичка сила от лагера.

През този седми ден от гнева на Енки от небето заваляха милиони скакалци. Кутубия и Мино изпревариха останалите в опит да открият някакво убежище, но както изглеждаше, не съществуващо място, където да се скрият.

Насекомите бяха изгладнели и отчаяно си търсеха храна. И най-малката зелена тревичка бе разкъсана, сдъвкана и погълната с невиждана скорост. Нито едно зърнце жито, царевица, ечемик или ориз не бе пощадено. Градушката от предния ден бе покосила стъблата на растенията и скакалците сега атакуваха семената. Цели облаци от малките животинчета се сипеха от небето като силен дъжд и се пръскаха из цялата шумерска земя.

— Уморих се от всичко това! — изрева Беорф, като пазеше лицето си от насекомите. — Искам един ден покой!

— И аз! Наоколо няма къде да се скрием! — отбеляза Амос, като тръсна глава. — Всички къщи са разрушени от градушката и...

— Тук! — прекъсна го Кутубия и посочи нещо. — Ето едно сигурно място!

Зад разрушената къща на един шумерски фермер, водачът бе забелязал очертанията на зимник. Изкопан в земята, за да запази от развала запечатаните в делви храни, той изглеждаше в доста добро състояние, за да приюти цялата група. Градушката го бе повредила доста, но мястото пак беше идеално за предпазване от нашествието.

Мино се спусна към капака и го отвори с един удар. Веднага след това бе проснат по гръб от хиляди скакалци, които изригнаха едновременно.

— Внимавайте, ще разчиствам! — предупреди Амос и протегна ръка към избата.

С помощта на маската на огъня, в която вече бяха инкрустиирани два могъщи камъка, той подпали насекомите в подземното помещение. Стотици миниатюрни експлозии, които избухваха една след друга, осветиха малко стълбище от отъпкана пръст. Когато Пазителя на маските се увери, че скакалците наистина са изгорели, създаде по магически начин вакуум в дупката. Така целият прахоляк и пепелта от насекомите бяха изхвърлени наведнъж.

Амос сграбчи една цепеница, и я превърна във факла.

— Слизайте бързо! — подвикна той, като подаде факлата на Беорф.

Беоритът я взе и слезе пръв. Другите бързо го последваха. Когато влязоха до един, Пазителя на маските затвори капака и заповяда на песъчинките да запечатат пролуките отвътре. Като по чудо, земята се подчини и на секундата запълни всички отвори. Тогава Амос старательно направи с помощта на магия пролука за въздух.

Пред малката дупка Амос призова един събирач на въздух. Пред юношата тутакси се появи опулено човече, изцяло от въздух, закръглено като ябълка, с широка лопата на рамо. Младият магьосник се разпореди:

— Нито едно насекомо не трябва да проникне през този отвор! Задачата ти е да осигуриш постоянен обмен на въздуха, за да дишаме нормално!

Човечето кимна и незабавно се зае да изхвърля застоялия въздух навън, като полагаше усилия да го замени със свеж. Няколко скакалеца се опитаха да се промъкнат през отбора, но без успех. Събирачът на въздух ги изтреби един след друг, след което ги издуха навън.

— Готово! — възклика Амос. — Проклетите насекоми няма да ни досаждат!

— Леле! — силно впечатлена, подсвирна Лолия. — Твоите магически умения наистина са се удесеторили!

— Не знам какво направи Мекус — обясни Пазителя на маските, — но присъствието му уравновеси всичко у мен: никога не съм усещал толкова добре магията в тялото си. Инстинктивно знам каква магия да направя, по-добре познавам границите и силите си...

— Добре че Мекус ти дойде на помощ! — прекъсна го Медуза.

— Без него нямаше да съм жив! — съгласи се Амос. — Давам си сметка, че му дължа живота си. Без намесата му четирите камъка на

силата щяха да ме разкъсат отвътре. Действах като последен глупак, исках да интегрирам и четирите едновременно. Не осъзнавах какво правя, бях изпаднал в паника. Сартиган нямаше да се гордее с мен! Нали само повтаря колко умно и премерено трябва да се действа.

— Да, но без твоя рефлекс всички щяхме да сме убити от градушката — добави Лолия. — Ти направи онова, което смяташе, че е най-добро, и тъкмо последствията от твоята грешка ни спасиха живота.

— Истината е, че ако Мекус не бе дошъл, нямаше да изкараме много — продължи Беорф.

— Благодарение на него — включи се Медуза, докато хрупаشه един препечен скакалец — всички сме налице и в безопасност! Някой иска ли? Преди да влезем, си събрах няколко за закуска.

— Да бе! — отказа Беорф с отвращение.

Кутубия се приближи до Амос и попита:

— От сутринта насам изглеждате много добре. Събуждането ни беше доста рязко и се чудех дали...

— Събудих се в превъзходна форма! — отговори момчето. — Имам чувството, че съм спал цял ден.

— Чудесно! — зарадва се водачът. — Какво възнамерявате да правим сега? Да се изправим срещу скакалците и да продължим пътя си или да останем тук и може би да пътуваме през нощта?

— Близо ли сме до кулата?

— На два дни път — изчисли водачът. — Два мъчителни дни без храна и вода, защото запасите ни са изчерпани. Разбира се, освен ако не ядем скакалци като Медуза! При все това, макар и с намалели сили, не рискуваме да се загубим. Преди да влезем тук, съвсем ясно видях Ал Баб. Трябва просто да вървим право към нея!

— Това е добра новина! — провикна се Беорф. — Най-после стигнахме до тази дяволска кула! Омръзна ми и пътуването, и изненадите, които ни се поднасят всяка сутрин! Досега успяхме да се измъкнем от какви ли не каши, но тази игричка започва вече да ме изнервя! Освен това... освен това съм гладен!

— А аз — продължи Лолия — съм много жадна. Манерката ми е почти празна.

— Ако питате мен — добави Медуза, — гласувам за тръгване през нощта. В хладината няма да ни се пие толкова вода, а пък и

предпочитам звездите пред слънцето!

— Съгласен съм! — кимна Амос. — Да останем тук през деня. Тъй или иначе не можем да направим нищо с нашествието от скакалци.

— В такъв случай ето какво предлагам, за да ни мине времето — заяви Лолия и извади малка торбичка с костици. — Ще видя какво бъдеще ви очаква.

Младата магьосница знаеше много начини да гадае бъдещето, но любимият ѝ беше този с костите. При това изкуство, наречено геомантия, се хвърлят на земята камъчета, зарове или някакви други малки предмети с определена форма или лице. В племето, от което произхождаше, догонските шамани често използваха каури. Тези малки черупки някога се употребявали заместо пари от нейния народ, а сега служеха за свещени предмети в гадателското изкуство. Лолия наричаше този магически ритуал „да удряш пясъка“. Като хвърляше осемте кости, върху всяка от които беше изобразена различна фигура, тя призоваваше първичната богиня, създателката на земята, и я молеше за миг да разтвори завесата на бъдещето. Магическите умения на тъмнокожата девойка се състояха именно в разчитането на подредените знаци и тълкуването на тяхното разположение един спрямо друг.

— Моят народ придава много голямо религиозно значение на костите за гадаене. В нашите ритуали великите шамани дори носят костюми, изработени изцяло от кости. Служат си с тях в ритуалите за оздравяване или за прогонване на зли сили. Тези кости символизират също женствеността, затова жреците ги използват и в ритуали за плодовитост.

— А как действа това? — попита Медуза с интерес.

— Трябва да зададеш въпрос на костите и да ги разбъркаш внимателно в ръцете си — заяви младата магьосница. — После ги хвърляш на земята. Без да знам въпроса ти, аз разчитам положението им и ти давам отговор. Много е просто и много забавно... така времето ще мине по-бързо.

— Добре! — въодушеви се горгоната. — Аз съм първа!

— Вземи костите в ръце и задай въпрос наум — продължи Лолия.

Медуза затвори очи, поднесе костите към устните си и попита наум дали въпреки плашещия й външен вид и лошата репутация на нейния народ един ден ще бъде приета от хората. После хвърли костиците на земята.

— Виж — започна Лолия, — ето символите на окото и на камъка. Това означава, че винаги ще трябва да си по-красива и по-дипломатична от другите, ако искаш желанието ти да се изпълни. Ще трябва и да осъзнаеш, че хората, които ще срещаш, ще те оценяват първо по външния ти вид, а не по качествата ти. Винаги ще трябва да работиш повече от останалите, непрекъснато да се раздаваш и постоянно да се опитваш да накараши другите да те опознаят. За да осъществиш онова, за което питаш, ще ти е нужен цял един живот без гаранция за успех. Съветвам те да се откажеш от този път и да останеш такава, каквато си, спрямо и срещу всички. Така ще бъдеш по-щастлива!

— Леле-мале! — възклика Медуза. — Ти си истински гений! Точно това имах нужда да чуя! И твоят анализ на знаците напълно отговаря на въпроса ми.

— Сега е мой ред! — намеси се Беорф и събра костиците.

Дебеланкото попита дали ще стане владетел на Упсран, достоен за името на баща си и чично си. Лолия разглада хвърлянето му така:

— Много интересно! — възклика магьосницата. — Тук виждам два символа — перо и нож. Трябва да проявиш дарби, които още дремят в теб и се колебаят дали да излязат на бял свят. Наследил си таланта на оратор и писател. Ако искаш желанието ти да се изпълни, трябва повече да работиш върху тези две поприща. В бъдеще ще ти се наложи да убеждаваш и обясняваш, да вземаш страна и да привеждаш аргументи със сила и непреклонност. Носиши в себе си меча на вята, който сече с думи. Това отговаря ли на въпроса ти?

— Да — смутено отвърна Беорф. — Баща ми беше такъв — начетен човек, който водеше меч само в краен случай. Силата му се криеше в знанията му и в умението му да убеждава. Това, което ми казваш, е пряко свързано с въпроса ми.

— А сега ти, Амос? — попита Лолия и подаде костите на юношата.

— Не искам да знам — учтиво отказа Пазителя на маските. — Засега имам твърде много въпроси и твърде: много несигурни

отговори. Може би Мино иска да играе?

Амос си сложи кристалните уши и обясни играта на минотавъра. Човекът-бик тържествено прие да участва. Тогава момчето подаде ушите на Лолия и Мино се включи в играта. Гигантът попита костите, следвайки кодекса на честта на неговата култура, дали ще умре като герой или като страхливец.

Лолия му обясни, че вижда два символа: перо и животно. Без да знае желанието на Мино, тя можеше да потвърди, че в бъдеще той ще получи много повече от онова, на което се надява. Мино носеше духа на животно, което предполагаше главоломно изкачване в йерархията на неговия народ и овладяване на обществените структури. Минотавърът се усмихна и заключи, че няма да умре като жалък страхливец, а като вожд. За него нищо друго не беше толкова важно, колкото да живее с високо вдигната глава и да знае, че достойнството му никога няма да се прекърши и гордостта му ще бъде ненакърнена до последния му дъх. Доволен, Мино се оттегли и отстъпи мястото си на Кутубия.

Водачът, свръхвъзбуден, попита костите дали ще преживее още големи приключения и дали ще види много страни. Неудържим, той ги подхвърли с истински плам. Лолия се позабави, докато върне кристалните уши на Амос и се наведе да види резултата.

Магьосницата се прокашля, а после неловко погледна Кутубия с пресилена усмивка. Почука костта, която представляваше къща, а след това друга, която символизираше перо. Като прочисти гласа си, каза:

— Мисля, че започвам да губя концентрация... ъъъ... Не знам какво точно да кажа, освен че пътуването за теб вече е започнало и скоро ще видиш чудни места. Ще прекосиш нови земи и ще изпиташ нови усещания... ъъъ... Нещо ново започва за теб и се надявам, че ще бъдеш щастлив. Да кажем, че оттук нататък всичко в новото ти съществуване ще бъде по-лесно.

— Благодаря! — провикна се Кутубия, извън себе си от радост.
— Знаех си, че съм взел правилното решение, като дойдох с вас. Мислех си дали да не се върна в Арнакеш и да си живея спокойно, но приключенският живот ме зове и въпреки трудностите, искам да бъда с вас навсякъде! Това напълно отговаря на моя въпрос!

— Радвам се — развлнувано отвърна Лолия. — Ако искате, сега ще спрем с тази игра.

— Но аз имам още въпроси! — извика Медуза. — Нали едва започнахме?

— Твърде много се уморих, за да продължа — отвърна ѝ Лолия.
— Може би по-късно.

Амос се наведе към приятелката си, за да ѝ помогне да събере костите, и прошепна на ухото ѝ:

— Какво става? Какво видя в бъдещето на Кутубия, което не можеш да му кажеш?

Лолия погледна момчето в очите и като проля една сълза, каза:

— След два дни ще е мъртъв.

15

МРАКЪТ И ПЪРВОРОДНИТЕ

Има неща, които смятаме за даденост, и събития, които не ни изненадват. Светлината на слънцето е нещо такова. За всеки е нормално да види как всяка сутрин слънцето изгрява и всяка вечер залязва. Светлината е част от живота: тя прогонва тъмнината, стопява сянката и пробива непрогледността на мрака. При много народи светлината е символ на познанието и пречистването, на живота и реда. Само когато тя изчезне и на нейно място се настани мрак, отсъствието й води до хаос.

За първи път в историята на света, в този осми ден от гнева на Енки, слънцето отказа да изгрее!

По цялата земя се въздира ужас. Хората от всички континенти изпаднаха в непреодолим страх от вечната нощ. Дневните създания, които черпят силите и жизнеността си от слънцето, паднаха на колене и замолиха боговете си да проявят милост. Храмовете и светилищата се изпълниха с тревожни вярващи, които изискваха обяснения от жреците. Градските улици се опразниха, настъпи времето на нощните създания.

Панически ирационален страх обхвана всички кралства на хората и предизвика всеобща тревога. Страхът от смъртта се разпространи като прашен облак из много големи градове и стотици жители бяха обхванати от пристъпи на временна лудост. Хората се хвърляха от мостове с отчаяни крясъци, а цели семейства, обхванати от мисълта, че са осъдени да изчезнат, слагаха край на живота си по най-ужасен начин. Много религиозни култове направиха жертвоприношения с хора и животни, за да се върне светлината, а мнозина решиха, че боговете окончателно са ги изоставили.

Тогава из четирите краища на света започнаха да се разнасят най-невероятни теории. Говореха, че чудовище с извънредно голям ръст било погълнало слънцето. На изток го описваха като хищен дракон, а на юг твърдяха, че бил тигър, дошъл от небето. Вярваха

също, че великаните и титаните са се завърнали. Може би тези първи обитатели на земята, прогонени от боговете, искаха да възвърнат мястото си в света?

За да събудят задръмалите божества и героите от стари времена, цели градове започнаха да удрят едновременно тенджери и тигани, мечове и щитове и да бият камбаните на храмовете. Ала призовите към доблестните демиурзи, към легендарните герои и юнаците от различните вярвания и религии останаха без отговор. Според мнозина фаталисти злото вече бе победило и всеки опит да се избяга от хватката му беше безполезен.

Поетите и художниците провидяха в дългата нощ резултата от любовна игра между слънцето и луната. Един велик писател описа в сонет, че блъскавите влюбени си играят на криеница и че слънцето се е скрило, за да изненада любимата си. Той обяви, че от тази страст ще се родят нови звезди — миниатюрни светлинни точки, които ще растат и един ден ще заместят родителите си.

Гезер Михсон, който все така бдеше над Мелстрьом, не чу паническите викове и не прочете нито една поема. Той се възползва от нощта и за първи път изведе питомника си от пещерата. Беоритът знаеше, че младият дракон има нужда да разгъне крила и да полети около Упсран. И понеже слънцето не изгряваше, никой нямаше да види как огненият звяр кръжи в небето. За Гезер този дълъг ден без светлина бе най-хубавият ден в живота му. Той дълго се любува на сянката на Мелстрьом, който се забавляваше във въздуха, като си измисляше пирюети и плонжове в морето.

От своя страна Харалд Синия зъб извика своите главнокомандващи и поиска бързо да се подготви експедиция към планината Рамусбергет. Дали проклятието не излизаше наяве? Кралят бе длъжен да осигури безопасността на своите територии и понеже никой не знаеше какво трябва да се направи, за да се върне слънцето, той изпрати отряд храбри викинги да търсят отговора.

По-нататък, на острова на Фрея, Флаг Мартан Мак Хеклагроен — вождът на луриканите, реши, че това е злобна хитрина на богинята спрямо неговия народ. Според луриканите бе дошъл моментът да си възвърнат земята и пълната си власт върху нея. В тази дълга нощ те прогониха Фрея от острова и започнаха нов живот. Както по-рано, щяха да строят къщите си на повърхността и да оставят конете да

препускат всеки ден. Флаг заповядва незабавно да се разтроят долмените на богинята като първа стъпка към освобождаването на народа му!

В Берион Жюно отиде при портите на гората Тарказис, за да се срещне с феите. Владетелят търсеше обяснение за явлението и Гуенфадрил може би щеше да му даде такова. За съжаление се натъкна на мълчание. Никой не му обърна внимание, тъй като феите се бяха събрали на съвет и вече обсъждаха проблема. Няколко кралици на обширни територии се бяха материализирали в Тарказис и обсъжданията вървяха сред възцирл се страх. Дали това не беше завръщането на големия цикъл на лунните същества? Или атака на силите на мрака? Никой не бе видял и най-малък знак за това.

Дебелият владетел на кралство Омен — Едонф, заповядда глашатая да обяви, че рибарат, който е уловил слънцето, трябва незабавно да го върне на мястото му. Действително местните легенди разказваха историята на един рибар, който веднъж, без да ще, уловил слънцето в една от мрежите си. И тъй като си мислеше, че това е бил реален факт, а не приказка за лека нощ, Едонф изпрати хората си да претърсят всеки дом и всеки кораб. Стражите му не откриха нищо и трябваше да изтърпят ругатните на господаря си. Дебелият владетел заповядда след това в най-кратък срок да му доведат Амос Дарагон. Подозираше, че той стои в дъното на тази работа. Напомниха на Едонф, че момчето е заминало много отдавна и преди да си отиде, го е освободило от тежестта на доста златни монети. Господарят си спомни събитията и почервенял от гняв, получи сърдечна криза. За негово щастие оцеля.

Аннакс Криснакс Гилнакс и приятелите ѝ сивунгери приеха това събитие като знамение. Откакто бяха напуснали Солниците, нищо не бе потръгнало както трябва. Влиятелните личности отказваха да ги приемат, а богатите търговци им се присмиваха. Никой не искаше да повярва, че тези дребни сиви създания с огромни уши притежават тайната на добиването на сол. Намирискаше им на измама и кесиите им оставаха затворени. В края на краищата, казваше си Аннакс, светът извън стените на Солниците може би не бе направен за тях. Те явно бяха твърде крехки, твърде деликатни за диващината, недоверието и лицемерието на хората. У дома бяха затворници зад стени, но безгрижни и винаги на сигурно място.

Като видя необичайно дълго продължилата нощ, Нерея Демоницата обяви тревога във Волфстан! Жената воин помисли, че си има работа с някаква хитрост на варварите, за да завладеят града. След посещението на крал Урм Червената змия дебеланата бе наградена с орден и многократно давана за пример пред другите градоначалници. Носеха се слухове, че кралят имал тайна връзка с Нерея. Други твърдяха, че тази жена не е това, за което се представя! Всъщност, говореха те, тя е същество, което може да се превърне в чудовище, по-силно от цял батальон беорити и по-бързо от трептенето на крилцата на колибри. С две думи, по време на тази дълга нощ Нерея остана на укрепленията в очакване на вражеска атака. Но врагът така и не се появи.

В цялата земя само един слънчев лъч прониза мрака и освети Ал Баб, която засия в хиляди светлинки. Колкото и отдалече да я гледаха, от най-високите планини до най-равните пустини, хората съзряха светлинния сноп и многобройни бяха онези, които решиха, че това е знамение.

Кланове, етноси, народи и народности, племена и семейства поеха на път към голямата кула. Тези нови поклонници, прииждащи от далечни краища и надвишаващи многократно населението на Шумер и Дур Сарушен, щяха да образуват нов народ — народа на Енмеркар!

Тогава първожрецът получи видение. Край кулата Ал Баб тези хора щяха да израснат във вярата си в единствения бог и в обожанието на неговия образ. Щяха да славословят светлината на Енки в празници и танци, с музика и молитви. Навсякъде щяха да пламнат огромни клади за пречистващи ритуали. Един нов свят се готовеше да изникне, непознат досега свят, воден от една вяра, способна на най-отвратителни постъпки в името на истината. Свят, в който нямаше да има място за различието и разнообразието, в който религиозната догма щеше да причини много страдания и смъртта на безброй хора. Свят, в който свободата на изразяване щеше да се отхвърля и несъгласието щеше да е равносилно на изтезание. Този свят скоро щеше да се роди и Енмеркар като единствен представител на неговия бог на земята щеше да притежава цялата власт. Ето защо първожрецът на Ал Баб прекара този мрачен ден в смях на върха на кулата си.

На другия ден, когато слънцето се появи отново над земята, върху човешкия род връхлетя ново бедствие. Всички пъвгородни деца

— наследници и наследнички на империи и на забравени кралства, принцове и принцеси от омагьосани държави и по-скромни херцогства, бъдещи монарси на диви земи и владетели на пищни гори, умряха, преди да зърнат новия ден. Последното проклятие на Енки отне всички първородни от всички крале в света.

Това неизмеримо нещастие разкри и произхода на Кутубия бен Гелиз. Момчето, родом от Арнакеш, всъщност се оказа незаконен син на великия халиф на града. Плод на незаконната любов на една обикновена и скромна цветарка и най-големия син на кралското семейство, Кутубия винаги бе мислил, че е сирак. Когато в двореца научили за съществуването на незаконородено бебе, стражите сграбчили жената и детето, за да ги убият. Майката била наръгана с кинжал, а бебето било хвърлено на чакалите в пустинята. То било спасено по чудотворен начин от едно скромно семейство търговци от града. Така Кутубия пораснал като хлапе от улицата, като нямал и представа за истинския си произход. Но макар и да не бе официално признат, той си беше първородният син на халифа на Арнакеш и наследник на трона.

Когато Амос го откри, Кутубия вече беше мъртъв.

Амос го разтърси няколко пъти, но без резултат. Водачът не можеше да бъде събуден. Заобиколен от Беорф и Медуза, Пазителя на маските изпадна в паника и започна да го тръска все по-яростно, като му викаше да отвори очи. Продължи така, докато мъката не го сграбчи и парализира, докато болката не разкъса стомаха му, докато ехото от виковете му не прекоси цялата долина, докато не разбра, че не може да направи нищо за приятеля си. От проклятието на Енки сърцето на Кутубия бе спряло. Тялото му си лежеше както обикновено под завивката, но душата му бе отлетяла. Лицето му беше спокойно и светло, дори сякаш леко усмихнато. Бе напуснал света на хората и се бе присъединил към своя народ, отвъд вселените, достъпни за смъртните. Кутубия бе погинал вследствие на проклятието, а Лолия го бе предсказала.

Беорф и Медуза се вкопчиха в прегръдките си, като плачеха с горещи сълзи. Горгоната, на ръба на нервна криза, виеше от ярост и отказваше да приеме истината. Мино, с наведена глава и покрусен вид, гледаше как Амос лее реки от сълзи над тялото на младия водац. Ситуацията изглеждаше направо невероятна! Вчера Кутубия си беше с

тях, жив и засмян! Сега всичко бе свършило и името му щеше да извика само спомени.

Никога вече Амос нямаше да види усмивката на своя водач, а той никога нямаше да върви пред него, за да сочи пътя, да му дава съвет за посоката или да го предупреди за опасност. Неговият хумор и жизнерадост вече нямаше да съпътстват бедите и изпитанията на пътуването по всяко време на деня. Тази дълбока тишина около юношите щеше да създаде празнота в групата, едно пространство, което нямаше да бъде запълнено и винаги щеше да е пусто.

— Спи, Кутубия — каза Амос, като избърса сълзите си. — Спи, спътнико мой, спи в този облак от мъка, който ще съпровожда последната ти разходка. Отнеси със себе си малко от топлината на моето тяло, за да се топлиш там отвъд. Чувам в душата си вълна от тишина, която идва на твоето място и ме дави. Само да знаеше колко вече ни липсваш и колко ми е мъчно за съветите ти, за присъствието и приятелството ти! Спи, скъпи ми водачо, наш съучастник в приключенията. И където и да си, бди над нас, които те ценяхме и обичахме. Онова, което остава от теб, сега живее в мен, в Беорф, Лолия, Медуза и Мино. Никога няма да те забравим.

С помощта на минотавъра и Беорф юношите издигнаха клада и изгориха тялото на другаря си. Този последен ден на пътуването към Ал Баб беше ден на тъга и покруса.

16

АЛ БАБ

Бартелеми излезе от леговището си и установи размера на разрушенията наоколо. Главният град на крал Арата беше пуст и в руини. Десет дни по-рано улиците му бяха пълни с хора, пазарният площад гъмжеше от търговци, палави дечурлига играеха по уличките, носеше се миризма на печено, имаше звънки смехове и красиви жени. На някои кръстовища имаше задръствания от каруци и във всички кътчета на града забързано крачеха пешеходци. В определени часове гъсти тълпи излизаха от храмовете под виковете на амбулантните търговци на чай. Гостилиниците предлагаха местни специалитети, а извън ресторантите готвачи печаха овнешки наденички и сардини от Мрачното море. Изпълненият с живот някога град сега беше мъртъв.

Рицарят целуна земята и благодари на своята богиня, че го е спасила. Без закрилата ѝ със сигурност нямаше да е между живите. За да спаси собствения си живот, Бартелеми трябваше да пожертва хората си, но не съжаляваше. Вече едва ги помнеше! Владетелят на Брател велики окончателно бе загубил ясния си разсъдък.

Понякога се случва така, че някое трагично събитие разклаща и най-благородния и добродетелен човек. Бартелеми бе страдал много по време на насилиственото си пребиваване при червенощапковците. Тази травма бе преобърнала ценностната му система и бе поставила под въпрос смисъла на целия му живот. Заря-Зорница бе успяла да се възползва от тази слабост. Рицарят бе видял твърде много омраза и насилие. Бе станал недоверчив и язвителен към другите, не беше склонен да им се довери. Богинята се беше появила в живота му в най-удобния момент, за да запълни празнотата в душата му, а после да го манипулира както ѝ се ще.

Заря знаеше какво прави. Отначало тя омагьоса рицаря с приятната си и безобидна външност. Познаваше рицарските правила за поведение и знаеше, че Бартелеми никога няма да откаже да ѝ се притече на помощ.

Тя умело го бе поласкала, за да му втълпи по-лесно нови представи: своите собствени! Сега имаше абсолютна власт върху действията и мислите на рицаря. Богинята го управляваше като кукла на конци и го бе накарала да предаде хората си. Естественото другарско чувство, което рицарят хранеше към подчинените си, се бе стопило и той вече нямаше да го изпита към никой друг. Сега бе самотен в душата си и следователно още по-уязвим за манипулациите на богинята. Бартелеми вече нямаше морални устои и психически нестабилен, той вече не бе способен да възвърне критическия си дух.

— Виждаш ли какво е останало наоколо? — каза Заря-Зорница, след като се материализира до рицаря. — Нищо... Само прах и пясък, ето какво оставят след себе си боговете на злото.

— Дали наистина злото е предизвикало тази разруха? — попита Бартелеми в последен проблясък на прозорливост.

— Да — без капка свян изльга богинята.

Заря-Зорница знаеше отлично, че първоначално Енки беше бог на доброто, но бе попаднал в плен на високомерието.

— Злото е навсякъде около нас — продължи богинята. — За щастие ние сме тук, аз и ти, за да съхраним доброто и да осигурим на хората мир и благодеенствие.

— Вчера слънцето не изгря — каза Бартелеми. — Защо? Заради злите богове ли?

— Имено — залъга го богинята. — Попречиха ми да си свърша работата! Бях пленница на силите на злото и бях изтезавана. Също като теб. Но за щастие успях да се измъкна, за да се роди новият ден.

В действителност Заря-Зорница беше твърде слаба, за да се противопостави на волята на Енки. Както другите богове, чието задължение беше всяка сутрин да осигуряват появата на зората, тя се бе опитала да изпълни дълга си. Мощта на големия шумерски бог се бе противопоставила на слабите й силици и Заря-Зорница бе потънала в мрак, който не можеше да разпръсне. Прекалено плътна и непроницаема, нощта се бе стоварила върху деня и го бе смазала с цялата си тежест.

— Но какво можем да направим срещу злото, което се разпространява по света и дебне всяко наше движение? — объркано попита рицарят.

— Ще го победим с голяма армия! — възкликна Заря. — Помниш ли твоята идея? Да станеш крал на петнайсетте кралства?

— Да... да, спомням си — потвърди Бартелеми с блуждаещ поглед. — Да стана крал. Да обединя кралствата. И да поведа хората към освобождение.

— Към голямото освобождение! — уточни богинята пламенно. — Ти ще изобличиш злото и ще унищожиш създанията на мрака! Ще поведеш големия съюз на хората за завладяването на света и ще изтребиш всеки, който откаже да се подчини на доброто!

— Ще постъпя като Йон Пречистващия — продължи Бартелеми — и ще разпръсна светлина във всички тъмни ъгълчета на света, ако е нужно, и със сила! Осъзнавам, че не съм оценявал правилно този човек и днес усещам тежестта, която той вероятно е носел на плещите си. Съжалявам го и сега мисля, че щом е убил баща ми, значи е имал сериозно основание да го стори.

— Върви! — заповяда му Заря-Зорница. — Върни се в твоята страна и следвай съдбата си. Аз ще бдя над теб. Всяка твоя стъпка ще бъде крачка към славата и успеха!

Рицарят вдигна гордо глава и ненаситно целуна богинята. После с бодра крачка се върна в къщата, опакова малко провизии и си тръгна на бегом. С изпъчени гърди и радостна усмивка, владетелят на Брател велики изчезна в далечината, като размахваше широко ръце за поздрав към божествената си любима.

Заря-Зорница се завъртя на пети и се появи отново в друго измерение — в параклиса на своя господар. Мястото беше страховито — стените и подпорните му греди бяха изградени от човешки кости.

Точно пред нея върху златен трон седеше бог с глава на змия. Светлочервената му кожа леко сълзеше, а мощните му ръце приличаха на орлови крака.

— Направих онова, което очакваше от мен, Сет — любезното съобщи Заря-Зорница. — Сега освободи сестрите ми, както обеща!

— Всичко едва започва, красива богиньо.

— Ти обеща! — възпротиви се Заря. — Спази думата си! Сключихме сделка, помниш ли? Ако успея да съблазня рицаря и го накарам да вземе властта над петнайсетте кралства, ти ще освободиш двете ми сестри, които са твои заложнички!

— Това беше само първият етап — усмихна се Сет. — Сега ще продължиш с него по пътя му! Не искам да се разколебае и да възвърне разсъдъка си.

— А ако откажа? — попита богинята.

— Ще накарам сестрите ти вечно да страдат! — изсмя се богът-змия. — Нямаш избор, дребна незначителна богиньо! Трябва наистина да си глупава колкото Бартелеми, за да повярваш, че ти си спасила къщата му от гнева на Енки. Заслугата е изцяло моя! Теб те бива само да сипеш роса върху тревата и да разтваряш цветята, мила ми Заря... нищо повече! Незабавно изпълни каквото ти заповядвам!

— До... добре — отвърна колебливо богинята. — Като че ли нямам избор.

— Когато ти се обяснява надълго и широко, схващаши бързо! — подигра й се богът. — Онова, което не успяха да постигнат Кармакас и Йон Пречистващия, ще свърши Бартелеми! Упоритостта ми е възхитителна, нали? Получавам винаги каквото искам, макар понякога това да отнема малко повече време от предвиденото.

— Какво трябва да направя сега? — запита Заря.

— Да изчезнеш и да си готова да изпълниш заповедите ми! — грубо изрече Сет. — Не забравяй да си държиш езика зад зъбите за нашия съюз. Това е нашата малка тайна! Гледай да не се разсърдя и сестрите ти да бъдат подложени на изтезания.

Богинята се поклони и изчезна от злокобния храм на Сет. Богът се намести удобно на трона си и избухна в безумен смях.

* * *

Най-сетне кулата! Тя се извисява величествено пред смяния поглед на юношите. Никога не биха повярвали, че е толкова висока и внушителна. Ал Баб не приличаше на обикновена кула: с ръста си по-скоро наподобяващ свещена планина, израсната от земята. Повече от триста етажа вече бяха построени и хиляди роби работеха денонощно по по-нататъшния й строеж.

От малкия хълм, където се намираха Амос и другарите му, можеше да се види бързо разрастващият се град околовръст. Истински мравуняк гъмжеше около кулата. Роби, поклонници, наемни

работници, скулптори, готвачи, войници, търговци, жени и деца — всички имаха дял в успешната работа на строежа.

— Е, хайде! — провикна се Беорф. — Да посетим тази кула и да хапнем нещо в града! Толкова съм гладен, че сам мога да изям цял вол!

— Не смятам, че е добра идея! — отговори Амос, като поразмисли. — Не ми се вярва, че един минотавър и една горгона ще са добре дошли в този град. Виж, Беорф, робите на западния склон на кулата са биковглави. Погледни и там, малко по-напред, удрят с камшик тъмнокожи мъже! Лолия също ще бъде в опасност, ако влезем накуп в този град.

— Но няма да стоим тук да гледаме пейзажа! — подхвърли беоритът, измъчван от глада. — Трябва да измислим нещо, при това бързо! Гладен съм.

— Двамата с теб ще отидем в града да потърсим нещо за ядене за всички — предложи Амос. — Тъй като нямаме пари, май ще се наложи да откраднем храна! Щом всички се наядем, ще започна да издирвам майка ми.

— Кутубия сигурно щеше да иска да дойде с вас — помисли си на глас Лолия.

— И на мен ми се иска да е с нас — призна Амос. — Неговата помощ ужасно ми липсва.

Юношите застинаха в мълчание.

— Е, да вървим! — заповяда Амос.

— Няма да мърдаме оттук и ще чакаме да се върнете — обеща Лолия. — Не се тревожете, ще намерим къде да се скрием.

Момчетата се сбогуваха с приятелите си и тръгнаха рамо до рамо към града. Разминаха се с неколцина пастири, които караха стадата си към околните пасища. Небивалите бедствия, които се бяха стоварили върху тази страна, не бяха засегнали ни най-малко кулата и съседните ѝ земи. В радиус от няколко километра около Ал Баб всичко беше както обикновено. В нивите растяха буйни жита, местните жители бяха в отлично здраве и градушката очевидно не бе нанесла никакви щети.

Един пълен батальон шумерски войници беше разположен на входа на града. Стражите разсейно наблюдаваха кой влиза и излиза, защото бяха твърде заети да играят на зарове. Юношите минаха през

контролния пост, без някой да ги попита каквото и да е, и скоро изчезнаха в криволичещите улици на града.

Почти всички жилища бяха изработени от платно, килими или тъкани. Импровизираните палатки в най-различни форми, цветове и стилове създаваха невероятното впечатление за лекота.

Повечето от жителите бяха новопристигнали и се справяха с подръчни средства. Бяха оставили всичко по родните си места, бяха взели само най-необходимото върху мулетата си. По една случайност част от тях бяха пристигнали в Ал Баб преди големите бедствия. Други, не чак такива късметлии, бяха видели реките от кръв и бяха преживели нашествието от жаби. Все още говореха за това с ужас и благодаряха на Енки, че ги е довел при себе си в най-подходящия момент.

— Там, ето там! — Беорф спря Амос с ръка. — Има пазар, виждаш ли го?

— Виждам го, да — отвърна Пазителя на маските, — но е много малък. Понеже тук никой не ни познава, търговците ще се усъмнят и веднага ще ни набележат. Трябва да сме хитри, за да...

— Хрумна ми нещо — прекъсна го дебеланкото, чийто стомах вече виеше от глад. — Ще се разделим, за да сме по-ефикасни при събирането на храна, и ще се срещнем след няколко часа при входа на града. Става ли?

— Мисля, че не е много, благоразумно — отговори Амос. — Трябва да останем заедно, за да се защитаваме един другого, ако се случи нещо непредвидимо!

— Всъщност искаш да кажеш, че се тревожиш за мен, защото не съм способен да открадна малко храна, без да ме хванат! — разсърди се беоритът, възбуден от уханието на печено месо.

— Вземи се в ръце, Беорф — посъветва го Амос. — И говори по-тихо, хората започват да ни гледат.

— Слушай, Амос — възрази беоритът. — Приятел си ми, но понякога ми се струва, че се отнасяш към мен твърде бащински! Твоето благоразумие започва да ми лази по нервите и... откровено казано, мисля, че това дразни и Медуза, и Лолия. Искаше ми се да ти го кажа по друг начин, но карай. Виж, винаги ти вземаш решенията, ти ни спасяваш живота, все ти си прав за всичко. Уф! Нали разбираш, че почва да става малко изнервяющо! Остави ме на спокойствие и нека се

срещнem след няколко часа на входа на града, точно след стражевия пост. Гладен съм и ще си намеря нещо за ядене на този пазар! Довиждане! До скоро.

Изненадан от упречите на приятеля си, Амос не отговори нищо, а кимна в знак на съгласие. Дебеланкото се врътна и влезе в пазара.

Само при мисълта за истинска храна, на Беорф му потекоха слюнките. Всичко наоколо ухаеше толкова вкусно! Не беше ял до насита от заминаването от Арнакеш и сега беше на път да обезумее. Дишаше с пълни дробове миризмата на мясо, печено на жар, а финото ухание на плодове го опияняваше. Искаше да яде до насита, да смеси вкусовете и цветовете на храните, да си устрои празник край някой печен овен и да пие сладки плодови сокове. Около него цареше изобилие! За съжаление нямаше пари и трябваше да намери начин да се нахрани без тях. Повече не можеше да чака, тялото му го умоляваше да яде.

Неспособен да си служи с хитрости, дебеланкото внезапно протегна ръка към един плод и пред погледа на продавача направо го поднесе към устата си. Точно преди устните му да го докоснат, една ръка иззад гърба му го стисна за ухoto. Юношата се вцепени. Непознатата ръка леко бе притиснala един нерв на шията му и беоритът, с пълна със слюнка отворена уста и с поглед, втренчен в плода точно пред очите му, не можеше да помръдне. Тогава зад него се чу глас:

— Тишината е нещо прекрасно. Тя е като обвивка на лук и притежава няколко измерения. Има я в нощта, в липсата на движение, в душата на слушащия и в безкрайната музика на безсловесните звезди. Трябва да умееш да слушаш звездите, за да опознаеш симфониите, които те свирят всяка вечер, в един и същи час, макар никой да не ги чува. В уроците си винаги казвам на моите ученици, че тишината е най-сигурният начин да стигнеш до истината, тоест тя е начин да пиеш от скрития извор на знанието на най-големите мъдреци и най-великите философи. Ала как, господин Бромансон, можете да пазите тишина в ежедневната какофония на вашия стомах?

Човекът отпусна ухoto на Беорф. Съвършено объркан, дебеланкото се обрна и невярващ, трябваше на два пъти да разтърка очи. Това беше... ами да, беше той! Сартиган, от плът и кръв! Беше тук, със сплетената си брада, която му служеше за шал, с

традиционните си оранжеви дрехи и... уф, все така неприятния му дъх!

Беорф се хвърли в прегръдките му и Сартиган силно го притисна. На стареца му бе домъчняло за ученика и тази нова среща го изпълни с радост.

Учителят хвърли една монета на търговеца на плодове, за да плати закуската на ученика си, и рече на беорита:

— Не е хубаво да се краде! Дори в краен случай винаги има друго решение, освен кражбата. Изяж плода и ела с мен в жилището ми, имам с какво да запълня подобаващо стомаха ти. Я ми кажи, Амос не е ли с теб?

— Ъъ... да... — заекна момчето, малко засрамено. — Ние се разделихме и трябва да се срещнем при входа на града след няколко часа.

— Амос Дарагон и Беорф Бромансон разделени? — учуди се Сартиган. — Трябва да ми обясниш какво се е случило!

— Аз съм виновен — призна си Беорф, като наведе очи. — Бях нетърпелив... бях... бях много гладен и...

— Не ми казвай повече — възпря го учителят. — Познавам и теб, познавам и Амос. Това малко недоразумение скоро ще бъде забравено.

— Я почакайте! — учуди се Беорф, докато отхапваше от плода.

— Ама вие говорите нашия език! Говорите нордически!

— Майката на Амос ме научи — усмихна се Сартиган, твърде горд със себе си. — Тя е чудесен учител, но трябва да се каже, че и аз съм добър ученик!

— Тя жива ли е? Жива и здрава? — зарадва се момчето и дори заподскача.

— Да — потвърди Сартиган, — и ще я измъкнем оттук по-късно тази вечер, когато нощта ще може да ни скрие.

— Какво ще правим с Амос? Ще го търсим ли? — тревожно попита Беорф.

— Трудно ще ни е да го открием в тълпата — констатира старицът. — Ще го чакаме заедно на вашата среща.

— Мислех, че и вие сте пленник като Фрила.

— Не, съвсем не! — развесели се Сартиган. — Ще видиш, тук всички ме смятат за луд. Мислят, че съм изветряло старче. Живея от благодеяния и дребни поръчки. Така мога да се движа навсякъде —

както между войниците, така и между робите. Всъщност аз ви напуснах, за да осигуря защита на Фрила, докато дойдете. Знаех, че Амос и ти ще успеете да стигнете до Ал Баб. Но край на бъренето засега! Хайде бързо да ядем, за да ми разкажеш за вашето пътуване до острова на Фрея и приключенията по пътя!

— Да, чудесно! — възклика Беорф, като се облизваше. — Ще ми трябва и храна за останалите!

— Останалите? Какви останали?

— Ще ви обясня.

17

ЗАГАДКАТА НА ЕНМЕРКАР

Амос се раздели с Беорф с неохота и сам тръгна в посока към кулата.

Сърцето му бе натежало, той размишляваше върху упреците на приятеля си и сериозно се питаше дали Беорф нямаше известно основание. Питаше се как и кога е бил авторитарен, налагащ се или оскърбяващ. Прехвърляше наум някои събития, които може би бяха не твърде приятни за другарите му. Разбира се, мисията му на Пазител на маските си беше негова лична мисия и не засягаше по никакъв начин приятелите му. Въпреки това, те бяха пожелали да се присъединят към него, за да му помогнат. Следователно беше в известна степен нормално Амос да е начало на групата, да следва на първо място собствената си съдба, без непременно да иска мнението на всеки поотделно.

Пазителя на маските ценеше много Беорф и упреците му го бяха разтърсили. И то до такава степен, че забрави за глада и жаждата, а дълго се лута насам-натам из необятния палатков град, като не спираше да мисли.

Когато Амос се окопити, видя, че се намира пред голямата порта на Ал Баб. Входът беше толкова огромен, че през него спокойно можеха да минат десетина слона един до друг. Оттук се влизаше в храма, който бе в приземния етаж на кулата.

Тъкмо в този момент голяма процесия минаваше през портата и поклонниците с нетърпение очакваха да зърнат и великия първожрец. В този последен ден от тежките проклятия на Енки вярващите бяха подготвили голям празник за новия свят, с който да честват скорошното възраждане на цялата страна в светлината на единствения бог. Процесията официално откриваше празненствата.

Тези церемонии на обновлението щяха да започнат с великия благослов на самия Енмеркар в сърцето на храма на кулата. После, според традицията на страната, всички мъже символично щяха да се

бичуват с напъпили клонки, като взаимно си пожелават добра реколта. Жените от своя страна щяха да закачат разни дрънкулки по клоните на плодните дръвчета с молитва за богат плод. Сгодените девойки щяха да се поръсят с няколко капки есенция от портокалов цвят, за да привлекат късмета към себе си, докато сгодените младежи щяха да заварят жилището си украсено с бодливи клони. Вечерта празненствата щяха да продължат под звуците на музика и в шумната връва на превъзбудените поклонници. Най-важната част от този ритуал щеше да е принасянето на дарове за жреца. Всяко семейство беше длъжно през деня да донесе подарък на Енмеркар, за да измолят чрез него милостта на Енки.

Първите поклонници от процесията изведнъж се изсипаха на една улица недалече от храма. Шествието беше обиколило града и сега се готвеше да влезе в кулата. Благочестивите вярващи носеха хоругви, изработени от брокат и с изтъкани божествени символи. Някои тържествени одежди представляваха пелерини от пера и дрехи в червено и жълто — емблема на царственост и святост. От кортежа се разнесоха религиозни песнопения и зяпачите се стълпиха от двете страни на улицата.

Амос, позагубен в тълпата, се вдигна на пръсти, за да види идващото шествие. Беше задушно. Всички се притискаха един в друг, зрителите от последния ред се бореха за по-добро място, докато тези от първия отчаяно търсеха гълтка чист въздух.

Точно до Пазителя на маските един възрастен човек се почувства зле от горещината и припадна, като изпусна в ръцете на Амос клетка с гълъби. Мъжът се строполи на земята и бе стъпкан от тълпата. Момчето се опита да му помогне, ала безуспешно. Така си и остана, с дара от стария поклонник в ръце.

След това в края на улицата се появи Енмеркар в обсипана с цветя каляска, теглена от роби, и тълпата сякаш бе обзета от лудост. Викове и истерични крясъци се разнесоха от всички страни. Мистична треска бе обхванала вярващите, докато шествието приближаваше до големите порти. Амос бе блъскан, удрян и притискан както никога досега!

Точно в този момент една дребна коза, уморена да я тъпчат по копитата и изнервена от всеобщото безумие на хората, се вдигна на задните си крака и реши да се измъкне от тълпата с помощта на рогата

си. Животното започна да разчиства пространство около себе си, а господарят ѝ не успява да я укроти. Побеснялата коза наръга задниците на неколцина от зрителите, удари в коленете други, ухапа с все сила прасците на не един поклонник и накрая успя да се освободи от връвта. После препусна бясно напред с наведена глава.

Пътем животното се промуши между краката на Амос, като разкъса панталона му. Платът остана нанизан на единия рог и юношата изхвърча напред, на гърба на козата, направо в шествието. Полувъзседнал пощръклялото животно и загубил равновесие заради клетката с гъльби в ръцете си, Амос нескопосано и с кривене пробяга в галоп разстоянието до калиската на първожреца.

Под смеховете и ръкоплясканията на тълпата, яздещият направи няколко жалки опита да се освободи от ездитното си животно. Като се мъчеше да възстанови равновесието си, Амос подхвърли във въздуха клетката, която грубо се удари в лицето на Енмеркар. От удара се счупи върху носа на жреца и гъльбите се освободиха! Многобройни викове „браво“ отекнаха, за да приветстват възхитителната клоунада.

С облян в кръв нос, побеснелият жрец се надигна от седалката и ревна. Ужасените зрители си плоха на петите и входът на храма се опразни. Само за секунди тълпата се пръсна.

Най-сетне панталонът на Амос се откачи и момчето се откъсна от гърба на козата, направи три кълбета във въздуха и се приземи грубо по очи. Двама войници го сграбчиха и по заповед на Енмеркар му удариха здрав бой. Замаян и объркан, Пазителя на маските не можа да стори нищо в своя защита. Понесе ударите, без да разбира какво му се случва. За негово щастие маската на земята го защити от силните юмручни удари и ритници, които можеха да разкъсат някои жизненоважни органи. Закрилата на двата камъка на силата също го запази от мозъчно сътресение. Войниците оставиха Амос проснат на земята, покрит със синини и в полуспънание.

Докато първожрецът влизаше в храма на Ал Баб, погледът му случайно се спря на загадката, която бе наредил да изпишат на стената: „Трябва да дойдеш, яздейки, и все пак да не язиш, да ми донесеш подарък и да не ми го донесеш. Всички ние, малки и големи, ще излезем да те посрещнем и ти ще трябва да накараш хората да те приемат, но и да не те приемат“.

Прозрение озари ума на жреца.

„Момчето отпреди малко яздеше козата, но не я яздеше наистина — помисли си той. — То галопираше на гърба на животното, с единия крак във въздуха, а с другия — по земята. Хм... Това хлапе след това ми хвърли в лицето подарък, който веднага отлетя. Както в загадката, той ми донесе дар, но в същото време не го донесе! На всичко отгоре, пред вратите на храма тълпата го посрещна с радост, а после побягна. Хората го приеха, но и не го приеха!“

Енмеркар поразмишлява още известно време.

„Но това е невъзможно! — каза си първожрецът. — Как един толкова хилав младеж може да е заплаха за Ал Баб и да посегне на живота ми?“

В действителност Енмеркар очакваше пристигането на велик воин или наемник. Представяше си враг, чиито мощнни армии ще завладеят околните земи и ще обсадят кулата. Някой, който ще пристигне с гръм и трясък, ще разбие портите на Ал Баб и ще му заповядва да се подчини! Или пък могъщ магьосник, дошъл от далечните земи на Изтока! Първожрецът беше готов да се бие срещу свиреп противник със свръхчовешки способности, надарен с извънмерна сила, но не и срещу... дете!

Той се поколеба още няколко секунди, а после, като си припомни току-що протеклите събития, прочете още веднъж загадката на глас. Каза си: „Защо да поемам риск? Ако този младеж наистина е заплаха за мен, по-добре ще е веднага да го премахна. Да бъдем разумни!“

Жрецът се обърна към един от войниците и заповядва:

— Доведете момчето отпреди малко в покоите ми на седмия етаж! Знаете ли за кого говоря? За онова момче, което набихте пред входа на кулата. Завържете го добре и го оставете в приемната ми. Аз ще се заема с него след тържествата по случай възраждането.

— Но къде е той? — разтревожи се Беорф. — Трябваше да е тук!

— И аз съм нетърпелив да го видя! Но всяко нещо с времето си опита се да успокои ученика си Сартиган.

— Нали му казах да ме чака при входа на града, точно след постовия! — настоя дебеланкото, на ръба на отчаянието. — Ако му се е случило нещо, цял живот няма да си прости!

— В моята страна се казва, че с време и с търпение черничевият лист се превръща в коприна — обяви самодоволно Сартиган.

— И какво означава това? — малко объркан запита Беорф.

— Всъщност не знам — призна учителят. — Но намирам, че звучи превъзходно на вашия език. Е, да... Ето какво предлагам засега. Ти ще занесеш на приятелите ти храната, която носим. Те навярно са много гладни и жадни! През това време аз ще се поразходя из града. Възнамерявам да открия Амос колкото може по-бързо. После ще го заведа при майка му и заедно ще я освободим от тъмничарите й. Всичко ще стане много бързо! Под прикритието на нощта ще се присъединим към вас на хълмовете отвъд пасищата. Какво ще кажеш?

Беорф въздъхна и кимна. Щеше му се да намери Амос и да му се извини час по-скоро за лошото си поведение и малко оскърбителните си упреци. Беоритът искаше сам да оправи нещата и ако може, всичко да заличи и да започне на чисто. Но Сартиган предлагаше най-доброто решение и планът му беше превъзходен. В края на краищата учителят познаваше града по-добре от всеки друг и знаеше как да забаламоса пазачите на роби.

— Добре — въздъхна примирено Беорф. — Ще отида при другите и ще чакам да дойдете.

— Знаеш ли, мой млади ученико — шаговито продължи старицът, — приятел е човек, който знае всичко за нас... и който въпреки това ни обича! Амос те познава добре и знам, че вече ти е простили.

— Това не пречи да съм изпълнен с угрizения — искрено призна дебеланкото.

— Тогава нека ти разкажа историята за тигъра и лъва, които живеят в моята страна — започна Сартиган. — Те били стари приятели, защото се познавали от малки. Не знаели, че тигрите и лъзовете естествено се недолюбват. За тях красивото им приятелство не било нещо необикновено: било нормално и просто, обично и удобно. Живеели заедно в голямата гора на един мъдър отшелник и по цял ден се приличали на слънце. Ала въпреки взаимната им симпатия, те все пак били различни и в един следобед се скарали лошо. Тигърът настоявал, че студът се причинява от луната, която минава от фаза „пълнолуние“ към „новолуние“. Лъвът твърдял обратното, подкрепяйки думите си с мощно ръмжене. Разпрата се разгорещила и

спорът бил решен от отшелника. Той им казал, че студът идва във всички фази на луната и че в действителност северният вятър донася леденостудения бриз. Така да се каже, и двамата грешали. Всъщност тигърът и лъвът се били скарали за едното нищо. Но това не било толкова страшно, защото те дълго време се забавлявали с този инцидент и още повече заздравили връзката помежду си.

— Е, и? — попита Беорф, неспособен да открие сам поуката.

— Тази история — търпеливо обясни учителят — ни показва, че за приятелите най-важното нещо не е дали грешат, или са прави. Най-важното е да се живее в единение, без крамоли. Температурата се променя... но приятелството остава.

— Значи аз няма за какво да се кося.

— Иди да занесеш храна на останалите ти приятели — заключи Сартиган. — Аз ще се заема да открия Амос и да освободя майка му.

18

РАЗПИТЬТ НА ЖРЕЦА

В полуспънание и овързан от глава до пети, Амос чакаше в покоите на първожреца. С тъга си спомни за Сартиган, който в колибата си край Упсгран му повтаряше няколко принципа, необходими за постоянната еволюция на един Пазител на маските.

Той го учеше във всеки един момент да бъде проницателен и бдителен. В никакъв случай не биваше да се поддава на емоционалните си вълнения. Това състояние на буден ум, което учителят наричаше мотивация, трябваше да изостри сетивата на ученика и да поддържа тялото и духа му винаги нашрек.

Сартиган му бе говорил и за приспособяването. Това състояние на ума Пазителя на маските трябваше винаги да носи в сърцето си, за да не забравя в ежедневието си благородните цели, които преследва. Трябваше да се стреми непрекъснато към съвършенство, от което да черпят и хората от неговото обкръжение.

На последно място, той трябваше добре да познава своя път в живота и да не се отклонява от него. Този трети принцип беше един от стълбовете на успеха. Амос трябваше да забрави нескопосаните си действия от миналото и да построи своето бъдеще въз основа на добродетелни постъпки.

Докато в просъница Пазителя на маските слушаше наставленията на своя учител, леденостудена вода бързо го върна в съзнание. Както беше омотан във въжета, Амос бе провесен във въздуха с главата надолу. Замаян и все така дезориентиран, юношата забеляза двама широкоплещести шумерски воиници от двете си страни. Пред него стоеше Енмеркар и го гледаше подозрително. Първожрецът каза нещо на шумерски език, но Амос не схвана нищо от неразбираемото наречие. Мъжът напразно опита да влезе в контакт с юношата на няколко езика, докато най-накрая попита:

- Говориш ли нордически?
- Да — отговори Амос. — Нордическият е майчиният ми език.

— А какво търсиш тук? — запита жрецът с вледеняващо режещ глас.

— Аз... дойдох да освободя майка си от робство — призна Амос, без да се уплаши.

— Майка ти е робиня? Тук? — попита Енмеркар.

— Да и... дойдох да си я прибера у дома! — дръзко каза Пазителя на маските.

В този момент Амос можеше да подпали връзките и бързо да се освободи от неудобното положение, но реши, че е по-разумно да се преструва и да създаде впечатление, че е безобиден. Нали Сартиган му бе казал да е бдителен и да запази разсъдъка си ясен при всякакви обстоятелства.

— Какво знаеш за загадката? — запита първожрецът, като го гледаше право в очите.

— Каква загадка? Не знам за какво говорите — изльга Амос, който много добре помнеше думите, които заедно с Лолия и Медуза бе разгадал в сметководната книга на варварите.

— Лъжеш! — заяви жрецът. — Не разбирам защо ти трябва да лъжеш. Я ми обясни това!

Тогава жрецът извади от вещите на Амос двете кристални уши от Гуенфадрил и свещения диск на минотаврите.

— Обясни това! — настоя той.

— Няма нищо за обясняване — почна Амос. — Това са предмети без никаква стойност, които намерих по пътя към Ал Баб.

— Този диск ня мал стойност! — изсмя се подигравателно Енмеркар. — Нали тъкмо розовият камък има голяма стойност за дребен крадец като теб. Мисля, че ти не си важен и си само един кокошкар. Син на избягал роб, да. Нищо съществено. Не, ние ще отрежем двете ти ръце, за да ти дадем урок!

— В действителност — заплашително изрече Пазителя на маските — аз се казвам Амос Дарагон и съм дошъл тук, за да разруша тази кула! Ето това е истината!

Енмеркар избухна в смях. Приближи се до Амос и плю в лицето му:

— Ти да разрушиш моята кула? Голяма заплаха за малко момче! Жалко, че имаш много голяма уста, защото ще те счупя като това!

За да подчертава заплахата си, първожрецът подхвърли диска на минотавърския бог високо във въздуха и той се приземи с трясък. Смаян, Амос не можа да направи нищо, за да попречи предметът да се пръсне на хиляди парченца. От силата на удара, розовият камък се отдели от диска, заблестя за няколко секунди и окончателно угасна. Ако легендата, която му бе разказал Мино за магическата сила на диска, беше вярна, най-добре беше да се бяга от тази кула, и то колкото може по-скоро!

Без да губи време, Амос използва властта си върху огъня и подпали въжетата, с които бе овързан. От силната горещина двамата пазачи до него отскочиха назад. Пазителя на маските падна тежко по очи на пода, но не се нарази.

— Убийте го! — заповядала жрецът на войниците.

Те едновременно извадиха мечовете си от ножниците и се хвърлиха към Амос. Момчето избягна първото острие, но второто разкъса хълбока му. Ала наместо с кръв, раната се изпълни с кал и тутакси се затвори. Маската на земята за пореден път свърши добра работа!

Амос концентрира силата на магическите си умения и произведе толкова силно въздушно течение, че изхвърли единия от пазачите през прозореца. Падането се оказа фатално за шумера! В своя бяг юношата избягна два удара на другия войник и със сръчно движение хвана ръката му. Пазителя на маските освободи в ръката си изгаряща топлина, която овъгли кожата на мъжа и остави върху нея отпечатъка на пет пръста. Шумерът заби от болка, изпусна оръжието си и побягна. Амос незабавно грабна меча, хвърли го към пазача, като си помагаше с властта си над въздушната стихия, и го насочи към единия му крак. Острието прониза бедрото на шумера и здраво се заби в мускула. Мъжът вече нямаше да може да вреди никому.

По време на краткото стълкновение първожрецът можа спокойно да вземе жезъла си и да подготви няколко магии. Енмеркар призова силата на Енки и изпрати мощн мисловен залп към момчето. Под ударите на тази атака Амос внезапно бе обзет от страх: невероятен ужас вледени кръвта във вените му. С пресекнал дъх и сгърчено тяло, момчето не посмя да помръдне. Жрецът се възползва и се хвърли към него.

По хълбоците, зад главата и по гърба на Пазителя на маските се изсипа дъжд от удари с жезъл. Все така в мисловния плен на жреца, Амос изпитваше страх, който му пречеше да се защити. Със сигурност щеше да умре под безмилостните удари на първожреца, ако точно в този момент силно земетресение не обезпокои Енмеркар.

— Но какво е това? — извика той на собствения си език, като хукна към единия прозорец.

— Боже... божовете на варварите... идват! — заекна Амос, като идваше на себе си. — Тря... трябва... може би най-добре... да излезем оттук!

— Боже на варвари? Какви ги дрънкаш? — изрева Енмеркар, докато се взираше навън. — Нищо не виждам!

Амос се възползва от този момент, за да се изправи на крака. Тръгна с куцукане към изхода, за да се измъкне, но безуспешно. Друга магия на първожреца го вкамени намясто. Един черен лъч, излизаш от дланта на Енмеркар, му отне всякакво желание да бяга, да остане и дори да съществува. Юношата усещаше как животът изтича от тялото му. Също като пропукана бъчва, през която се процежда съдържанието, Амос виждаше как душата му го напуска, без да може да направи каквото и да било.

— Преди да те убия — каза жрецът, като продължаваше магията си, — кажи дали ти си този, от който Енки се страхува? Ти ли си този, който ще разруши Ал Баб? Който ще получи последно проклятие на Енки?

— Аз съм Амос Дарагон и съм Пазител на маските.

Черпейки от последните запаси на душевните си сили, юношата се опита да направи последна магия. Прицели се към Енмеркар и изведнъж подпали косата му. Магията на жреца тутакси спря въздействието си и Пазителя на маските се строполи на земята, напълно изчерпан.

Тогава земята се разтърси за втори път и кулата се пропука на няколко места.

С крайчета на окото Амос забеляза, че първожрецът потопи главата си в светената вода на един ритуален съд. Огънят в косите му угасна и той се канеше да вдигне глава, за да си поеме въздух. За част от секундата пред Пазителя на маските проблесна образът на Сартиган, който му преподаваше един от последните си уроци.

Старецът му бе казал, че животът, който тече в душата на справедливия човек, е неизчерпаем извор на морални сили. Но за да имаш достъп до тях, трябва да имаш вяра. Не онази, която се изразява само в това да вярваш в духовна сила, способна на чудеса, а за истинска вяра, която се отнася само към истината.

Амос знаеше, че тази сила е източник на неговата съдба и че този неизчерпаем извор на енергия ще му спаси живота. Енмеркар със сигурност щеше да го убие при следващата си атака, а Пазителя на маските нямаше да може да издържи повече.

— Значи или той, или аз! — задъха се Амос, като призова силата на водата.

Енмеркар отново се опита да вдигне глава от съда, но този път не можа. Водата сякаш го държеше в плен. Жрецът опита отново и отново. Изгубил търпение, но най-вече кислород, той започна истински да изпада в паника.

От своя страна Пазителя на маските поддържаше контрола си над течния природен елемент. Юношата пазеше дълбоко в себе си жизнени запаси, които, отвъд предела на отчаянието и умората, бяха готови да му служат и помагат в магията. Сартиган бе казал истината, когато говореше за неизчерпаемия източник на духовна енергия. Тъкмо от този избор на жизнени сили Амос черпеше сега за своя контрол над водата.

Първожрецът започна да се дави. Като не можеше да измъкне главата си от ритуалния съд, той взе бясно да се мята, търсейки с ръце нещо, с което да разцепи съда. Понеже не можеше да диша, движенията му го накараха още по-бързо да загуби въздух. Едри мехури изплуваха от двете страни на лицето му. С едно отчаяно усилие Енмеркар опита за седен път да се надигне, но не успя. Тялото му меко се отпусна на ръба на съда, все още разтърсвано от спазми, и след няколко секунди окончателно спря да мърда. Амос току-що бе успял да удави първожреца: пророчеството беше изпълнено!

Земята се разтърси за трети път и кулата още повече се разклати. Стените се покриха с пукнатини и едри късове камъни западаха от тавана. Викове на паника и истерични крясъци се дочуха отвън. Пазителя на маските освободи магията си и безжизненото тяло на неговия враг се плъзна на пода.

„Сега трябва колкото, се може по-скоро да се измъкна оттук! — помисли си Амос и се опита да се изправи. — Трябва да се измъкна! Всичко ще се сгромоляса!“

Тогава до него се срути една подпорна колона и няколко тона камък премазаха десния му крак.

— Неее! — изкрещя от болка момчето. — Кракът ми! Помощ! Не мога да мръдна! Добре... Спокойно... Спокойно и мисли! Хайде, мисли! Мисли бързо!

Земята спря да трепери и Пазителя на маските получи кратък отдих, за да подреди мислите си.

„Да обобщим положението — каза си той. — Намирам се в кула, висока триста етажа, която скоро ще се срути под напора на варварските богове. Аз съм пленник на тази зала и кракът ми е притиснат под останките на тази колона. Нямам време да изпращам послание за помощ, вече нямам сили да използвам магия и не мога по никакъв начин да си отрежа крака. Боговете няма да ми се притекат на помощ, защото никой от тях — нито тези на доброто, нито тези на злото — не обича Пазителите на маските. Ако бързо не намеря решение, тази кула ще се превърне в мой ковчег! Без паника... трябва да помисля... да помисля и да намеря решение!“

— Няма решение и няма бъдеще за теб — чу се пискливият глас на някакво сърдито малко дете.

Амос вдигна глава и времето сякаш спря. Едно момченце на около пет години, с руси къдрavi коси, бе седнало пред него и държеше в ръце миниатюрна кула.

— Ти ми счупи кулата! — продължи начумереното хлапе. — Мразя те!

— Нищо не съм счупил — меко му отговори Пазителя на маските, втренчен от изненада.

— Казвам ти, че я счупи! — настоя човечето. — Твоите чудовища ще я бутнат... знам това. Те са вън и пристигат! Видях ги!

— Моите чудовища ли? — повтори Амос, мислейки за варварските богове.

— Кажи им да си ходят и да ми оставят кулата на спокойствие — проплака нервно детето. — Ако го направиш, няма да ти сторя зло.

— Но... но аз... но аз не мога... не съм аз, който... — заекна юношата.

— Кажи на твоите чудовища да си вървят, или ще изпадна в криза! — ревна детето, крайно недоволно.

— Добре де, добре! — отговори Амос, за да спечели време.

Пазителя на маските подозираше, че човечето наричаше „чудовища“ минотавърските богове. Енмеркар бе счупил свещения диск и легендата като че ли щеше да се превърне в действителност.

— Ще им кажа да си ходят само ако ми кажеш кой си — продължи Амос.

Хлапето се поколеба и се разкри:

— Казвам се Енки и съм единственият бог на света!

— Единственият бог ли? — учуди се Пазителя на маските. — Мислех, че са повече...

— А ти — прекъсна го детето, без да отговори на въпроса, — ти се казваш Амос Дарагон и си Пазител на маските, което означава, че не обичаш боговете и боговете също не те обичат и че аз също те мразя, защото ти ще събориш моята кула с твоите чудовища!

Амос не вярваше на очите и ушите си. Енки бил бог-дете! Претенциозно, трудно и неспособно да приеме и най-дребно противопоставяне. Беше разгледено бебе, готово да изпадне в смъртоносен гняв, ако някой откаже да изпълни желанието му. Това божество използваше хората като обикновени играчки, предоставени на негово разположение да задоволяват малките му капризи. В неговия непоносим характер прозираше и поведение, непознаващо качества като търпимост и разбирателство. Този бог-дете бе отгледан без правила и без морални устои. Той не познаваше граници и думата „не“ предизвикваше у него апокалиптичен гняв.

— Моите чудовища няма да направят нищо на кулата ти — каза Амос, за да успокои детето. — Ти ли опустоши цялата страна? Ти ли изпрати жабите, болестта и другите проклятия?

Хлапето избухна в радостен смях. Само едно капризно и безнравствено дете можеше да причини такива бедствия и злини, без да го е грижа за последствията.

— Да, аз! — призна Енки без срам. — И добре се забавлявах! Сега остава само кулата ми, моята кула, моята голяма кула!

— Но защо предизвика целия този хаос? — попита Амос, напълно объркан. — Всички тези мъртъвци, тази нищета и това страдание? Хората не са играчки!

Енки безгрижно вдигна рамене и намръщено отвърна:

— Защото така исках.

— Всичко това, защото така ти се е искало? — ядоса се Пазителя на маските. — Няма ли друга причина? Велики планове за човечеството? Само така ти се е искало?

— Имам право — научумери се момченцето. — Нали съм бог.

— Я ела тук — изведнъж заповяда Амос с широка усмивка. — Ела, имам подарък за теб.

Недоверчив, но изкушен от обещания подарък, Енки стана и несръчно се приближи до юношата.

— Ела по-близо — каза Амос. — Аз не мога да дойда, кракът ми е притиснат под колоната. Ела. Хайде! Кълна се, че дълго ще помниш моя подарък. Той е нещо, което никога не си имал и което ще ти бъде много полезно в бъдеще!

Когато детето-бог дойде съвсем близо до него, Амос се протегна с всички сили и му удари такъв шамар, че то се прекатури по гръб.

— Това е моят подарък, проклетнико! — изкрещя Пазителя на маските. — Понеже никога не си ял здрав бой, надявам се, че това ще ти е от полза! Моят приятел Кутубия умря заради теб, малък дрисльо! Това заслужаваш! Имаш късмет, че не съм бог, наказанието ти щеше да е страшно!

Почервял от яд, че е бил измамен, Енки се развика като обезумял и започна да удря с ръце и крака по пода. Богът бе шамаросан от един смъртен! Какъв срам, какво падение! Като плачеше от ярост, с все още червена буза с отпечатък от петте пръста на Амос, малкото божество рече заплашително:

— Оттегли си чудовищата от моята кула!

Тогава Амос избухна в подигравателен смях.

— Чудовищата ми ще си стоят там, където са, защото ти нямам никакво доверие! Предпочитам да умра в тази кула, отколкото да ти изпълня дори един каприз!

— И ще умреш! — побеснял извика богът. — Но преди това, кълна се, че ще те боли... много. Ще те накарам да страдаш.

— Какво ще ми направиш? — загуби търпение Амос. — Ще ми извадиш очите? Ще ми отсечеш ръцете и краката? Ще ми разпориш корема? Хайде, давай! Уморих се да се боря с вас, боговете! Крайно време е всичко това да свърши! Хайде, дребосък! Покажи на какво си

способен! Излей злобата си докрай! Какво чакаш? Твоята кула тъй или иначе ще падне и ти не можеш да попречиш! Варварските богове ще я разрушат! Аз спечелих!

Детето сви гневно очи и стисна зъби. Преди да изчезне, хвърли и последното проклятие на Енки — онова, което бе запазено за Избрания. Богът-дете бавно произнесе следните думи, като натъртваше на всяка сричка:

— Върви в ада!

В същия миг қулата се срути и погреба разкъсаното тяло на Амос Дарагон.

19

РАЗРУШАВАНЕТО НА КУЛАТА

Легендата върху диска на варварските богове казваше истината. Този свещен предмет носеше божествената магия на дребните религии и окултната сила да призовава първите богове. Щом се счупи на пода на кулата Ал Баб, духът на Тримата започна да се материализира.

Първи на земята се появи циклопът Бронтес — страховит див титан, подобен на чудовище. Заедно с една гръмотевица, от която земята потрепери първия път, гигантът падна с трясък от облаците на няколко левги от кулата. Жаден за насилие, той нададе рев и се заудря по гърдите като разгневена горила. Бронтес имаше само една мисъл в главата си: как да се добере до розовия камък от диска! С дългите си космати ръце, завършващи с кози копита, създанието нежно погали дългия рог на челото си, точно над окото, и тръгна заплашително към кулата.

Кентавърът Нес се материализира в недрата на една планина, недалече от Ал Баб, и я пръсна на хиляди парчета. Тогава земята се разтърси за втори път. Този гигантски кон с човешки торс сякаш бе движен от неукротим гняв. Пронизващият му поглед съзря Бронтес, който бързо приближаваше кулата. О, не! Циклопът нямаше да се сдобие с розовия камък преди него! В тази игра Нес беше най-добър и затова се втурна в галоп към кулата, за да стигне там първи.

Самият Минотавър — титан с глава на бик — се материализира в един циклон съвсем близо до кентавъра. Когато видя как Нес препуска с всичка сила към Ал Баб, неговият вик на ярост накара за трети път цялата околност да се разтърси. И той искаше да се сдобие с розовия камък, а противниците му вече имаха преднина! Чудовищното създание се втурна шеметно по стъпките на съперника си. В своя бяг той размаза цяло стадо овце, без дори да забележи!

При вида на трите гигантски чудовища населението около Ал Баб изпадна в невиждана паника. Викове и крясъци огласиха небесата при светковичното опразване на града. Жителите мислеха само за

едно: да избягат! Всеобхватен неконтролирам ужас бе обхванал всички, дори и най-разсъдливите. По време на безредното бягство много старци, жени и деца бяха стъпкани до смърт от обезумялата тълпа. Други нещастници бяха премазани от титаните, чиито великански крачки бяха непредвидими.

Сартиган едва има време да намери Фрила и да я изведе от града, преди варварските богове да стигнат кулата и да започнат да я удрят с мощните си юмруци.

Огромни камъни от Ал Баб полетяха на всички страни, докато Нес, Бронтес и Минотавър се мъчеха да открият розовия камък. Гледката на божествената надпревара беше неизразимо вълнуваща!

Всъщност истинската история на диска на варварските богове беше много обикновена и съвсем не беше тайнствена. Циклопът, минотавърът и кентавърът си бяха измислили това развлечение, за да разнообразят скуката на божественото си ежедневие. Това беше едно голямо състезание, чиято цел бе да открият колкото се може по-бързо камъка от светлина, когато защитният диск бъде счупен. Те бяха скрили на различни места по земята точно десет от тези причудливи дискове и очакваха, всеки в своя ъгъл, човешката непохватност или тази на някое друго същество да даде начало на състезанието.

Тази игра продължаваше от хиляди години и изпълваше участниците с истинско щастие.

Резултатът беше три точки за Нес, една за Бронтес и две за Минотавър. Този седми счупен диск беше изключителна възможност за циклопа да отбележи още една точка и да остане в състезанието. Дотук резултатът му не беше особено добър и той силно се надяваше да го промени. До края на играта оставаха за чупене само още три диска и Нес в никакъв случай не трябваше да отбележи точка днес. Ако кентавърът първи намереше камъка, неговата преднина щеше да бъде недостижима и играта щеше да загуби смисъл.

Ето защо варварските богове ожесточено разрушиха кулата докрай. Розовият камък по магически начин бе показал местоположението си с луминесцентна следа точно преди да угасне съвсем. За титаните намирането му бе като търсене на игла в копа сено. Те се забавляваха като деца да удрят, рушат, да превръщат в прах и да съсипват гигантската кула Ал Баб. След цял час ожесточено разрушаване и трескаво търсене най-сетне Минотавър се добра пръв

до камъка. Титанът вдигна ръце към небето и изрева от радост! Току-що бе отбелязал точка и резултатът му се изравняваше с този на кентавъра.

Ядосан, Бронтес изчезна в един облак прах, като крещеше от негодувание. Нес също беше недоволен, но поздрави спечелилия с един страховит удар по главата! Кентавърът и минотавърът се дематериализираха едновременно в силна вихрушка.

Онова, което хората бяха строили с години, боговете унищожиха за по-малко от час.

Някога шумерската земя и земите на Дур Саруken бяха пълни с градове и села, с овчари и стада, с гъсти гори от плодни дръвчета и идеални за къпане реки с пясъчни корита. Днес, само десет дни след началото на гнева на Енки, нищо не бе останало от живота, който някога процъфтяваше по тези места, и нямаше следа от труда и усилията на тези хора.

От достойнството, таланта и могъществото на шумерския народ сега бяха останали само няколко хиляди номади, вцепенени от ужас заради сгромолясването на Ал Баб и неспособни да мислят за каквото и да било бъдеще за децата си.

20

РАЗВАЛИНИТЕ

Близо месец след сгромоляването на кулата Ал Баб приятелите на Амос претърсаха развалините, за да открият тялото му. Пазителя на маските се беше изпарил безследно!

Разяждан от чувство за вина, че го е изоставил, Беорф често проливаше сълзи, докато търсеше тленните останки на приятеля си. Лолия беше съсипана, но все пак намираше сили по няколко пъти на ден да утешава Фрила, която бе изпаднала в отчаяние. Сартиган внезапно бе станал много мълчалив, а Медуза ходеше насам-натам в търсене на най-невероятни следи.

След като Амос изчезна, Мино вече беше свободен от обещанието си и се раздели с юношите, за да се завърне в родината си. Той ги прегърна горещо и без да се обръща, бавно потъна в далечината.

— Елате! Намерих нещо! — извика Беорф.

Цялата група се събра около беорита.

— Вижте! — продължи дебеланкото. — Открих чантата му, кристалните уши и книгата.

— Но... но... — тревожно заекна Лолия. — Нищо друго ли няма, сигурен ли си? Тялото му не е ли затрупано някъде наоколо?

— Не — въздъхна Беорф. — Няма нищо. Това е всичко, което намерих от него.

— Ако не открием тялото му — оптимистично поде Лолия, — значи е още жив! Да търсим! Да търсим още!

— Не — каза внезапно Фрила. — Няма смисъл да търсим, той вече не е тук! Упоритостта няма да ни доведе доникъде, а добрите ни намерения няма да съживят детето ми. Да си пригответим багажа и да напуснем тези руини. Всичко свърши.

Изправени пред очевидната правдивост на майчините думи, тримата юноши се хвърлиха в прегръдките си. Облян в сълзи като малко дете, Беорф с мъка продума:

— Амос... Амос е... той е мъртъв!

РЕЧНИК

БОЖЕСТВА

Енки: в шумерската митология той е бог на бездната, на мъдростта, на сладководните реки, бог на магията и заклинанията, бог на океана. Наричан още Абзу, той пълни реките с риба, управлява морските течения, призовава ветровете, създател е на каруцата, хомота, на кирката и калъпа за тухли, на нивите, изпълва равнината с животни и растения и строи обори.

Заря-Зорница: в славянската митология — богиня на утрото и сестра на Купалница — богинята на нощта, на Полудница — богинята на деня, и на Вечорка — богинята на вечерта.

Сет: в египетската митология — бог на мрака и злото. Египтяните го свързвали с пустинята и често го изобразявали като измислено същество или човек с глава на чудовище. Асоциира се и с крокодила, хипопотама и с пустинните животни.

Титани: в митологията на Древна Гърция това са децата на Уран и Гея. Тези първи обитатели на небето носят имената Океан, Койос, Криос, Хиперион, Япет, Кронос, Тетия, Тея, Темида, Мнемосина, Феба и Рея. Те се разбунтували срещу баща си и известно време властвали над земята, преди на свой ред да бъдат детронирани от Зевс.

МИТИЧНИ СЪЩЕСТВА

Горгони: Горгоните са същества от гръцката митология. Според легендите те живеели в сухите планински области на Либия. Отначало били три сестри — Стено, Евиала и Медуза. Само Медуза, най-прочутата горгона, била смъртна. Персей отрязал главата ѝ.

Кентаври: Това са създания от гръцко-латинската митология с човешки торс върху тяло на кон. Живеели в горите на Тесалия и се хранели със сурова пълт. Грубите им нрави, както и невъздържаната им страст към виното и жените, ги правели много опасни за смъртните. Нес бил удушен от Херкулес.

Минотавър: Грозно чудовище от гръцките митове, с тяло на човек и глава на бик. Минотавърт се родил от непреодолимата любов на царица Пасифея към един бял бик. С помощта на Ариадна героят Тезей убил Минотавъра.

Събирачът на въздух: Този образ е създаден от автора. Името му произлиза от един израз, който се използва в Квебек и означава „мечтател, фантазьор“.

Циклопи: Митични същества, които имат само едно око по средата на челото си. Те присъстват в много гръцко-латински легенди. Най-известният циклоп е Бронтес, чието име означава „гръмотевица“. Зевс го спасил от Тартар. Бил убит от Аполон.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Вирусът на Енки: вирусът, който Енки изпраща на земята, има за първообраз истинска болест, която се нарича „треска Ебола“. Това е един от най-болестотворните вируси за човека, защото предизвиква смъртоносна хеморагична треска в 52-88% от случаите. Вирусът атакува всички тъкани на човешкото тяло, с изключение на двигателните мускули и костите. Хеморагичната треска е силно разрушителна, защото превръща човешките органи в „каша“.

Издание:

Браян Перо. Гневът на Енки

Канадска, първо издание

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Нина Славова

ИК „Хермес“, Пловдив, 2005

ISBN 978-954-26-0573-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.